

LAAT JE REDDEN !

Evangelie voor jongeren

door

J.A. Baaijens

1996

INHOUDSOPGAVE

EEN GIDS

ZOEK EEN BETROUWBARE GIDS! - LAAT JE NIET VERLEIDEN!

DE SCHATKAART

LAAT JE REDDEN!

EEN KIND IN EEN BRANDEND HUIS - DE NODIGENDE ARTS -
WELMENENDE NODIGINGEN - KOM NIET TE LAAT!

EEN GETROUW WOORD

GRATIS KRIJGEN

(VER)WACHTENDE BEDELAARS

HET WOORD, HET LEVEN EN HET LICHT

HET WOORD - DE EIGENWIJZE BERGBEKLIMMER

HET LEVEN

LEVEND WATER - STROMEN VAN ZEGEN - ONGELOOF EN
ONGEHOORZAAMHEID - HARDE EN STEENACHTIGE GROND -
VERGIFTIGDE GROND - HEILIGE WATEREN

HET LICHT

EEN SCHIJNEND LICHT AFGESCHERMD -
LAAT HET LICHT BINNENSCHIJNEN! - DE JONGEN IN DE PUT

VERSCHILLENDE BEKERINGSWEGEN

WEDERGEBOORTE - WELKE UITWERKING? - STRIJD TEGEN DE ZONDE

NIET RUSTEN BUITEN CHRISTUS!

DE KOPEREN SLANG - ROOD SAP OP DE VLOERBEDEKKING -
REINIGING VOOR RODE ZONDAREN

EVANGELIE IN SODOM

EEN REDDENDE HAND

OPOFFERENDE LIEFDE - HET OFFER VAN DE BRUGWACHTER

GEBRUIK DE ONTVANGEN TALENTEN!

LIJDELIJKHEID - EEN BEEN GEBROKEN... -
EEN FATAAL DENKBEELD - VIJF MANNEN DOOR HET IJS GEZAKT

MUITERIJ OP EEN SCHIP

DE WIL VAN GOD

EEN HUILEND KIND - EEN DISCRIMINERENDE BAAS

ALLES VERLATEN OM JEZUS TE VOLGEN!

EEN VIS IN EEN VERVUILDE VIJVER -
LOSLATEN OM GERED TE KUNNEN WORDEN! -
TE ZWARE MENSEN IN HET WATER - JE GELD OF JE LEVEN!

GOD ZOEKT HET VERLORENE

EEN BLIJDE BOODSCHAP - GOD ZOEKT ONS TE BEHOUDEN -
DOOR LICHT GAAT DE BLOEM OPEN

HET VERLOREN SCHAAP

SCHUWE SCHAPEN OP EEN EILAND - ONGEHOORZAME SCHAPEN -
EEN SCHAAP MET EEN GEBROKEN POOT - DE ZOEKENDE HERDER -
HET VOGELTJE DAT DE TOEVLUCHT NAM

KLOPPEND AAN DE DEUR VAN HET HART...

"GEBOEID" DOOR EEN SPANNEND BOEK - EEN LEKKENDE REGENPUT -
DE KLOPPENDE HUISBAAS - EEN DODELIJK MISVERSTAND -
EEN BLIJDE BOODSCHAP VOOR BALLINGEN

GEVONDEN!

OP EEN ROTS GEWORPEN... -
REDDING, GENEZING EN BLIJDSCHAP

Uit onderzoek is gebleken dat tieners de aanbidding en uitleg van het Evangelie vaak niet kunnen begrijpen.

Het is onze plicht om ze de waarheid zo duidelijk mogelijk voor te stellen

Ze moeten de waarheid leren verstaan, om door de waarheid te mogen worden vrijgemaakt (zie Johannes 8:32).

In dit boek worden jongeren op een bijzondere wijze benaderd met de boodschap van het Evangelie.

Zelfs de jongere tieners kunnen de vele voorbeelden en verhalen begrijpen.

In godsdienstlessen is gebleken dat de voorbeelden leerlingen van 12-14 jaar aanspreken, terwijl ze daarbij de geestelijke les veelal begrijpen. Het boek is eigenlijk geschreven voor tieners. Ouders en opvoeders kunnen met behulp van dit boek kinderen en jongeren onderwijzen in de leer van de Bijbel.

Dit confronterende boek is ook gericht tot de oudere jeugd.

Het is eigenlijk bedoeld voor allen die de weg willen weten naar het eeuwige geluk.

We hopen dat de Heere deze "wegwijzer" zal willen gebruiken tot Zijn eer en tot zegen van jongeren en ouderen.

J.A. Baaijens (1956) is godsdienstdocent.

Eerder zijn van hem voor en over jongeren uitgegeven:

Jeugd op de puinhopen, De jonge Onderzoeker, Verleidende machten, Jeugd in de branding

EEN GIDS

Lezen: Psalm 25

Wanneer heb je een gids nodig?

Dat zul je wel weten: in een grottencomplex, in een onherbergzaam en gevaarlijk natuurgebied en ook in een museum. Je hebt er zeker één nodig in een gebied waar je kunt verdwalen en waar gevaren dreigen. Zo waren er eens twee jongens spoorloos verdwenen in Limburg. Uiteindelijk kwam men er na zoekacties achter dat ze stiekem een grottencomplex waren binnengegaan. Omdat ze geen goede voorzorgsmaatregelen hadden genomen en ook geen gids hadden, waren ze verdwaald. Men heeft ze dood aangetroffen binnen het grotten- doolhof. Het moet een vreselijke dood zijn geweest. Bij één van de jongens waren zelfs vingertopjes afgeschuurd. Dit kwam door het rennend tasten aan de wanden om de uitgang te vinden.

Je zult nu wel begrijpen hoe belangrijk het is om in zo'n grotten-complex een gids te hebben. Toch is het niet minder belangrijk om een Levensgids te hebben om veilig door en uit het leven te kunnen gaan. Zonder deze Gids zul je de goede uitgang naar het hemelse licht niet kunnen vinden. Als je alleen door dit leven gaat zul je uiteindelijk toch in de duisternis eeuwig omkomen. Bid en zing dan maar:

"Heer, wees mijn Gids, op heel mijn levenspad, wees Gij mijn Gids.

Wijs mij de weg naar Sions gouden stad, wees Gij mijn Gids.

Blijf dicht bij mij, ga stap voor stap mij voor,

dan ben 'k gerust, en veilig volg 'k Uw spoor."

ZOEK EEN BETROUWBARE GIDS!

Stel je eens voor dat je als vluchteling voor een hoge bergketen staat. Je moet het land ontvluchten, anders wordt je opgepakt en gevangengezet. Gejaagd en beangst kom je bij het laatste bergdorp voor de hogere bergrug aan. Achter de besneeuwde toppen lokt het land waar je veilig bent voor je belagers. Je hebt omgerekend nog zo'n 2000 gulden op zak. Uiteraard wil je nog geld overhouden om in het land van vrijheid voorlopig in je levensonderhoud te kunnen voorzien. In het bergdorp hoop je een goede gids te vinden die je veilig door en over het gebergte zal leiden. Echter, in het dorp zijn ook minder betrouwbare gidsen, die misbruik maken van de nood van de vele vluchtelingen. Zij verrijken zich op een gemene manier door deze mensen zoveel mogelijk geld afhandig te maken. Daarom zul je wel goed uitkijken met welke gids je meegaat.

De eerste gids die je vindt is bereid om je voor 600 gulden over het gebergte te brengen. Dat is behoorlijk veel, dus je gaat op zoek naar een goedkopere gids. Na wat zoeken is er één die het wel wil doen voor 400 gulden. Het gaat al de goede kant uit. Misschien is er wel iemand te vinden die het voor nog minder wil doen. En tot je verbazing komt er een vriendelijke man op je af die je een prachtig aanbod doet: hij wil het eerste stuk wel voor niets doen!

Al hoofdschuddend verklaart hij je dat er verschillende gidsen zijn die misbruik maken van de arme vluchtelingen. Er is er zelfs één die wel 600 gulden vraagt. Nu, daar was je ook al achter gekomen. Je bent werkelijk in je sas met zo'n vriendelijk ogende gids. Al spoedig ga je met hem op weg door het woeste gebergte.

De aardige man praat veel en vertelt je van alles over de natuur en de dieren in dit gebied. Na verloop van tijd zijn jullie diep doorgedrongen in het moeilijk begaanbare gebied. Je bent

zelfs het gevoel van richting kwijt geraakt. Ineens verdwijnt de man om een bocht van het smalle bergpad. Als je daar ook aankomt is hij nergens meer te zien...

Al je roepen en paniek helpt niet - hij blijft weg. O, wat erg! En het was zo'n aardige man. Pas na twee uur komt hij op veilige afstand vanachter een uitstekend rotsblok te voorschijn. Verontwaardigd slinger je een aantal boze woorden in zijn richting. "Hou je maar rustig," reageert de gids, "ik heb met je afgesproken dat het eerste stuk gratis was; nu volgt namelijk het tweede gedeelte van de reis. Dit kost je 400 gulden. Als je dit niet wil geven, dan ben ik zo weg en dan zoek je het zelf maar uit." Hoe je het ook draait of keert, en zit niets anders op: het geld moet worden gegeven. De verstandhouding is behoorlijk verslechterd. Zwijgend en boos volg je verder de gids. Na verloop van tijd wordt het al wat donker en plotseling is de gids weer verdwenen. Hij blijft nu een hele dag weg. Je weet het nog steg en helemaal van streek zit je zo'n 24 uur later ineengedoken op een rotsrichel. Dan duikt de gids weer op vanachter een grote stekelbos. "Zo, hoe gaat het ermee, lukt het een beetje," roept hij sarcastisch. Weer moet er geld worden betaald, en nu voor het derde deel van de reis. Je hebt geen keus. Het eind van het liedje is, dat je 1500 gulden kwijt bent aan deze van achter bekeken onbetrouwbare gids.

Waar is het nu fout gegaan? Eigenlijk al bij het begin. Je had goede afspraken moeten maken voor de hele reis. "Het eerste stuk gratis" was slechts een lokmiddel.

De Heere Jezus biedt Zich als betrouwbare gids aan om je naar het hemelse Kanaän te leiden. Hij geeft ook ons te kennen: "Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot de Vader, dan door Mij. (Joh.14:6)." Als we Hem niet volgen, zijn de gevolgen veel en veel erger! Het gaat hier om leven en dood. Door Hem is er weer vrede met God te verkrijgen. Zonder deze volmaakt betrouwbare Gids leidt de weg altijd naar de eeuwige ondergang. Je wordt door Hem in de Schrift opgeroepen om Hem te volgen. De Heere Jezus is het Licht der wereld en als je Hem volgt zul je in de duisternis niet blijven en wandelen (zie Joh.12:46 en Joh.8:12).

LAAT JE NIET VERLEIDEN!

De gids die uiteindelijk 1500 gulden vroeg is een goed voorbeeld van de praktijken van satan.

Veel jongeren worden aangelokt door zijn blinkende aanbiedingen. Probeer daarom maar dicht bij Gods Woord te leven. In Ps.119:9 wordt ons geleerd: "Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar Uw Woord." In vers 10 lezen we verder: "Ik zoek U met mijn gehele hart, laat mij van Uw geboden niet afdwalen." Is dat ook jouw levenspraktijk en gebed?

Dat het verhaal van deze gids een goede illustratie is van de praktijken van satan, wil ik duidelijk maken met iets wat we tegenwoordig kunnen tegenkomen. Het kan gebeuren dat een christelijke jongen verliefd wordt op een onkerkelijk meisje in zijn straat. Ze wonen in een betrekkelijk klein dorp. Aanvankelijk zijn z'n ouders erop tegen dat hij er verking mee krijgt. Het lijkt er echter op dat het meisje zich aangetrokken voelt tot het geloof en de kerk. Ze verklaart dat ook aan de jongen en z'n ouders. Ze zegt graag met ze mee te willen gaan

naar de kerk. Ze gaat zich ook kleden en gedragen als een degelijk refo-meisje. Het gaat ogenschijnlijk steeds beter met haar. En ze houdt het moedig vol... Ze is ook best wel aardig. Al spoedig zijn alle bezwaren uit de weg geruimd.

Als ze naar de kerk blijft gaan en zich goed-christelijk zal blijven gedragen, dan mag de jongen verkering met haar hebben.

Zo gaat dat een paar jaar goed. Nu ja, het blijkt wel dat ze nogal eens slaperig en ongeïnteresseerd in de kerk zit, maar die zijn er helaas meer! De jongen is tot over z'n oren op haar verliefd geraakt. Hij voelt dat hij niet meer zonder haar kan.

En langzaam maar zeker wordt hij door haar meegevoerd.

Het eind van het liedje is dat ze beiden niet meer naar de kerk gaan.

Zo zie je maar hoe listig en gemeen satan te werk gaat. Hij gooit een gouden bal voor je voeten, en al spelende hol je er achteraan.

De bal rolt steeds verder... en voor je 't weet ben je al te ver afgedwaald. Als je een hond wil laten lopen kun je een stok op z'n rug binden, met aan het uiteinde een touw. Aan dit touwtje laat je dan een eindje voor z'n neus een lekkere worst hangen. Het beest rent er maar achteraan, maar kan er steeds niet bij. Zo laat de satan z'n volgelingen lopen achter een lokaas. Hij belooft veel moois, maar geeft uiteindelijk ellende.

Ook op het gebied van muziek en wereldse films maakt hij veel verslaafden. De popartiesten spelen, maar satan zit zelf achter het toetsenbord en regelt en stuurt. Steeds dieper worden z'n swingende slachtoffers meegevoerd in het hol van de leeuw.

Het gaat net zoals bij vleesetende planten. De insecten worden aangelokt door de mooie kleuren en geuren en dwarrelen in vervoering steeds dieper in de bloemkelken. Bedwelmd en vergiftigd gaan ze zo een gewisse ondergang tegemoet.

We hebben een goede en veilige gids nodig: het Woord van God en de leiding van de Heilige Geest. In Ps.19:13 lezen we: "Wie zou de afdwalingen verstaan? Reinig mij van de verborgene afdwalingen." Dit hebben we zeker nodig.

Ons gebed mag dan ook wel zijn, wat we zingen in Ps.19:7:

"Weerhoud, o HEER, Uw knecht,
Dat hij zijn hart niet hecht'
Aan dwaze hovaardij.
Heerst die in mij nier meer,
Dan leef ik tot Uw eer,
Van grote zonden vrij.
Laat U mijn tong en mond,
En 's harten diepsten grond,
Toch welbehagelijk wezen.
O HEER, die mij verblijdt,
Mijn rots en lossen zijt,
Dan heb ik niets te vrezen."

DE SCHATKAART

Lezen: Psalm 119:1-35

Zo is het ook uiterst noodzakelijk om op je aardse reis de Bijbel gedurig te raadplegen als je in de hemel wilt aanlanden.

Stel je eens voor dat je op vakantie bent in een huisje aan de rand van een groot bos. Het gebied is heuvelachtig. Als je samen met je broer op een heuvel staat, zie je in de verte een toren van een oud kasteel tussen de bomen van het bos. Al gauw maken jullie een plannetje om er de volgende dag naartoe te gaan. Het is best wel moeilijk bereikbaar, maar na een intensieve speurtocht bereiken jullie het oude kasteel. Het verkeert gedeeltelijk in een vervallen toestand. Zou het nog bewoond zijn? Aan de andere kant ziet het er beter uit. En daar zien jullie het schijnsel van een lamp achter één van de kleine ruiten. Oei, wat geheimzinnig! Wat nu te doen? Weggaan of de oude klopper op de deur laten vallen? De nieuwsgierigheid wint het. Na een poosje wachten horen jullie iemand aankomen door de gang. Een klein luikje in de deur gaat voorzichtig open en daar verschijnt een oud, zwaar gerimpeld gezicht. Een woeste witte baard en verwilderd haar bedekken een groot deel van het verweerde gezicht. Zo, wat een oude baas! Hij is misschien wel in de negentig. Gelukkig is hij wel vriendelijk. Jullie mogen binnenkomen. De man vindt het fijn dat hij bezoek krijgt. En wat heeft hij al niet meegemaakt!... Hij heeft eigen schepen gehad en is daarmee de wereld rondgezworven. Prachtige verhalen vertelt hij. Hij heeft zelfs veel gevaren en gehandeld in de grote Stille Zuidzee. Er zijn daar prachtige eilanden in de Grote Oceaan tussen Australië en Zuid-Amerika. Ze noemen het ook Oceanië. Er groeit een band tussen jullie en de oude man. Jullie bezoeken hem een aantal keren om naar z'n mooie verhalen en belevenissen te luisteren. Tijdens het laatste bezoek haalt hij een oude kaart van een eiland in de Stille Zuidzee te voorschijn. Je kunt zoal zien dat het een antieke kaart is. Die zal wel veel waard zijn! "Het is een schatkaart," verklaart de oude kasteelheer. "Kijken jullie maar," gaat hij verder, terwijl hij hem voorzichtig openvouwt. "Het eiland staat niet eens op de wereldkaart; het was een roverseiland. Jullie zien wel dat er allemaal streepjes, rondjes en sterretjes op zijn getekend." De man gaat steeds langzamer en geheimzinniger praten. "Het is volgens mij zo goed als zeker dat ze er hun buit hebben verborgen. Er staan ook aanwijzingen op hoe je het eiland kunt vinden. De kapers zijn waarschijnlijk tijdens een zeegevecht of ramp omgekomen. Ik heb deze kaart op een ander onbewoonde eiland gevonden in een dichte fles in het zand van een strand. Het zal er wel meer dan honderd jaar geleden zijn aangespoeld." Aan het eind van z'n verhaal kijkt de man jullie indringend aan. Hij zegt verder: "Ik ben nu te oud geworden om er nog naar toe te kunnen gaan. Ik heb ook geen directe nabestaanden, want ik ben nooit getrouwd geweest. Hier, jullie krijgen die schatkaart van mij! Ik denk dat het zeker de moeite waard is om er eens naartoe te gaan om de schatten op te sporen.

Jullie zullen eerst moeten sparen om er te kunnen komen. Reken maar op een bedrag van zo'n slordige 10.000 gulden. Maar de opbrengst zal vele en vele malen hoger zijn..."

Na de oude man te hebben bedankt, hebben jullie afscheid van hem genomen. De oude kaart wordt mee naar huis genomen.

Nu staan jullie voor een belangrijke keus. Voorlopig zullen jullie niet naar het eiland kunnen gaan. Eerst de school afmaken en dan een paar jaar werken om de 10.000 gulden bijeen te verzamelen. En dan is het nog maar de vraag of die oude baas hen niet heeft bedrogen, of dat die kaart wel goed is... Misschien heeft iemand die kaart zomaar getekend, terwijl het eiland niet eens bestaat! Het is natuurlijk al vreemd dat het eiland niet op de landkaart

voorkomt. Het gaat er dus om of die man en ook de kaart betrouwbaar zijn. Het is daarom ook een kwestie van geloof. Als je gelooft dat ze betrouwbaar zijn, zul je op zoek gaan naar het schateiland. Dan heb je er ook zoveel voor over om er te komen.

Laten we het eens zo voorstellen, dat jij het niet vertrouwt, zodat je er niet zoveel tijd en geld in wilt steken om het op waarheid te onderzoeken en de reis te ondernemen. Je broer gelooft het echter wel en hij gaat na 5 jaar samen met een vriend op zoek.

Na lang zoeken vinden ze het eiland en ze halen de buit van enkele miljoenen guldens binnen. Het bleek dus achteraf wel waar te zijn! Maar voor jou betekent het dat je door je ongeloof niets verkrijgt. Je zult er dan wel spijt van hebben, maar het is dan echt te laat...

Uit dit voorbeeld kunnen we leren dat iemand pas op weg gaat om een schat te zoeken als hij gelooft dat die te vinden is.

Het moet je duidelijk zijn dat de Heere welmenend tot je komt in Zijn Woord. Hij meent het als Hij je voorhoudt dat het ware geluk bij Hem is te vinden. Zijn Woord is als de schatkaart, waarin de weg naar de hemelse schat duidelijk wordt aangegeven. Waarom zou je die weg dan niet gaan volgen?

Christus vraagt ook jou om geen schatten te vergaderen op de aarde, maar in de hemel (Matth.6:19-20). Als je je geluk nog op de aarde zoekt, dan is daar je hart, dan liggen daar je verlangens. Hebben hemelse verlangens bij je de overhand, dan zoek je schatten in de hemel te vergaderen (zie Matth.6:21). Het verlangen naar de Heere Jezus en het zoeken naar Gods eer zijn wel de beste hemelse schatten die je nu al kunt bezitten.

In de Bijbel heeft Christus Zich steeds weer opnieuw bekendgemaakt en de mensen aangespoord om in Hem te geloven en Hem te volgen. Hij is als de schat, die in de akker was verborgen, en Hij is als de parel van grote waarde (zie Matth.13:44-46).

De Heere Jezus leert ons in die tekstwoorden: "Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een schat, in de akker verborgen, die een mens gevonden hebbende, verborg die, en van blijdschap erover, gaat hij heen en verkoopt al wat hij heeft, en koopt die akker.

Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schone parels zoekt; die, een parel van grote waarde gevonden hebbende, ging heen en verkocht al wat hij had, en kocht die."

In het verhaal had je broer vertrouwen in de kaart, en daarom had hij er zoveel voor over om het schateiland te zoeken. Het grote probleem van het nog-onbekeerd-zijn ligt in het ongeloof. Het geloof wordt door het Woord van God en de Heilige Geest gewerkt. In het Woord wordt steeds weer opgeroepen tot geloof. Het is net als de regen die vanuit de hemel op het droge land neerdaalt. De regen wil binnendringen. Als dit niet lukt dan ligt het aan de hardheid van de grond en niet aan de regen. De oorzaak van een blijvend ongeloof is daarom ook de hardheid van het hart en de hardnekkige weigering om zich te onderwerpen aan Gods wil.

Zondaren gaan om hun blijvende ongehoorzaamheid verloren. Men stoort zich in wezen niet aan de eisen van Gods wet en men gaat niet in op de nodigheden van het Evangelie. Eva en Adam lieten zich verleiden door de duivel en kozen voor de zonde. Deze keus wordt door ongelovigen voortdurend voortgezet. De Heere vraagt je steeds weer om niet meer te kiezen voor jezelf, de zonde en de wereld.

Je moet, net als de Israëlieten tijdens Jozua, heden kiezen wie je dienen zult (zie Joz.24:14-

15). Jozua mocht door genade zeggen: "Maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen de HEERE dienen!"

Zie maar eens hoe de Heere lokt en nodigt in Zijn Woord, hoe liefdevol en welmenend Hij Zich wendt tot goddeloze zondaren:

"Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk. (Jes.55:6-7)."

LAAT JE REDDEN!

Lezen: Luk.4:16-40

Waarom kreeg je in het verhaal niets van de schat? Het is omdat je er niets voor deed. Zo is het ook geestelijk: je ontvangt niets als je niets doet. Wat moet je dan doen om behouden te worden? Niet jezelf redden, maar jezelf laten redden... Geloven is jezelf als een klein kind in de handen van de Heere overgeven. Het woord geloven betekent dan ook : "je doen dragen".

We worden niet door onze eigen goede werken zalig. We kunnen vanuit onszelf niets goeds voortbrengen. Van ons zal nooit iets in aanmerking komen voor ons behoud. Het is 100% genade! En dat is het mooiste, het hoopvolste. Als je jezelf uit die peilloze diepte van de zondeval zou moeten hijsen en jezelf daarna boven water zou moeten houden, dan zou dit een onmenselijk zwaar en onmogelijk karwei zijn - dat zullen we nooit redden en kunnen volhouden.

De Heere weet dit volmaakt beter dan wij, en Hij komt daarom in Zijn onbegrijpelijke goedheid met Zijn reddend Evangelie tot ons.

Hij nodigt ons nu uit om ons "te laten zaligen". Dus niet werken, maar geloven en tot Hem komen! En als we in het geloof tot Hem komen, dan zal Hij ons niet terugsturen of uitwerpen. Het enige werk dat we moeten doen om zalig te worden is "geloven in de Heere Jezus Christus". Dit geeft ons ook nu al volle vrede en rust. Je kunt over deze zaken lezen in Johannes 6:28-40.

Je moet je dus "laten redden" als je voor eeuwig behouden wilt worden. Ik zal proberen dit duidelijk te maken door middel van voorbeelden.

EEN KIND IN EEN BRANDEND HUIS

Stel je eens voor dat een kind van 3 jaar zich op de zolder van een brandend huis bevindt. Met een lange stok heeft z'n vader het raam boven de garage kapotgeslagen. Het kind verschijnt in de grootste angst voor de opening. Twee meter lager staat z'n vader op het dak van de garage, terwijl hij snel z'n armen uitbreidt en roept: "Spring maar, spring maar, ik vang je wel op!"

Het kind kijkt alleen maar naar z'n vader, let daardoor niet eens meer op de grote afstand, maar vertrouwt op de sterke armen van z'n redder. Dan twijfelt en wacht de jongen geen ogenblik meer, maar het laat zich zomaar vallen... Het kleine kind vertrouwde op z'n vader, sprong, en werd veilig opgevangen.

Zo moet je ook in het geloof je laten vallen in de uitgebreide armen van de nodigende Redder. Dat is geen sprong in het duister, maar een "sprong naar het licht". Besef het gevaar waar je in verkeerd als je nog onbekeerd bent! Het gevaar is dan levensgroot aanwezig, of je het gevoelt of niet. Doe ook geen pogingen om het gevaar op een andere manier te ontvluchten. Probeer zelf geen uitweg te forceren, want je zult daardoor het gevaar niet kunnen ontkomen. De Heere Jezus is de enige betrouwbare Redder! en buiten Zijn reddend handelen is geen redding mogelijk.

DE NODIGENDE ARTS

Ik zal een ander voorbeeld noemen: Een deskundige arts bezoekt een afgelegen dorp. Hij is er door onderzoek achtergekomen dat zich een dodelijke ziektekiem heeft verspreid onder de bevolking. De meeste inwoners merken hier nog niets van, omdat de ziekte zich meestal pas na verloop van tijd openbaart. Maar dan is het wel te laat... Dan is er veelal niets meer aan te doen.

Alleen een spoedige, ingrijpende operatie kan de besmette mensen nog redden. De arts heeft zijn kundigheid in dit dorp nog niet kunnen bewijzen. De mensen hebben nog geen kennis gemaakt met zijn genezend handelen. De arts is natuurlijk bewogen met het ernstige lot van de dorpingen. Hij stelt een brief op, waarin hij hun vertelt dat ze besmet zijn en dat ze door Hem operatief moeten worden geholpen. De inwoners lezen de brief met gemengde gevoelens. Er zijn er maar weinig die iets voelen of bemerken van de ingeslopen ziektekiemen. Bovendien zien ze tegen zo'n zware operatie op.

Er wordt onderling overleg gepleegd. De meningen zijn verdeeld. Velen vragen zich af of deze arts het wel bij het juiste eind heeft. Is hij wel te vertrouwen? Het is toch bijna niet te geloven, dat je zo ernstig ziek zou zijn, terwijl je er nog niets van voelt... Aanvankelijk schrokken de meesten wel van zo'n ernstige, ingrijpende boodschap, maar al gauw steekt het ongeloof de kop op. Een aantal dorpingen stelt zich al gauw afwijzend op. Ze geloven er niets van. De boodschap wordt als onzin terzijde gelegd. Daarbij gaan ze ook de arts in een kwaad daglicht stellen. Ze beweren dat hij gewoon niet te vertrouwen is en dat hij ze bang maakt voor niets, alleen om op deze manier er zelf een slaatje uit te kunnen slaan. Hij wil zeker zo z'n patiënten krijgen om er rijk van te worden. En na zo'n operatie is het natuurlijk niet te bewijzen dat ze echt ziek waren. Op deze manier stellen ze de arts als een leugenaar voor en verleiden ze de meeste andere inwoners van het dorp.

De arts blijft echter aanhouden om de dorpingen te waarschuwen en te nodigen. En gelukkig zijn er toch nog een aantal die hem geloven. Ze komen naar z'n operatiebus buiten het dorp en stellen zich bij hem in behandeling.

Wat denk je, zullen er zijn die door de arts afgewezen worden?

Ze komen met z'n eigen brief naar hem toe. Daarin worden ze genodigd om zich te laten genezen. Het gaat er niet om hoe ze er uit zien, wat ze hebben gedaan, hoe ziek ze zich wel of niet voelen of hoe groot de mate van geloof was die ze in de arts hadden - beslissend was "dat ze in gehoorzaamheid kwamen"!

Ze kwamen ook op de voorwaarde van de arts; ze kwamen in zijn voorgestelde weg. Ze hoefden zich niet beter voor te doen. Ze hoefden zich van te voren niet op te knappen, want het was hun onmogelijk om maar iets te verbeteren aan hun besmette toestand.

Hun enige redding is de behandeling van de arts. Eigen redmiddelen kunnen alleen maar negatief werken.

Op een gegeven moment komt de armste schooier van het dorp met de brief bij de

operatiebus van de arts. Het is duidelijk dat hij geen geld heeft om de operatiekosten te kunnen betalen.

Zal hij afgewezen worden? Nu moet het uitkomen of het de arts vooral is te doen om z'n portemonnee. De arts blijkt echter volkomen betrouwbaar te zijn, want ook deze arme man wordt terstond geholpen. De goede arts brengt trouwens bij niemand wat in rekening. Hij draagt de kosten zelf. Toch blijven de meeste dorpelingen weg, ondanks het feit dat hij zijn kundigheid en betrouwbaarheid nu wel bewijst.

De ziekte zet zich door en een aantal van hen wil nog door de arts geholpen worden, maar voor de meesten blijkt er geen redding meer te zijn - zij zoeken de genezing te laat. Slechts enkelen van hen worden nog ter elfder ure genezen.

Het grootste deel van de dorpsbevolking sterft helaas aan de dodelijke ziekte. Uiteindelijk is het hun eigen schuld. Ze zijn vanwege hun ongeloof omgekomen. De arts kan hiervan niet de schuld worden gegeven. Hij heeft ze gewaarschuwd en tot zich genodigd om geholpen te worden. Ze zijn gestorven omdat ze niet tot Hem wilden komen om door hem genezen te worden.

Aan de andere kant krijgt de goede arts de eer van de redding en genezing van de personen die tot hem zijn gekomen om geholpen te worden.

WELMENENDE NODIGINGEN

Het zal je wel duidelijk zijn dat de arts in dit verhaal een voorbeeld is van de Heere Jezus Christus. De besmettelijke, dodelijke ziekte is de zonde. Een ieder moet van de zonde worden verlost, anders zal men er steeds meer door worden verziekt, en zal de eeuwige rampzaligheid uiteindelijk hun deel zijn.

De Heere nodigt je om je te laten redden. Je moet je bij Hem in behandeling stellen, anders zullen je zonden je doden. Door niets te doen en niet te komen zul je voor eeuwig vergaan. Als je nog niet bent gekomen en genezing hebt ervaren, wat weerhoud je dan nog om Zijn liefdevolle nodigingen op te volgen? Wil je dan ook wachten totdat het niet meer kan? Je weet toch wel dat er een belofte is voor hen die de Heere vroeg (en tijdig) zoeken?

In Spr.8:17 lezen we het Woord van de Heere: "Ik heb lief, die Mij liefhebben; en die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden." En wat de Heere deze zoekers wil geven kunnen we in de volgende vier verzen lezen. In Spr.1:23 roept de opperste Wijsheid tot de slechten: "Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken."

Als je mag komen zoals je bent en je zonden eerlijk belijdt, belooft de Heere zulke rijke zegeningen! Keer je daarom tot Hem!

Let eens op de belofte van de overvloedige uitstorting van de Heilige Geest in het hart van wederkerende zondaren! Je moet komen als een slechte, als een zondaar. Er wordt niet gesproken over een opgeknapte of vrome zondaar. En je bent een zondaar, of je het beseft of niet. Al die dorpelingen waren besmet, of ze dit voelden of niet. De arts wist dit en daarom nodigde hij ze allemaal welmenend uit om tot hem te komen. De Heere weet dat wij zondaren zijn en dat wij vergeving en reiniging nodig hebben en daarom worden we allen door Hem geroepen om ons bij Hem in behandeling te stellen. Als je de werkingen van de Heilige Geest nog niet in je hart ervaart, dan moet jij je tot de Heere keren om Zijn Geest van Hem te mogen ontvangen. Moet je dit dan doen als je nog boos en slecht bent? Jazeker, want we lezen in Luk.11:13: "Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te

geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven aan hen, die Hem (daarom) bidden?" Als je de weg niet weet, dan moet je je tot de Heere keren, omdat Hij belooft aan wederkerende slechten en eenvoudigen Zijn woorden bekend te maken.

KOM NIET TE LAAT!

Zorg echter dat je niet te laat tot Hem komt - kom daarom nú!

Want na de nodiging in Spr.1:23 volgen in de verzen 24-33 de volgende woorden: "Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte; en gij al Mijn raad verworpen, en Mijn bestraffing niet gewild hebt; zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt. Wanneer uw vreze komt gelijk een verwoesting, en uw verderf aankomt als een wervelwind; wanneer u benauwdheid en angst overkomt; dan zullen zij tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden; zij zullen Mij vroeg zoeken, maar zullen Mij niet vinden; daarom, dat zij de wetenschap gehaat hebben, en de vreze des HEEREN niet hebben verkoren. Zij hebben in Mijn raad niet bewilligd; al Mijn bestraffingen hebben zij versmaad; zo zullen zij eten van de vrucht van hun weg, en zich verzadigen met hun raadslagen. Want de afkering van de slechten zal hen doden, en de voorspoed van de zotten zal hen verderven. Maar die naar Mij hoort, zal zeker wonen, en hij zal gerust zijn van de vreze van het kwaad."

Je moet dus naar de Heere horen, Hem "ge-hoor-zamen", gehoor geven aan Zijn oproep. Door middel van Zijn Woord spreekt God tot ons. Hij wil door Zijn Woord en Geest mensen overreden en overtuigen, zodat ze zich aan Hem overgeven tot hun eeuwig behoud.

EEN GETROUW WOORD

Lezen: 2 Tim.3:10-17

Gods Woord is volkomen betrouwbaar. De Heilige Schrift bewijst dit zelf. In 2 Tim.3:16a lezen we dat al de Schrift van God is ingegeven. Het is Gods Eigen boodschap. De Heere kan niet liegen; Zijn Woord is daarom ook de volkomen waarheid. Ook de unieke en wonderlijke uitwerking bewijst de waarheid en betrouwbaarheid van de Schrift. In het vers daarvoor, vers 15, leert de Heere ons dat de Heilige Schriften wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is. Als je twijfelt aan de absolute waarheid en betrouwbaarheid van Gods Woord, blokkeert dat je weg naar de eeuwige vrijheid. Als je de waarheid zult verstaan, zal de waarheid je vrijmaken (zie Joh.8:32). Het gaat vooral om de waarheid omtrent de Heere Jezus Christus, want daar wijst de Schrift heen. De Heere Jezus zegt ons, dat Hij de Weg, en de Waarheid, en het Leven is (in Joh.14:6). Het eerste waar je je op moet richten is "om de waarheid te verstaan". Gods Woord onderwijst ons daarin. De Waarheid leert ons de waarheid te verstaan.

Christus is de Waarheid en Hij wijst ons de weg naar het Leven.

In Joh.20:31 lezen we van de woorden van dit Evangelie, dat "deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam". De Heere Jezus Christus is de enige Weg tot de hemelse heerlijkheid - dit moet je geloven! Deze waarheid moet je aannemen, zoals deze vanuit Gods Woord tot je komt. De Heere beveelt dit ons Zelf aan. In 1 Tim.1:15 lezen we namelijk: "Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de

zondaren zalig te maken"... en Paulus voegt er nog aan toe: "van welke ik de voornaamste ben."

Het is dus ook jouw aanneming waardig. Dit woord wordt aan alle zondaren aangeboden - zij mogen het horen, en zij moeten het gehoorzamen als ze zalig willen worden.

Je mag iets aannemen wat je wordt aangeboden.

GRATIS KRIJGEN

Het moet je duidelijk zijn dat Gods heil je in Zijn Woord gratis wordt aangeboden. Je hoeft er niets voor te betalen, want de toegangsprijs is al voldaan. De toegang tot de hemel is dus gratis. Niet door enig eigen werk, maar door het werk van Christus is het mogelijk om de eeuwige zaligheid binnen te gaan.

Stel je eens voor dat er iemand bij je in de klas komt met een koffer vol uiterst dure spullen. Hij stalt ze vervolgens uit op een tafel. Het goud blinkt je van deze tafel tegemoet. Al de leerlingen kijken in grote verbazing naar al die rijkdom. De man kijkt jullie vriendelijk aan en zegt: "Jullie krijgen alles van deze tafel gratis van me. Het kost echt niets. Je mag uitkiezen wat je wil." Enkele leerlingen kunnen het maar niet begrijpen. Zijn deze spullen echt wel zo duur, of zou het namaak zijn? De man gaat naar ze toe met een gouden pot met diamanten, zodat ze het van dichtbij kunnen bekijken. Terwijl hij zich met z'n rug naar de tafel heeft gekeerd, pakt een jongen die van voren zit gauw de duurste goudstaaf van de tafel en rent er snel mee uit de klas. "Ziezo," denkt hij, "die buit heb ik binnen! En ze kunnen me niks maken, want die man zei dat het gratis was." Maar in de gang

wordt hij ineens in z'n kraag gegrepen en terug naar de klas gesleept. De man is boos en roept: "Jij bent een grote dief!" De staaf wordt hem afgepakt en de jongen wordt gestraft. Waarom eigenlijk? Het was toch gratis? De jongen had goed moeten luisteren. De man had namelijk gezegd dat ze het gratis van hem zouden krijgen, maar ze moesten er natuurlijk wel om vragen. Daarna moesten ze wachten totdat hij het hen gaf. En pas dan konden ze zeggen dat ze het eerlijk hadden gekregen.

Zo is het ook met het heil van de Heere. Hij biedt het je wel aan, maar je moet er oprecht om vragen. Daarna moet je eerbiedig en lijdzaam, in gelovige verwachting op Zijn genade wachten. Het gebeurt in de regel wel dat de Heere onze oprechte begeerten naar Zijn heil verhoort door het niet direct te geven. Het moet ons echt om Hem, om Zijn genadige nabijheid en eer te doen zijn. Onheilige gevoelens worden nogal eens gezuiverd door de wachtestijd. De Heere Jezus heeft ons niet voor niets de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter nagelaten (Luk.18:1-6). Hij moedigt hierin zoekende zondaren aan om vol te houden aan de troon van Gods genade, want we lezen daarna in de verzen 7-8: "Zal God dan geen recht doen aan Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen? Ik zeg u, dat Hij hun haastelijk recht doen zal. Doch de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?" Het ware geloof houdt vol, en aan deze gave ontbreekt het helaas maar al te vaak. Maar het de Heere niet los te kunnen laten, tenzij dat Hij zegent, is eigenlijk al een bewijs dat het ware geloof aanwezig is. Als je de Heere voortdurend volhardend zoekt mag je hieruit moed scheppen.

Vanwege de grote, medelijdende Hogepriester Jezus Christus in de hemel, mogen we het alle ware zoekers van de Heere voorhouden:

"Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, om geholpen te worden ter bekwamer tijd (Hebr.4:16)."

(VER)WACHTENDE BEDELAARS

Lezen: Matth.15:21-28 en Mark 7:24-30

Ware christenen zijn geestelijke bedelaars. De Kananese vrouw was een geestelijke bedelares. Zij is een goed voorbeeld van een christin met een groot geloof. De Heilige Geest maakt zondaren tot aanhouders, die zodoende door Gods genade mogen winnen. Het zijn de gelovige geweldigers, die vrijmoedig en eerbiedig mogen aanhouden bij Gods genadetroom. De Heere Jezus geeft ons te kennen in Matth.11:12: "En van de dagen van Johannes de Doper tot nu toe, wordt het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan, en de geweldigers nemen hetzelfde met geweld." Vanuit Gods Woord weten we dat het de Heere aangenaam is dat zondaren op deze wijze tot Hem komen. Ik wil in het nu volgende verhaal aantonen hoe je op de juiste wijze een geestelijke bedelaar moet zijn.

We keren in onze gedachten terug naar vroeger tijden. We zien daar een stad waarin een groot plein is. Rond dit plein staan mooie gebouwen. Het prachtigste gebouw is een schitterend groot paleis, waarin een rijke vorst woont. Hij is koning over het land waarvan deze plaats de hoofdstad is. Zijn rijkdom steekt schril af tegenover de armoede van bepaalde achterbuurten in deze stad.

Deze buurten worden bevolkt door mensen die in het verleden hebben meegedaan met een opstand tegen de koning. En nog steeds willen ze zich niet aanpassen en meewerken aan de opbouw van het koninkrijk. Hierdoor zijn ze echter wel tot grote armoede geraakt. Door hun halsstarrige instelling en tegenwerking zijn ook anderen meegesleept in een economische afgang. De armoede neemt hand over hand toe in de stad. Steeds meer mensen verblijven regelmatig als bedelaar op het grote plein voor het paleis.

Op een gegeven moment verschijnt de koning op het balkon van zijn paleis. Hij houdt zich vast aan de balustrade en overziet het plein. Hij kijkt een tijdje naar de vele bedelaars. Diep bewogen gaat hij daarna weer z'n paleis binnen. De volgende dag kondigt een heraut aan dat de vorst de bedelaars op het plein zal toespreken. De koning komt weer op het balkon en hij roept luid tot deze arme landgenoten: "Mensen, ik ben met innerlijke ontferming over jullie bewogen. Jullie weten heel goed dat jullie deze armoede aan jezelf hebt te danken. Velen van jullie zijn door deze opstandigheid meegesleept in de ellende. Tot nu toe zijn er maar weinig van jullie berouwvol bij me geweest om vergeving te ontvangen. Nu, ik ben nog steeds bereid om te vergeven. Het doet me leed dat de meesten nog steeds niet tot inkeer willen komen. Ik wil graag vrijwillige en trouwe dienaars hebben in mijn rijk. Ik zal jullie nu tegemoet treden. Ik hoop dat jullie deze nederbuigende goedheid zullen waarderen, want ik heb geen lust in jullie ondergang. Ik beloof jullie nu, dat ik spoedig bij jullie op het plein zal komen om jullie goed te doen. Ik ben rijk genoeg om jullie allemaal te kunnen verzadigen en zoveel te geven dat geen van jullie nog armoede zal moeten lijden. Geef maar toe dat je dit niet verdient hebt, maar ik wil dat doen omdat ik in mezelf over jullie bewogen ben. Ik heb, ondanks al het gebeurde, toch nog medelijden met jullie. Als ik tot jullie kom, dan wil ik dat je jezelf als een echte bedelaar zal gedragen, en dat je jezelf niet beter zal voordoen dan als je werkelijk bent. Ik ken je ware aard en ik weet je innerlijke opstandigheid, die je tot nu toe tegen me hebt gehad. Waarom geef je dit toch niet op?! Het is slechts tot je eigen nadeel en tot oneer van mij. Als je zo doorgaat zul je het voor altijd verliezen... Let op! ik moet nog het één en ander regelen en dan zal ik bij jullie komen met een wagen vol geld en goederen.

Kom iedere dag maar terug als bedelaar en dan zul je me zeker een keer op het plein ontmoeten."

Na deze goede woorden verdwijnt de koning weer in z'n paleis.

De bedelaars hebben het goed gehoord. De honger en armoede is bij velen van hen zo groot geworden, dat hun opstandigheid wat op de achtergrond is geraakt. De tegenstand van een aantal van hen is door het milde aanbod van de koning gebroken. Ze zijn er diep door geroerd. Sommigen van hen hebben het gevoel dat ze al wat in handen hebben en genieten al een beetje van een voorsmaak. Na een poosje keren ze tot de werkelijkheid terug en des te meer voelen ze hun honger. Niettemin heeft een nieuwe hoop van hen bezit genomen. Anderen zijn slechts begerig geworden naar de goederen die de vorst heeft voorgesteld. De grote ellende heeft ze zelfs hongerig gemaakt naar het voedsel van hem waaraan ze eigenlijk een grote hekel hebben. Weer anderen hebben in doffe berusting of zelfs onverschillig toegelisterd.

Na verloop van tijd komt de koning het plein op rijden. Hij wordt omringd door z'n lijfwacht. Op het plein stapt hij van z'n rijkeladen wagen en kijkt hij nauwkeurig naar de vele bedelaars. De meesten houden begerig een hand op. Ze vragen, roepen en smeken om een aalmoes. Dan gaat de koning z'n goederen uitdelen. De echte bedelaars die wat krijgen, ontvangen niet allen evenveel. De vorst haalt voor een ieder een bepaald deel van z'n wagen en hij laat het door z'n lijfwacht uitdelen. De vracht vermindert snel. Veel bedelaars raken al ongerust dat er voor hen niets overblijft. Enkelen van hen beginnen al van een afstand te roepen en te schreeuwen. De koning gaat regelmatig bedelaars voorbij die hij te oneerbiedig, te brutaal of te vrijpostig vindt. Eén van hen roept verontwaardigd: "Hallo! wat doet u nu? Waarom loopt u me zomaar voorbij? Krijg ik soms niets? Ik heb het veel harder nodig dan verschillende anderen die u al wat hebt gegeven. Hé! wilt u a.u.b. terugkomen om mij ook wat te geven..." De vorst kijkt om en voegt deze bedelaar toe: "Je doet net alsof je er recht op hebt. Ik zie je daarom niet als een echte bedelaar. Als je je niet als een rechteloze bedelaar gedraagt, krijg je niets van me. Bovendien bespeur ik hierin geen spoor van berouw over je jarenlange opstandigheid tegen me. Toen je het nog goed had, had je me niet nodig en kwam je niet bij me. Ga eerst maar eens goed nadenken over wat je hebt gedaan, en dan zul je je rechten wel verliezen. Als ik je niet in een ware bedelaarsgestalte zie, dan ga ik je gewoon voorbij." Met deze woorden wordt de rechthebbende bedelaar de mond gesnoerd. Hij kan hier niets tegenin brengen.

Een eindje verder passeert de koning een man, die het gebeurde geïnteresseerd gadeslaat. Hij staat daar met z'n handen in z'n zakken en heeft er wel schik in dat die brutale bedelaar (die hij toch al niet mocht) eens goed de waarheid is gezegd.

Tot z'n schrik ziet hij echter dat de koning hem óók voorbij gaat! Haastig roept hij uit: "Hé majesteit! u vergist zich zeker, u slaat mij over. Ik ben ook een bedelaar."

De vorst kijkt hem eens aan en reageert: "Je zag er meer uit als een toerist dan als een bedelaar, zoals je daar stond te kijken met de handen in de zakken. Je geeft geen blijk van ware behoefte, maar het schijnt je zelfs goed te doen dat een ander niets krijgt."

Als de vracht is uitgedeeld gaat de koning op de lege wagen staan en roept hij tot de bedelaars die daar min of meer teleurgesteld met lege handen staan: "Mensen, ik wil hier binnen korte tijd terug komen. Dan hoop ik weer een vracht te verdelen onder de ware bedelaars. Als je hier dan nog bent in zo'n gestalte, dan beloof ik je ook goed te doen." Vervolgens worden de paarden in beweging gezet en verdwijnt de koninklijke stoet van het plein.

Er heersen nu verschillende gevoelens onder de bedelaars. Sommigen zijn verontwaardigd, ontevreden en afgunstig. Ze voelen zich duidelijk gepasseerd. Ze vinden het oneerlijk dat de koning hen heeft overgeslagen of zelfs niet bij hen kwam. Anderen kunnen best wel begrijpen dat hij nu nog niet iedereen wat kon geven, maar ze vinden het wel billijk dat hij liefst morgen al terug zal komen en dat iedereen zo spoedig mogelijk zal worden geholpen. Een kleinere groep heeft niets in te brengen. Ze zien in dat ze geen enkel recht kunnen laten gelden. Niettemin blijven ze hopen op de vervulling van de beloften van de koning. Ze vertrouwen er vast op dat hij zeker zal doen wat hij heeft beloofd. Ze zijn ook vastbesloten om zoveel mogelijk op het plein aanwezig te zijn. Ze willen er bij zijn als hij weer komt. Door wat ze nu hebben gezien is hun behoefte eigenlijk alleen maar vermeerderd. Ze hebben nu van dichtbij gezien hoe goed de koning is en hoe zorgvuldig en liefdevol hij zijn goederen uitdeelde. Ze hebben eigenlijk nooit geweten dat hij zo liefderijk en mild is. Nu ze zijn milddadigheid hebben gezien, hebben ze een veel beter beeld van hem gekregen.

De koning is hun door de leidende opstandelingen geheel ten onrechte negatief voorgesteld. Ze beseffen nu dat ze al te lang zijn misleid en verlangen ernaar om vanaf heden een trouwe dienaar van de koning te mogen zijn.

De koning blijft een aantal weken weg. Hij doet dit niet zonder wijze reden. Hij wil de bedelaars in deze wachtestijd uittesten. De ware bedelaars, die hun opstandigheid hebben verloren en zijn hulp echt nodig hebben, zullen blijven komen op het plein. De test werkt goed, want al gauw haken de meesten af. Hun ergernis en boosheid groeien met de dag. Ze beschuldigen de vorst van voortrekkerij en oneerlijkheid. Ze trekken zijn woorden en beloften in twijfel. Deze ontevreden en ongeduldige mensen geloven hem niet op z'n woord en kunnen het geduld niet meer opbrengen om nog langer op hem te wachten. Daarbij stellen ze dat hij ze waarschijnlijk toch wel weer niets zal geven. Ze voelen zich in toenemende mate gepasseerd en benadeeld. De meeste andere bedelaars blijven echter iedere dag terugkomen.

En dan komt de vorst weer met een volle wagen! Vragende en begerige handen worden weer volop uitgestoken. Velen worden met goederen verzadigd en keren dankbaar huiswaarts. De overigen blijven min of meer teleurgesteld op het plein achter en kijken met lede ogen de verdwijnende wagen na. Gelukkig heeft de koning weer beloofd dat hij nog eens terug zal komen.

Zijn afwezigheid is nu echter van langere duur. En weer vallen er bedelaars af. Aan de andere kant komen er ook weer nieuwe bedelaars bij. Zelfs enkele voorheen afvallige bedelaars keren op hun schreden terug. Zo gaat het geruime tijd door. Steeds is er weer een komende en gaande koning. Hij weet goed wat hij doet.

Welbewust deelt hij z'n gaven uit. Er zijn op den duur bedelaars aanwezig die al vele malen zijn overgeslagen bij de uitdelingen. Ze zijn nog nooit door het goed van de koning verzadigd geworden. Door dit lange wachten zijn ze wel verootmoedigd geworden. Nederig en rechteloos bogen ze beschaamd het hoofd toen de koning hen de laatste keren voorbijging. Het enige wat ze hebben overgehouden zijn de beloften en toezeggingen van de rijke, milddadige vorst.

Dan verschijnt de koning weer eens op het plein. Hij komt nu dicht bij de bedelaars die het langste hebben gewacht. Hij ziet dat ze al hun opstandigheid en eigengerechtigheid hebben verloren. Hij hoort ze alleen maar pleiten op zijn eigen beloften aan ware (ver)wachtende bedelaars. Alle bijbedoelingen zijn uitgezuiverd. Slechts de lege hand van het pure geloof hebben ze overgehouden. Bovendien bedoelen ze nu vooral de eer van de koning, terwijl ze

goed beseffen dat het enkel genade is als ze wat mogen ontvangen.

Enkele van deze bedelaars hadden zich de eerste keren nog rechthebbend en opstandig gedragen. Sommigen zijn zelfs een poos geërgerd weggebleven... maar ze kwamen terug! Nu zijn ze op de plaats waar de koning ze wil hebben. Nu gaat hij ze niet voorbij, maar ze mogen allen bijzonder rijke gaven ontvangen. Hij geeft ze zelfs nog meer dan de meeste anderen. Door het lange wachten waarderen ze het des te meer. Een volle verzadiging mag nu hun deel zijn. O, ze beseffen het: dit is het lange wachten zeker waard geweest. Het is voor hun praktijk wat we lezen in Spr.13:12: "De uitgestelde hoop krenkt het hart; maar de begeerte, die komt, is een boom des levens." Met grote dankbaarheid en blijdschap eren de nu hun koning, die zijn beloften ook aan hen zo ruim heeft willen vervullen.

Het zal je duidelijk zijn dat er in het verhaal van de bedelaars

een rijke geestelijke les zit. Ik denk dat het in het geestelijke leven ook wel zo gaat. In Ps.65:10 lezen we: "Gij bezoekt het land, en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks; de rivier van God is vol van water; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieder koren gereed." Hij maakt ons begerige naar Hem en Zijn heil, net zoals de verloren zoon verlangend werd naar zijn vader. Geestelijk overgezet kunnen we stellen dat het geloof van de verloren zoon al ontstond in het vergelegen land, toen hij tot zichzelf kwam en zag dat zijn vader goed was voor zijn huurlingen. Want dat deed hem opstaan en terug naar zijn vader gaan. In het verhaal begon het bij de bedelaars toen ze de beloften van de koning gingen geloven en zagen dat hij goed was. Door dit geloof werden ze verbeterd en konden ze (ver)wachten. Zo moeten wij ook in het geloof leren vasthouden aan Gods liefde en beloften tot zondaren. Daarbij dient bij ons ook het nederige (ver)wachten aanwezig te zijn. Je moet leren wachten op Zijn spreken en Zijn antwoord op jouw gebeden. In Ps.85:9 wordt ons voorgehouden: "Ik zal horen, wat God de HEERE, spreken zal; want Hij zal tot Zijn volk van vrede spreken; maar dat zij niet weder tot dwaasheid keren." In het tweede deel van Ps.69:13 berijmd lezen we de moedgevende woorden:

"Gij, die God zoekt in al uw zielsverdriet,
Houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven;
Nooddriftigen veracht zijn goedheid niet;
Nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven."

We moeten er van uitgaan dat God in het Evangelie reddend tot ons komt. Dit lees je duidelijk in Joh.3:16, waarin de Heere ons verklaart: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Voor wereld wordt het Griekse woord "kosmon" gebruikt. Dit komt van het begrip "kosmos" en het betreft "de zondige, van God vervreemde mensenwereld". Voor deze wereld heeft God dus een weergaloze, volmaakte, welwillende liefde. Dit is het Evangelie dat tot een ieder die het hoort of leest komt. En het geldt dus ook voor jou dat de Heere je alzo lief heeft. Maar nu is nog de gave van het geloof nodig om deze heerlijke liefdegave te mogen ontvangen. Gods aanbod van liefde komt tot je en je kunt er niet omheen! Je neemt het aan of je verwerpt het. Er is geen derde weg. Als je niet gelooft ben je actief bezig om de Heere Jezus te verwerpen en Zijn bloed te verachten. Als dit nog zo is, hou daar dan mee op! Ontloop dan de Redder van zondaren niet langer en geloof het Evangelie!

HET WOORD, HET LEVEN EN HET LICHT

Lezen: Joh.1:1-34

In Johannes 1 lezen we dat de Heere Jezus Christus wordt voorgesteld als het Woord, het Leven en het Licht. Hier kunnen we veel van leren. Het zijn levensbelangrijke zaken die tot ons komen, zaken die we persoonlijk moeten leren kennen om het eeuwige, gelukzalige leven te kunnen beërven. Met de komst van Christus in de wereld is dit eeuwige leven in de tijd binnengedrongen. Zo kan het koninkrijk Gods ook binnen in ons komen.

Hoe het levenwekkende Woord, het reddende Leven en het hemelse Licht in ons hart (kunnen) komen, willen we nu in deze volgorde gaan overdenken.

HET WOORD

Het Woord van God komt wel bijzonder tot ons in het Evangelie.

De Heere Jezus Christus wordt ons in het Evangelie als Redder voorgesteld. Het verlossende Woord komt dus tot ons. De Heere weet natuurlijk wel dat wij deze verlossing nodig hebben, en Hij biedt het ons welmenend aan. Alle woorden van de Heere zijn welmenend, want Hij kan geen onwaarheid spreken en Hij stelt de zaken ons eerlijk en duidelijk voor. Daar mag je nooit aan twijfelen!

Dit wordt bevestigd in de Dordtse leerregels, Hoofdstuk III en IV, artikel VIII, waar ons wordt voorgehouden: "Doch zovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in Zijn Woord, wat Hem aangenaam is; namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en geloven, de rust der zielen en het eeuwige leven." In de volgende twee artikelen leren we dat het eigen schuld is als men aan deze roeping geen gehoor geeft en niet bekeerd wordt; en "de schuld daarvan is niet in het Evangelie, noch in Christus, door het Evangelie aangeboden zijnde, noch in God, Die door het Evangelie roept..."

Aan de andere kant wordt er gesteld dat het genade is als men aan de roeping van het Evangelie gehoor geeft, komt en bekeerd wordt. Het geloof is een gave van God, dat moet ons duidelijk zijn! Het is echter ook een genade van God dat Hij ons met Zijn Woord van genade benadert om ons daarmee te overtuigen en te overreden. Hij biedt de genade aan opdat we het zouden gaan zien dat we het nodig hebben en dat we er gebruik van zouden maken.

DE EIGENWIJZE BERGBEKLIMMER

Ik zal hier maar weer een voorbeeld inlassen. Stel je eens voor dat je met een vriend een steile berghelling beklimt. Jullie hebben een goede uitrusting. Met touwen, houwelen en pinnen zijn jullie druk in de weer. Jij bent wel wat voorzichtiger dan je vriend en daarom neem je niet te gevaarlijke rotsen om tegenop te klimmen. Na een vermoeide klautering zie je kans om boven een ravijnrand uit te komen. Je vriend heeft een gevaarlijker kant genomen en is daarom nog bezig aan de beklimming. Voorzichtig kijk je over de rand... en daar zie je hem al. Oei, oei, wat neemt hij weer risico's! Hij heeft z'n touw bevestigd aan een uitstekend rotsblok. Maar, tot je grote schrik zie je ineens dat dit rotsblok behoorlijk los zit! Het zou wel eens los kunnen schieten nu er zo'n gewicht aan hangt... Zo snel mogelijk maak je een ander touw vast aan het stevige boom en je werpt het naar je vriend. In paniek

schreeuw je het naar je vriend: "Pas op! je bent in groot gevaar... het rotsblok waar je aan hangt zit los! Grijp gauw mijn touw en kom daarlangs naar boven!" Maar je roekeloze vriend stelt dit helemaal niet op prijs. Hij wil niet geholpen worden, want dat zou een vernedering zijn. Hij wil de eer hebben om deze steilte alleen te hebben genomen. Nu hij al zo ver is gevorderd, wil hij dit laatste moeilijke stuk ook aan zich onderwerpen. "Ga weg met dat touw," roept hij geërgerd, "dat rotsblok zal het best nog wel houden en ik wil zelf proberen om dan wel langs de zijkant weg te komen. Ik wil het zelf doen; ik red het best wel!" Op al je verdere waarschuwingen gaat hij niet in en zelfs je angstige schreeuwen kunnen hem niet overtuigen van het gevaar waarin hij verkeerd. Hij kan zich als ervaren bergbeklimmer zelf wel redden. Hij vertrouwd op zichzelf en wil geen hulp accepteren.

Hij onderneemt een gevaarlijke toer om langs het rotsblok te komen, maar ineens schiet deze los, terwijl het andere grote stenen in z'n val meeneemt. De roekeloze, eigenwijze vriend grijpt nog wild om zich heen... en wordt meegesleurd! Een ijzingwekkende gil weergalmt door het ravijn. Wat een verschrikkelijk einde!

Maar het was z'n eigen schuld. Hij heeft de aangeboden redding moedwillig geweigerd. Z'n hoogmoed en eigenzinnigheid hebben hem weerhouden om de redding aan te grijpen. Hij vertrouwde op eigen kracht en kundigheid en kon er daarom niet toe komen om de aangeboden hulp te aanvaarden. Hij dacht zichzelf wel te kunnen redden en verloor daarom alles.

Het zal je nu wel duidelijk zijn dat dit verhaal een illustratie is van iemand die het Evangelie niet aan wil nemen en daarom niet wordt gered. Een ongelovige verkeert in hetzelfde gevaar als die jongen die daar aan die gevaarlijke rots hing. Als je nog niet gelooft, ben je voortdurend in levensgevaar! Een eeuwige afgrond gaapt je meedogenloos aan. Je levensdraad kan ieder moment afgesneden worden... Dit is een bittere werkelijkheid! Je moet dit óók geloven. Zie toch het gevaar waarin je verkeert! Nú is het nog de welaangename tijd, nú is er nog de tijd om gered te worden, nú word je het reddende Evangelie nog aangeboden! Als je Zijn stem dan heden hoort, verhard je niet maar laat je leiden... Grijp het Evangeliekoord dat je vanuit Gods Woord nog wordt toegeworpen!

HET LEVEN

De Heere Jezus leert ons in Joh.14:6: "Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot de Vader, dan door Mij."

Christus is het Leven en Hij is de weg tot het eeuwige leven in de hemel. Als wij Hem in ons leven mogen ontvangen, dan krijgen we deel aan het eeuwige leven. In Joh.3:36 wordt ons duidelijk voorgehouden: "Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem." Dit is de kern van de leer van Christus. Dit is de enige weg van behoud. Wat je ook anders doet of wilt doen, het zal je niet baten - je zult niet gered worden. Al ben je een heel jaar aan het bidden en smeken, zodat je geen tranen meer hebt om te wenen, het zal je niet brengen op de weg naar het eeuwige geluk als je niet doet wat de Schrift je leert. Er is maar één poort naar de hemel, en dat is het zaligmakende geloof in de Heere Jezus Christus.

Christus verzekert het ons in Joh.6:47: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven."

Geloven bestaat uit kennis, toestemmen en vertrouwen. We moeten persoonlijke, zaligmakende kennis verkrijgen van de Heere God en van Christus; daarbij dienen we er innerlijk in toe te stemmen om in Gods weg te gaan (om ons door Hem op Zijn voorwaarden

te laten redden), en verder is het nodig dat we niet meer op iets in ons, maar volkomen op Hem vertrouwen. Deze verandering van wil, verstand en gezindheid bewerkt de Heilige Geest in het hart van een zondaar door middel van het Woord van God. Dit Woord komt in de Evangelieverkondiging tot ons. Merk dit op! Sta het reddend handelen van de Heere toch niet in de weg met je ongeloof, je vooroordelen en je zoeken naar voorwaarden in jezelf. De Heere biedt je in Zijn Evangelie een complete, gereedgemaakte zaligheid aan, waar je zelf niets aan af of toe kunt doen. Het eeuwige leven is slechts door het geloof te ontvangen en niet te verdienen.

LEVEND WATER

Ik wil het leven vergelijken met water. Water is leven-brengend. In een droge woestijn kan niets groeien als er geen water is. Als het op een bepaalde plaats nooit of zelden regent, kan zich daar geen plantengroei ontwikkelen. Vanuit het Evangelie komt er een stroom van levend water tot ons. De Heere Jezus gaf de Samaritaanse vrouw te kennen (Joh.4:10): "Indien gij de gave van Gods kende, en Wie Hij is, Die tot u zegt: Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem hebben begeerd, en Hij zou u levend water gegeven hebben." In vers 14 verklaart Hij ook ons verder: "Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven." Dit kan ook (meer en meer) ons deel worden. Christus roept het ons nog steeds toe: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke (in Joh.7:37)." De Heilige Geest is uitgestort op de Pinksterdag en Hij neemt het uit Christus om geestelijke gaven uit te delen aan zondige mensen. Daarom geldt het ook nu nog wat Christus ons leert in Joh.7:38: "Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn buik vloeien."

Het gelovig verlangen kan worden vertolkt door het derde couplet van het lied "Leid mij Heer, o machtig Heiland" - is dit ook jouw innerlijke bede:

"Laat door mij Uw levend water,
vloeien als een klare stroom.
O, Heer Jezus, 't wordt steeds later,
dat Uw Geest over allen koom'.
Machtig Heiland, mijn Verlosser,
kom, Heer Jezus in Uw kracht,
kom, Heer Jezus in Uw kracht."

Wat gebeurt er als er zich na een overvloedige regen een kleine beek vormt in een uitgedroogd gebied? Je kunt het wel raden. Het water dringt steeds verder door in het droge zand. Met het stromend water worden allerlei zaden meegevoerd. In droge gebieden zijn vaak nog zaden te vinden die er vroeger zijn terechtgekomen. Binnen korte tijd zal er zich een plantengroei ontwikkelen langs het beekje. Verschillende grassoorten zullen een frisse groene strook vormen. Hier en daar zullen op den duur jonge wilgjes uitspruiten. Zo kun je dat bijvoorbeeld zien aan de oevers van de Jordaan. Het water brengt leven, ontwikkeld leven en houdt leven in stand. Zo gaat het ook met het leven uit Christus. De Heilige Geest deelt het mee.

STROMEN VAN ZEGEN

Er zijn beloften van zegen genoeg te vinden in Gods Woord, ook beloften voor het late nageslacht. We mogen er om vragen, we mogen het ook gelovig verwachten...

Laat de beloften in Jesaja 44:3-5 maar eens goed op je in werken. We lezen daar Gods rijke toezeggingen: Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen. En zij zullen uitspruiten tussen in het gras, als wilgen aan de waterbeken. Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en die zal zich noemen met de naam van Jakob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des HEEREN, en zich toenoemen met de naam van Israël."

Je ziet dat er beloften zijn voor mensen in verschillende innerlijke toestanden. Als je dorstig bent, mag je bij de Heere pleiten op het geestelijke water dat Hij beloofd heeft te zullen gieten op de dorstigen. Als je innerlijk droog en onbekeerd bent, mag je bij de Heere pleiten op de stromen die Hij beloofd heeft op het droge te zullen geven.

In het lied "Er komen stromen van zegen" mogen we de volgende bemoedigende woorden zingen:

"Er komen stromen van zegen, dat heeft Gods Woord ons beloofd.
Stromen verkwikkend als regen, vloeien tot elk die gelooft.

Koor:

Stromen van zegen, komen als plasregens neer.
Nu vallen drupp'len reeds neder;
zend ons die stromen, o Heer.

Er komen stromen van zegen, heerlijk verkwikkend zal 't zijn;
op de valleien en bergen zal er nieuw leven dan zijn.

Koor: ...

Er komen stromen van zegen. Zend ons die heilstroom nu neer;
geef ons die grote verkwikking;
geef z' ons voortdurend, o Heer.

Koor: ...

ONGELOOF EN ONGEHOORZAAMHEID

Wanneer komt er langs een beek of rivier geen plantengroei? Het kan zijn dat er op sommige plaatsen niets wil groeien. Dit ligt aan de gesteldheid van de grond. De grond kan te hard zijn, zodat er zich geen leven in kan ontwikkelen. Op een rotsblok kunnen geen planten groeien. Weliswaar kan de Heere op de hoogte van de bergen vrucht geven (zie Psalm 72:16) - de vrucht van een hand vol koren kan Hij doen ruisen als de Libanon. Als de Heere werkt, wie zal het dan keren?! Toch moeten we ook stellen dat er velen zijn die het Evangelie ongehoorzaam zijn, zodat er geen genadige uitwerking in hun hart plaatsvindt. Men kan het Evangelie ongehoorzaam zijn (zie 1 Petr.2:7-8, 3:1 en 4:17). In Hebr.3 en 4 worden we gewaarschuwd tegen ongeloof en ongehoorzaamheid. Van vele Israëlieten in de woestijn wordt in Hebr.3:18-19 gezegd: "En welken heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet

zouden ingaan, anders dan degenen, die ongehoorzaam geweest waren? En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelof." Direkt daarop volgt de waarschuwing voor allen die het Evangelie hebben vernomen: "Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn. Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben (Hebr.4:1-2)."

HARDE EN STEENACHTIG GROND

In Hand.19:9 lezen we ook van sommigen die verhard werden, en ongehoorzaam waren. Het zaad van het Evangelie is goed, dat kunnen we duidelijk zien in de gelijkenis van het zaad in Matth.13. Op steenachtige plaatsen kon het, waar het zaad niet veel aarde had, ging het al spoedig mis (zie vers 6). Er konden zich geen goede wortels ontwikkelen. Als de bodem zo hard en steenachtig is en er helemaal geen losse grond meer aanwezig is, dan gaat het zaad nog spoediger verloren. Het water van een beek kan langs en over een rots gaan, maar het daarop aanwezige zaad zal gauw zijn verdorven. Dit is het beeld van iemand die door ongelof en zonde zo is verhard, dat er niets goeds en vruchtbaars meer in kan doordringen. Als de grond op een bijzondere wijze is verhard, dan kan deze door harde regenval zelfs nog meer dichtgeslagen worden. De harde bedreigingen van de wet maken een verhard persoon dan nog harder en kouder. Een prediker heeft wel eens geschreven dat iemand die lang in de oorlog is geweest, het gebulder van de kanonnen niet meer hoort. Als je lange tijd in oorlogsgebied leeft, terwijl nog regelmatig de granaten over de stad vliegen, dan doet het je veel minder dan de eerste keer dat je dit meemaakte. Je hebt je dan al zo vaak in loopgraven moeten verschansen. Je hebt je vrienden naast je zien sneuvelen. Beschaafde en geleerde mensen kunnen zich door oorlogsgeweld gaan gedragen als bloeddorstige dieren. Zo kan men ook onder een overgeaccentueerde wetsprediking ongevoelig worden voor waarschuwingen en bedreigingen. Dit is juist vaak het effect van zo'n prediking. Als je wettische mensen kweekt, dan kweek je harde mensen. Je moet maar eens met een zware hamer steeds harder op een brok ijzer beuken. Het ijzer zal dan steeds vaster en harder worden. Maar houd er eens een vuur onder. Je zult dan zien dat het ijzer op den duur zacht en vloeibaar wordt. Je kunt er dan van maken wat je wil. Zo gaat het ook met iemand die door het Evangelie effectief wordt benaderd. Het harde hart wordt dan week en zacht.

VERGIFTIGDE GROND

De grond van het hart kan ook zijn vergiftigd door wereldse invloeden. Als je naar de wereld verlangt en je vol zit met wereldse begeerten, dan is er geen goede voedingsbodem voor de blijde boodschap van het Evangelie. Het zaad van Gods Woord kan zich dan niet wortelen in je hart, dat dan door de satan is bezet en vergiftigd. Er is maar voor één ding tegelijk plaats in je hart. Als de wereld heerschappij heeft in je ziel, dan is er geen behoefte naar hemelse invloeden. Zo is het ook andersom. Het éne sluit het andere uit. Je kunt niet twee heren tegelijk dienen. Als de satan het voor het zeggen heeft in je leven, dan is het onmogelijk om de Heere werkelijk te dienen. Het is nutteloos om om een nieuw hart te vragen als je de zonde in je hart wil blijven koesteren. Eigenlijk ben je aan het spotten als je bidt om vernieuwing en vergeving terwijl je de zonde niet wil verlaten. Het is goddeloos om te vragen bekeerd te mogen worden als je niet bereid bent om jezelf te bekeren. Als je de zonde niet

wilt verlaten heeft het geen zin om te vragen om vergeving van zonden.

De stroom van levend water kan niet doordringen in verharde en vergiftigde harten als deze zo blijven. Het Evangelie gaat dan aan je voorbij, zonder in je door te dringen. Soms komt het wel binnen via je oor en zelfs tot in je verstand, maar het heeft geen effect in je hart. Als je je hart nog steeds openstelt voor de zonde, dan is er geen opening voor het Evangelie. Let hier goed op! Veel mensen zijn lijdelijk en inactief geworden ten opzichte van het Evangelie. De nodigingen ketsen af op hun verharde hart. Zij worden opgeroepen tot gehoorzaamheid, maar ze gehoorzamen het Evangelie niet. Zij zeggen dat ze niet kunnen gehoorzamen en dat de Heere hen moet laten gehoorzamen, maar intussen gehoorzamen ze wel satan en hun vleselijke begeerten. Zij nemen de oproepen tot bekering eigenlijk niet serieus. Diep in hun hart willen ze zelfs dat de Heere het niet serieus meent wat Hij tot hen zegt in Zijn Woord. Dit is wel het ergste: zij maken door hun opstandig denken de Heere tot een leugenaar. Dit is vreselijk! Probeer toch deze valkuil te ontwijken... Deze valkuil is de eerste opening tot "de diepere afdeling van de hel" - want die de weg geweten heeft en niet bewandeld, die zal met vele slagen geslagen worden. De Heere Jezus leert ons namelijk in de gelijkenis van de getrouwe en ontrouwe dienstknecht in Lukas 12:47: "En die dienstknecht, welke geweten heeft de wil van zijn heer, en zich niet bereid, noch naar zijn wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden."

Als iemand het Evangelie niet ontvangt, dan zal het Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag van het oordeel deze persoon (lees maar Luk.10:10-15).

In de Jordaan zwemmen vele vissen en aan de oevers is er een weelderige plantengroei. Het levenbrengende water doet daar zijn vruchtbare werking. De Jordaan komt uit in de Dode Zee. En daar zien we de verwoestende uitwerking van het verderf. Het oordeel op de zonde van de vlakte van Sodom en Gomorra heeft daar nog z'n uitwerking. Als iemand door moedwillige ongehoorzaamheid zich meer steeds meer laat verzieken door de zonde, dan zal hij in de toestand van de Dode Zee geraken. Al het schone en zuivere water van het Evangelie zal hem geen nut meer doen. Alles in hem is en wordt verziekt door zijn door zonde-zout verzadigde bestaan.

De bron van ongeloof blijft voortdurend in hem opborrelen en geeft het zuivere water van het Evangelie geen kans om leven te brengen. Dit is een oordeel van de Heere op het hardnekkige ongeloof en het voortdurend weigeren om Hem toe te laten in het leven.

We lezen in Ezech.47:11: "Doch haar modderige plaatsen en haar moerassen zullen niet gezond worden, zij zijn tot zout overgeven."

HEILIGE WATEREN

Lezen: Ezechiël 47:1-12

In Ezechiël 47 lezen we van de heilige wateren die uit de nieuwe tempel vloeien. Dit is een profetisch vergezicht. Hierin zijn ook rijke beloften van zegen te vinden. We zien er een voortgaande zegen door het steeds hoger stijgende water. Zo zijn dit beloften voor de voortgang van het Evangelie. Vanuit de verdiensten van Christus vloeien ons de heilsgoederen toe. Ze worden ons om niet aangeboden. De wateren kwamen ook vanuit het heiligdom (vers.1).

In vers 9 zien we de genadige uitwerking. We lezen in deze rijke Evangeliebeloften: "Ja, het zal geschieden, dat alle levende ziel, die er wemelt, overal, waarheen één der twee beken zal komen, leven zal, en daar zal zeer veel vis zijn, omdat deze wateren daarheen zullen gekomen zijn, en zij zullen gezond worden, en het zal leven, alles, waarheen deze beek zal

komen." Je moet het hele gedeelte maar eens goed bestuderen. In vers 12 belooft de Heere ons verder: "Aan de beek nu, aan haar oever, zal van deze en gene zijde opgaan allerlei spijsgeboomte, welks blad niet zal afvallen, noch de vrucht daarvan vergaan; in zijn maanden zal het nieuwe vruchten voortbrengen; want zijn wateren vlieten uit het heiligdom; en zijn vrucht zal zijn tot spijze, en zijn blad tot heling." Als ons nu zo'n overvloedige zegen is beloofd, zul je dan niet met vrijmoedigheid tot de Heere naderen en jezelf in Zijn handen overgeven! Zul je je hart dan niet openstellen om Zijn zegenrijke werking te mogen ontvangen! Stel je hart dan niet langer open voor de wereld, want de zonde zal je dan verzieken en je zult dan tot levendodend zout worden overgegeven. Leg je maar aan de voeten van de Heere neer, om door Hem geholpen te worden. Niet omdat je dit waardig bent, en ook niet omdat je door je komen tot Hem iets kunt verdienen, maar omdat Hij je nodig en roept tot Zijn heil. Hij wil je genezen en je zonden vergeven, en daarom nodig Hij je uit in Zijn Evangelie. Door Jesaja roept Hij het zondaren nodigend toe: "Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk (Jes.55:6-7)."

HET LICHT

We hebben gezien dat Christus het Woord is. In Joh.1:4 lezen we verder: "In Hetzelve was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen." Dit Licht hebben we nodig. Zonder dit Licht blijven we in de duisternis. In vers 5 wordt ons geleerd: "En het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelve niet begrepen." We worden vanwege de zondeval in een van staat duisternis geboren. Er is niets in ons dat ons zaligmakend licht kan geven. De Heere heeft nog wel enkele sprankeltjes licht in ons gelaten, waardoor ons alle onschuld wordt ontnomen. We hebben van nature naast de kennis van het kwade ook nog kennis van het goede (van de boom van kennis van goed en kwaad hebben we in Adam gegeten). Een gevolg daarvan is dat we een geweten hebben, dat kan gaan spreken als we verkeerd doen. Het beetje licht dat we van nature bezitten kan ons niet tot de zaligheid brengen. We hebben een openbaring en Licht van buitenaf nodig. Deze kennis komt tot ons door Gods Woord.

EEN SCHIJNEND LICHT AFGESCHERMD

Wanneer de zon buiten in de natuur schijnt, dan wordt alles verlicht wat niet is afgeschermd. Het licht schijnt dan ook door het raam in de huiskamer. Als er echter een goed afgesloten rolscherm voor het enige raam van de kamer zit, kan er zelfs geen straaltje licht binnendringen. Je hebt tegenwoordig van die dure rolschermen die elektronisch worden bediend. De knop zit dan aan de binnenkant. Je kunt het scherm vanuit de kamer automatisch naar boven laten gaan, zodat het licht in de kamer kan schijnen. Het is ook mogelijk om het scherm op de "schemerstand" te zetten. Je ziet dan van binnenuit van die rijen smalle lichtstrookjes. Het is dan niet mogelijk om goed van buiten naar binnen te kijken. Ik denk dat dit een goed voorbeeld is om duidelijk te maken dat het licht van Gods Woord ons bestraalt als we onder het Evangelie verkeren. Het probleem is dat het hart van ieder mens van nature door de zonde is afgeschermd voor het licht van Gods Woord. Het hart van een ongelovige lijkt hierin op de door het rolscherm verduisterde kamer. Het is ook zo dat een "duisterling" moedwillig in de duisternis verkeert. Hij wil in de duisternis blijven en schuwt het licht. Dit kan ik bewijzen uit Gods Woord.

In Joh.3:19-20 lezen we namelijk: "En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen

is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hun werken waren boos. Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden." Hier zien we de kern van het probleem: de mensen hebben van nature het kwade en de duisternis lief en willen niet tot het licht komen. Zij willen niet dat hun zonden aan het licht worden gebracht, want dan komen ze als strafwaardig openbaar. Als iemand clandestien Indische hennep kweekt in een kamer, met de bedoeling om er een drugsoort uit te winnen, dan zal hij het raam van die kamer goed afschermen. Als dit verboden is, zal hij die duistere praktijk verbergen. Het kan geen daglicht verdragen. Als hij het raam niet meer afschermt, komt zijn duistere zaak aan het licht en zal hij door het gerecht worden veroordeeld. Als Gods Woord een ongelovige verlicht, dan wordt hij voor een keus gesteld. Hij kan twee dingen doen: óf hij wil niet dat het Woord zijn hart openlegt, zodat zijn zonden aan de kaak worden gesteld; óf hij geeft zich gewonnen omdat de Heere hem te sterk wordt en hij laat zich overreden om zijn hart open te stellen. In het eerste geval zet hij zijn keus om in de zonde te blijven volharden voort, en in het tweede geval ziet hij dat hij zijn zonden moet erkennen, belijden en laten. Het is pijnlijk voor het zondige vlees dat je met je schuld en vuilheid openbaar moet komen, maar het is wel noodzakelijk, want anders zal je hart ook niet gereinigd worden. De vuile put moet eerst worden geopend en dan kan hij pas worden schoongemaakt. In het licht van Gods wet zien we dat we zondaren zijn, maar het licht van het Evangelie brengt daarbij en daarna de vergeving van zonden mee. De Heere wil Wet en Evangelie beide wel gebruiken om een zondaar de verwonden en genezen, neer te werpen op z'n zondepad en te brengen op de weg naar het hemelse geluk. Op een wettische bekering moet altijd een evangelische bekering volgen, maar het kan ook zijn dat iemand op een evangelische wijze wordt getrokken, zonder veel wettische beroeringen. "De schrik des Heeren" kan de mensen bewegen tot het geloof (2 Kor.5:11), maar "de goedertierenheid van God" kan ook tot bekering leiden (Rom.2:4). In ieder geval zal "de droefheid naar God" in het hart van een gelovige worden gevonden, want die werkt "een onberouwelijke bekering tot zaligheid" (2 Kor.7:10). Het sterke verlangen naar de gemeenschap en de verzoening met God door de Heere Jezus Christus is een goed bewijs van een gelovig hart.

Met welk doel heeft de Heere God eigenlijk het Licht in de wereld gezonden? We lezen hiervan in Joh.1:6-7: "Er was een mens van God gezonden, wiens naam was Johannes. Deze kwam tot een getuigenis, om van het Licht te getuigen, opdat zijn allen door hem geloven zouden." God wil dus dat allen, die het Evangelie van het Licht vernemen, tot geloof zullen komen. De Heere heeft ons behoud op het oog als Hij ons het Evangelie laat verkondigen. In Joh.3:17 wordt ons duidelijk voorgehouden: "Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden."

Zoals ook in Joh.3:16 wordt voor "wereld" het Griekse woord "kosmon" gebruikt. Met het begrip "kosmos" doelde de Heere Jezus op de zondige, van God vervreemde mensenwereld. God heeft de gevallen mens als Zijn schepsel lief, maar Hij haat de zonde. Hij brengt ons uit weergaloze liefde Zijn Evangelie. De Heere Jezus zocht zelfs in Zijn prediking de vijandige Joden te behouden. Terwijl zij Hem zochten te doden, bracht Hij hen nog een rijk Evangelie, en zo sprak hij tot hen (in Joh.5:34): "Maar dit zeg Ik, opdat gijlieden zoudt behouden worden." Zo spreekt de Heere in Zijn Evangelie ook nog tot jou, als je nog onbekeerd bent. Hij heeft je als Zijn schepsel lief en Hij laat dit wel speciaal aan je zien door je Zijn Evangelie aan te bieden - dat is al een bepaalde uitverkiezing! Het moet je nu wel

goed duidelijk zijn dat Hij je behoud zoekt. Hoe kun je dan nog zo'n eenzijdige, weergaloze liefde weerstaan?! Hoe kun je dan nog de kamer van je hart voor Zijn Licht afschermen? Als je je hart niet voor Hem opent, ben je actief bezig om het Licht tegen te houden. Als je onder het Evangelie bent kun je niet lijdelijk zijn. Als je niet gelooft ben je dan bezig om een reddingspoging van de Heere te verijdelen. Wat een verschrikkelijke zaak! Hoe kun je toch zo iets doen... Stop toch met je afweerpogingen! Verhard je toch niet verder! Laat het rolscherm van je hart toch niet langer voor Zijn Licht gesloten...

Laten we het voorbeeld van het rolscherm maar weer oppakken.

Ik heb al aangegeven dat de bedieningsknop van het rolscherm aan de binnenkant zit. Je zult misschien denken: "Maar een onbekeerd iemand kan toch niets doen of bedienen... de Heere moet toch alles doen!" Je moet dit wel op de juiste, bijbelse wijze bekijken. Bestudeer maar eerst eens Openb.3:20. We lezen daar dat de Heere verklaart: "Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij."

Zo zie je wat de Heere al aan het doen is: Hij doet pogingen om binnen te komen in het hart van een zondig mens.

Als ik het vergelijk met het beeld in Openb.3:20, dan wil ik het je zo voorstellen: Het Licht wil in het duistere hart binnendringen, maar de ongelovige mens houdt het rolscherm moedwillig gesloten. Het duistere hart wil het Licht niet in zich opnemen, maar wil duister blijven. In Joh.1:5 wordt ons verklaard: "En het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen." Het gaat hier over een confronterend schijnen. De duisternis wordt met het Licht geconfronteerd. Er wordt aangegeven dat de ongelovige mensenwereld het Licht niet heeft gekend (vs.10b) en dat de Zijnen Hem niet hebben aangenomen (vs.11b). Het komt er op neer dat de duistere harten het Licht niet hebben opgenomen en dat de ongelovigen het Licht niet hebben gegrepen.

LAAT HET LICHT BINNENSCHIJNEN!

Zo komt het reddende Licht ook confronterend tot jou... Wil je jezelf er van afschermen, omdat je in de duisternis wil blijven, of geef je jezelf gewonnen?! In Openb.3:20 zien we dat de Heere confronterend op de deur van het hart klopt en dat men deze deur moet opendoen, want dan zal Hij binnenkomen. Zo schijnt het Licht ook confronterend op "het raam van je hart". Als je het scherm opendoet zal het Licht binnenschijnen. Dan zul je door Gods genade innerlijk verlicht worden. Dan zullen je zonden aan het licht komen, en je zult ze zelf ook duidelijk gaan opmerken.

Als het donker is in een kamer, dan kun je het stof en het ongedierte niet zien. Wanneer er een klein beetje licht binnenvalt, dan zul je slechts de meest in het oog vallende rommel opmerken.

Dit gebeurt als het rolscherm op de schemerstand wordt gezet. Je kunt dan ook al een schoonmaak gaan houden, maar alleen het meest oppervlakkige zal dan in eigen kracht worden gereinigd. Een gedeeltelijke, oppervlakkig bekering is echter niet voldoende... Het is niet genoeg dat alleen de buitenkant wordt gereinigd - we moeten geheel en al worden gezuiverd van alle zonden. Dit zal ons door eigen inspanningen en reinigingspogingen nooit gelukken. Alleen het bloed van Christus reinigt van alle zonden! Het scherm moet door de overrompelende (overreddings)kracht van de Heilige Geest helemaal worden geopend. Heel je zondige bestaan moet worden blootgelegd. Je moet gaan zien dat je het zelf niet meer

voor elkaar kunt krijgen. Je moet een reiniging en redding van buitenaf nodig krijgen. Dit gebeurt als alles in je hart door het licht van de Heilige Geest wordt ontdekt. Als er een felle lichtbundel in een stoffige kamer valt, dan zie je ineens heel veel stof dwarrelen in deze lichtbundel. Je staat er dan van te kijken dat er zoveel stof in de kamer aanwezig is! Zo zie je in het ontdekkende licht van Gods Woord de verkeerde dingen in je leven, die je voorheen niet eens zo had opgemerkt. Er komt daardoor een sterke behoefte om van dit vuil te mogen worden verlost. De Heere wil dat wij onze zonden zullen zien, erkennen, gevoelen en belijden. Hij wil dat we berouwvol Hem om vergeving en reiniging zullen smeken.

Ik wil je in dit verband het volgende tekstgedeelte doorgeven. Laat het maar goed op je inwerken wat we lezen in 1 Joh.1:5-9:

"En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een Licht is, en gans geen duisternis in Hem is. Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zo liegen wij, en doen de waarheid niet. Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde. Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf, en de waarheid is in ons niet. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid."

DE JONGEN IN DE PUT

Ik wil elementen in de weg van bekering duidelijk maken door middel van het volgende voorbeeld. (Het zijn ervaringen die iemand op de bekeringsweg zou kunnen meemaken. Zoals ook hier kunnen vergelijkingen in bepaalde opzichten mank gaan. De ervaringen worden bezien vanuit de menselijke beleving, maar kunnen ook op een wat andere wijze worden ondervonden.)

Er leeft een jongen in een diepe grote put. Hij is er een keer in gevallen. Het was z'n eigen schuld. Hij heeft zichzelf moedwillig op gevaarlijk terrein begeven. Dit terrein is lang geleden al in bezit genomen door een gemene kerel. Hij woont er zelf ook. Z'n versterkte vesting ligt diep verscholen in een verwilderd bos. De jongen was gewaarschuwd: hij mocht niet op dit terrein komen. Op een gegeven moment is hij toch over de omheining geklommen en is hij voorzichtig op verkenning uitgegaan. Hij wilde kijken waar de boze kerel woonde. Maar ineens is hij door een pad gezakt en in de diepe put gevallen. De boze kerel heeft deze valkuil met opzet gemaakt. De arme jongen is van grote hoogte met een smak op de bodem van de put gevallen. Deze val heeft hem zo versuft en beschadigd dat z'n geheugen verduisterd is geraakt. Hij kan zich maar weinig meer herinneren van z'n vorige leven. Op de één of andere manier zorgt de boze kerel steeds weer dat er wat voor de arme jongen is te eten. Waarschijnlijk laat hij dit naar beneden zakken als de gevangen jongen slaapt. De jongen ziet geen daglicht. Er zit namelijk een deksel op de put. De gemene kerel zorgt er wel voor dat het deksel er steeds op blijft liggen. De jongen weet eigenlijk niet beter. Hij probeert het zich zelfs nog een beetje naar de zin te maken in deze put. Zo leeft hij daar geruime tijd in deze put.

De ouders van de jongen weten niet waar hun zoon is. Ze zijn erg verdrietig en missen hem, terwijl ze proberen uit te vinden waar hij is gebleven. Op een dag sluipt z'n vader over het terrein van de boze kerel. Hij ontdekt het putdeksel op het pad. Ook ziet hij er veel voetsporen van de boze kerel. Hij verstopt zich in de struiken en blijft er urenlang verscholen.

Te middernacht ziet hij dat de gewapende kerel het deksel opent en wat voedsel laat zakken in de put. Dan weet hij genoeg... Als het weer licht wordt opent de vader voorzichtig het putdeksel. Er valt een straal licht binnen. De jongen in de put beseft ineens zijn ellendige toestand. Door het licht dat in de put valt, ziet hij in welke toestand hij verkeert. Hij zit gevangen in een put! Hij voelt daarop een sterk verlangen om uit deze put gered te worden. En daarbij gloort er ook hoop, want hij ziet dat er een mogelijkheid is om verlost te worden. Er is iemand daarboven, die het deksel heeft opgelicht!

Hij gaat roepen om hulp. "Help me! Haal me uit deze put!"

De vader heeft het deksel maar even opgelicht, want hij hoorde wat op het pad verderop. Oei! de gewapende kerel... Snel verstopt hij zich weer in de struiken. Intussen hoort hij nog net het roepen van z'n zoon. Hij ziet wel dat hij z'n zoon alleen niet zal kunnen redden. Hij heeft hulp nodig. Bovendien moet hij een touw of een touwladder hebben waarlangs z'n zoon naar boven zal kunnen klimmen. Gelukkig heeft de boze kerel hem niet gezien, maar de schurk gaat wel aan het einde van het pad zitten. Vanaf die plaats kan hij het putdeksel zien. Wat nu te doen. Misschien heeft de kerel z'n zoon wel horen roepen. Voorzichtig sluipt de vader weer naar de omheining en klimt er overheen. De arme jongen in de put voelt zich nu behoorlijk ellendig. Hij beseft nu alles en hij wil eruit.

Nu gaat hij alles in het werk stellen om te ontsnappen... Hij probeert langs de wanden omhoog te klimmen, maar het lukt hem steeds weer niet. Hij bezeert zich zelfs. In het begin had hij nog wel wat hoop om bij het deksel te kunnen komen, maar na vele mislukte pogingen geeft hij de moed maar op. Dan gaat hij weer roepen om hulp... Maar hij ontvangt geen antwoord. Intussen is z'n vader met enige sterke, gewapende helpers gearriveerd. Hij opent het deksel weer en roept z'n zoon toe: "We gaan je redden! Houd moed. Blijf maar rustig zitten. Probeer verder zelf geen actie te ondernemen. Ik zal alles voor je regelen. Doe maar alleen wat ik je opdraag om te doen. Heb nog even geduld, want we moeten eerst nog een andere zaak regelen. De gewapende, boze kerel komt er aan!" Gauw wordt het deksel weer dichtgegooid. De woeste kerel wil zich met alle geweld op de vader storten... maar ineens springen de helpers uit het struikgewas bovenop de kerel. Er ontstaat een wilde worsteling en binnen korte tijd zien ze kans om de wild om zich heen slaande en trappende kerel te overrompelen en vast te binden. De jongen in de put doet nu geen moeite meer om iets te ondernemen. Hij wacht geduldig op de redding van z'n vader. Z'n geheugen is weer wat opgeklaard omdat hij de stem van z'n vader heeft herkend. Steeds meer dingen worden hem nu duidelijk. Hij verlangt zeer naar de ontmoeting met z'n vader. Hij laat nu z'n tranen van intens verlangen de vrije loop. En nog verrassend snel wordt het putdeksel nu opengeworpen. Vervolgens wordt een stevig touw in de put geworpen. Aan het einde heeft men er een grote knoop in gelegd, waarop je kan zitten. De jongen ziet het, en hij grijpt met beide handen het touw. Daarna laat hij zich omhoog trekken. Hij laat zich redden. O, wat een heerlijk moment volgt er dan! Hij laat zich in de naar hem uitgestrekte armen van z'n vader vallen. Beiden zijn ze vervuld met tranen van blijdschap en geluk. Zo komt de kwijtgeraakte en verloren zoon weer behouden aan in zijn ouderlijke woning. Door eigen schuld is hij kwijtgeraakt, want hij is gegaan naar een gevaarlijk terrein, waar hij niet mocht komen. Als z'n vader hem daar niet was gaan zoeken, was hij tenonder gegaan in de valstrik van de boze kerel. Het initiatief van redding is van z'n vader uitgegaan, en daardoor is hij uiteindelijk verlost uit z'n ellendige positie en behouden aangekomen in het huis van z'n vader.

VERSCHILLENDE BEKERINGSWEGEN

Je zult nu wel begrijpen dat dit verhaal een voorbeeld kan zijn van de weg van bekering tot God, tenminste als we dit bezien vanuit de positie van de jongen. De ervaringen van deze jongen komen we ook in bepaalde mate tegen in de ondervindingen van gelovigen. Er zitten duidelijk elementen in die met betrekking tot de weg van behoud herkenbaar zijn. We kunnen nooit een bepaalde bekering als maatstaf voor andere wegen tot God nemen. Er is geen bekering eender - ze zijn verschillend van elkaar. Toch zijn er verschillende elementen in de bekeringswegen die in meerdere of mindere mate bij allen worden gevonden. We denken aan de beleving van "ellende-verlossing-dankbaarheid". De gelovigen weten wat deze drie zaken in de praktijk (van het voortgaande geloofsleven) inhouden.

Als je bijvoorbeeld de Christenreis met de Christinnereis (beide van Bunyan) met elkaar vergelijkt, zie je duidelijk verschillen in de ervaringen die men op dezelfde route ondervond. Christinne ging er in een aantal gevallen helemaal niet "zo diep doorheen" als Christen. Dit had te maken met het onderwijs en de bescherming die Christinne en zij die met haar waren mochten ontvangen. Christen had het moeilijk in de put wankelmoedigheid, maar Christinne werd gewezen op de stenen (beloften) die er lagen in de put en waarop ze haar voeten moest zetten. Christen lijkt meer op iemand die uit de wereld wordt gegrepen en die de weg van geloof en bekering met niet zo veel kerkelijke begeleiding moet gaan. Als "pionier-bekeerling" kwam Christen veel nieuwe en verrassende zaken tegen op de weg. Hij moest zelfs een zware, persoonlijke strijd doormaken met Appolyon, terwijl Christinne een helper had. Tegen Christinne werd al van tevoren gezegd dat de twee leeuwen op de weg vastgebonden waren, zodat ze deze wilde dieren voorzichtig kon passeren zonder dat ze haar kwaad konden doen. Christen wist dit niet van tevoren. Zo had Christen het hierin veel zwaarder. Toch kon Christinne het wel meebelevan wat Christen op dezelfde weg naar de hemel had moeten doormaken.

Zo herkennen de gelovigen elkaar in elkaars geloofsondervindingen, terwijl ze allerlei zaken toch in een andere mate en onder verschillende omstandigheden hebben meegemaakt. Dus, je mag je geestelijke ervaring nooit afmeten met die van een ander, maar, als het goed is zul je toch wel duidelijke overeenkomsten ontdekken.

WEDERGEBOORTE

Bij het ontwaken van een zondaar valt er licht vanuit Gods Woord in zijn ziel. Dan wordt als het ware "het putdeksel opgelicht" (als we dit vergelijken met het verhaal). Dit is een ingrijpen van Hogerhand, een Goddelijke openbaring. De Heilige Geest brengt Gods Woord dan in het hart van een mens, waardoor een zondaar opnieuw wordt geboren. De wedergeboorte kan onder verschillende omstandigheden plaatsvinden. Er zijn genoeg oprechte christenen die de tijd van hun wedergeboorte niet weten. Zelfs bekende predikanten uit vroeger tijden (zoals ds. B.Smytegelt), die veel zegen op hun arbeid mochten ontvangen, wisten het tijdstip van hun wedergeboorte (of eerste omkeer) niet. Er zijn er geweest die vanaf hun jonge kindertijd al wedergeboren waren. Het eerste begin kan al ontstaan op de volgende wijze: Je zit in de klas, en je kunt je gedachten niet bij de les houden. Je kijkt naar buiten. Het gevoel bekruipt je, dat het allemaal zo leeg is in deze wereld. Hier kan al een eerste begin van zoeken naar vervulling van deze geestelijke leegte in je ziel zijn ontstaan. Dit kan een ware geestelijke overtuiging zijn. Als het hier bij blijft, dan is het te kort. Dan zullen er misschien nog wel meer van deze gevoelens volgen, maar op den duur zullen ze weer overgaan. Het moeten wel blijvende overtuigingen zijn. Een geestelijke overtuiging moeten overgaan in een

geestelijke "overbuiging". Dit is wel termgebruik van vroeger, maar het is intussen wel waar. Dit geldt ook voor de term "laat het maar eens overwinteren". Door beproevingen komt het uit of het geloof sterk en echt is, en de tijd zal dit leren... Je moet deze termen niet verachten, maar ze wel onderzoeken of ze op de Schrift zijn gegrond. Als ze niet worden uitgelegd, dan is het gebruik van deze termen in onze tijd niet zo nuttig, want ze worden dan (vooral door de jeugd) toch niet begrepen of verkeerd verstaan. Je ziet in ieder geval, dat het begin voor het gevoel heel klein kan beginnen. Het geestelijk vacuüm wordt door een aantal jongeren zelf opgevuld. Er kan zelfs een aanvankelijke opzienbarende bekering en blijdschap van het tijdgeloof zijn, maar uiteindelijk gaat het alles bij hen helaas weer over. Dit kun je zien aan de vruchten. Als "de rust is opgezegd" (ook een oude term) gaan ook jongeren zoeken naar innerlijk vervulling.

WELKE UITWERKING?

Ik zal drie soorten uitwerkingen noemen:

- Er zijn er die wel een innerlijke keus hebben gemaakt om de Heere te dienen, en misschien ook blijdschap hebben ervaren, maar die in een periode van beproeving terugkeren naar het wereldse leven. Ze hebben te weinig geestelijke kracht om tegen de stroom in te kunnen blijven roeien. Ze kunnen het niet volhouden om steeds maar niet mee te doen met de verkeerde dingen die hun klasgenoten doen. Ze willen niet als eenling buiten de groep vallen. Het valt niet mee om als refo, griffo of "heilig boontje" te worden aangezien of uitgekreten. Je moet geestelijke sterk in je schoenen staan om staande te kunnen blijven - helaas ook in een reformatorische school. Het kan ook zijn dat de wereldse verleidingen (weer) sterk vat krijgen op een aanvankelijk onrustig geworden jongere. Het zaad van het Woord wordt dan tenietgedaan.

- Een andere uitwerking kan zijn een wettisch leven. Sommige jongeren gaan het zoeken in een leven van doen en laten. Gedreven door innerlijke onrust gaan ze proberen om in eigen kracht hun leven te verbeteren. Dit is een zwaar, moeizaam en langdurig werk. Het is een werk dat nooit genoeg en nooit af is. Het is een onmogelijk werk. Er zijn nog behoorlijk veel mensen die niet meer uit dit beklemmende "verbeterhuis" komen. Hun krampachtige leven sleept zich voort in het zwaarmoedige, donkere kleed van een wettische beklemming. Ze worden vaak hard voor zichzelf en voor anderen. Maar dit is toch ook geen leven, geen ècht leven... Nee, dit wens ik niemand toe. Toch kan dit ineens op je vallen, dit zware kleed, gevolgd door een zware levensgang. Het is te hopen dat velen er zo van worden afgeschrikt als Christen bij de stad Wettisch. De dreigende vuurvlammen, die hij uit de Sinaï zag schieten, hebben hem gelukkig goed afgeschrikt. Hij is daar niet gebleven, maar mocht doorreizen naar de enge poort, waardoor hij een doorgang vond op de weg naar het hemelse Kanaän.

- Ik wil nu nog een derde, goede uitwerking noemen.

De innerlijke onrust bij deze jongeren gaat niet over. Zij vullen deze leegte ook niet zelf op; dit lukt ze ook niet. Een stil verlangen krijgt steeds meer de overhand in hun leven. Het is een intens verlangen naar de verzoening en gemeenschap met de Heere. Ze voelen zich ellendig buiten Hem. Ellendigheidsgevoel betekent "uitlandigheidsbesef". We moeten dit niet vereenzelvigen met schuldbesef. Je voelt je dan van de Heere verwijderd. Je kunt maar niet in Zijn nabijheid komen, terwijl dit toch je hoogste wens is. Je doet wel allerlei pogingen om

het weer goed te maken, maar je voelt dat je hiermee geen stap verder komt. Ik heb het nu over de eerste roerselen van het geestelijk leven. Je voelt je uitlandig van de Heere. Je innerlijke toestand wordt dan vertolkt door bijvoorbeeld Psalm 42:2-3: "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen?" Dit gevoel van verlangen naar de nabijheid van de Heere zal de ene keer sterker zijn dan de andere keer. Het ligt er ook aan welke gedachten je op die momenten van de Heere hebt. Als Hij in de prediking wordt voorgesteld als een liefhebbend Vader, Die uitziet naar verloren zonen en dochters, dan wordt je verlangen weer opgewekt. Als de prediking moeilijk is te begrijpen vanwege tegenstrijdige of voorwaardelijke elementen, dan word je weer op jezelf teruggeworpen. Als je in jezelf gaat zoeken naar geschiktheden, waardoor je jezelf naar het heil zou moeten toewerken, dan gaat het geestelijk achteruit. Als je buiten jezelf mag zien naar de Heere als een genadig en goedertieren God, dan wordt je hoop weer verlevendigd en dan krijg je weer moed. Als je ziet dat je uitlandig van de Heere bent, terwijl je Hem toch niet kunt missen, dan zul ook de verkeerde dingen in je leven gaan zien en betreuren. Je voelt dan wellicht wat we lezen in Jesaja 59:2: "Maar uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort."

STRIJD TEGEN DE ZONDE

Je beseft wel dat de Heere de zonde haat, en omdat je wil is veranderd, haat je ook wat de Heere haat. Je wilt daarom ook niet meer zondigen tegen een goeddoend God. Je wilt Hem geen verdriet doen en niet vertoornen door je zonden. Maar je valt er toch steeds weer opnieuw in. Een onbekeerd iemand loopt in mindere of meerdere mate achter de zonde aan, om die te doen. Bepaalde zonden hebben een aantrekkingskracht op hem. Hij ziet ook in bepaalde zonden geen of weinig kwaad. Van zondige gedachten zal hij niet zoveel last hebben, maar ze misschien wel koesteren. Paulus wist in z'n eertijds ook niet dat begeren zonde was. Toch heb jij, als het goed is, ook al last van verkeerde gedachten. Je vindt het heel erg als die gedachten je zelfs tijdens je gebeden overvallen. Je wilt ze wel uit je hoofd wegslaan, maar iedere keer komen ze weer terug. Een gelovige doet ook nog wel zonde, maar hij heeft er eigenlijk geen schik meer in - vroeger of later heeft hij weer last van de zonde waarin hij is gevallen. Je moet het eigenlijk zo zien: een ongelovige loopt achter de zonde aan, om die te kunnen bedrijven, en de zonde loopt achter de gelovige aan, om die erin te laten vallen. De zonde zit als een "klein spookje" op de rug van een gelovige, terwijl die boze geest steeds weer met een wandelstokje voor z'n voet haakt, zodat de christen struikelt of zelfs in de zonde valt. De satan spookt heel wat uit om de gelovigen maar ten val te kunnen brengen. Het getuigt dus van een goede uitwerking als je naar de nabijheid van de Heere en naar de verzoening door Christus verlangt. En het is ook positief als je alle zonden in je leven haat en bestrijdt uit liefde tot de Heere. Het is dan goed mogelijk dat het licht van Gods Woord al in je hart heeft geschinen. Toch mag je hier nooit mee tevreden zijn - er moet nog meer volgen!

NIET RUSTEN BUITEN CHRISTUS!

Zolang je nog geen schuilplaats hebt gevonden achter het verzoenend bloed van de Heere Jezus Christus, mag je niet rusten... Rust en steun niet op kenmerken, terwijl er een vaste grond van behoudenis is in Christus! Er zijn drenkelingen die zich boven water houden op

drijvend wrakhout. In het geestelijk leven zijn die drijvende planken en balken de kenmerken. Het is gevaarlijk om als drenkeling te lang te blijven drijven op wrakhout. Bovendien is het dom en onverstandig als je jezelf daaraan zou blijven vastklampen, terwijl een redder je vlakbij in een reddingsboot nodigt. Zo nodigt Christus je om tot Hem te komen en al het wrakhout van kenmerken en eigen geschiktheden los te laten. Laat dan maar alles buiten de Heere Jezus los! Hij is de Ark van behoud. Hij zal je uit het water van je ellende verlossen... Je hoeft eigenlijk alleen maar naar Hem op te zien, en als je dat doet zie je automatisch af van jezelf of van andere hulpmiddelen. De HEERE nodigt ons in Jes.45:22: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer." In de Engelse vertaling staat er: "Look unto Me, and be ye saved..." Je moet dus zien om behouden te worden! Je moet zien op Jezus! Je moet zien op Hem, zoals de door slangen gebeten Israëlieten moesten zien op de koperen slang in de woestijn (zie: Num.21:8-9 en Joh.3:14).

DE KOPEREN SLANG

Stel je eens voor dat een gebeten Israëliet er heel erg aan toe was. Het gif van een slang was in z'n bloed doorgedrongen. Hij was stervende. Hij lag op een behoorlijke afstand van de op een stang gestelde koperen slang. Met een "gebroken oog" kon hij nog maar nauwelijks de slang ontwaren. Denk je dat hij geen genezing ontving omdat hij niet meer helder kon zien? Hij werd wèl genezen! Hij had gekeken, en dat was voldoende. Maar nu zal ik het je eens anders voorstellen. Als er nu eens een Israëliet was die nog maar net was gebeten. Hij voelde een korte pijn van de beet, maar het gif was nog niet in z'n bloed doorgedrongen. Hij voelde dus verder niet dat hij vergiftigd en in levensgevaar was. Mocht hij nu al kijken of moest hij wachten totdat hij zich pas echt ziek voelde?

Je zult het wel weten... Natuurlijk mocht hij gelijk al kijken, en hij zou dan ook al genezen worden! Zo mogen zondaars ook al zien op de Heere Jezus (zodra ze maar enigszins hun toestand beseffen) om Zijn redding en genezing te mogen ontvangen. Je hoeft daarom niet te zoeken naar vermeerdering van je uitlandigheidsgevoel of schuldbesef, maar je moet je zo spoedig mogelijk tot de Heere om redding wenden, want of je het beseft of niet: je bent een zondaar die redding en vergeving nodig hebt!

De koperen slang in de woestijn werd opgeheven voor al de gebeten Israëlieten, die het dodelijk gif in hun lichaam hadden. Zo hebben ook alle zondaren het gif van de zonde in hun lichaam. Door de verleiding van satan, die in het paradijs door de slang sprak, hebben ze het gif van de zonde in zich gekregen. In Joh.3:14-15 lezen we dat de Heere Jezus tot Nicodemus zei: "En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden; opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Hierin zie je duidelijk de overeenkomst tussen het zien op de koperen slang en het geloven in de Heere Jezus. In het eerste geval werden de Israëlieten door het zien op deze slang terstond genezen en gezuiverd van het gif, terwijl we door het gelovig zien op Jezus door Gods genade terstond worden gered en gezuiverd van de zonde. In het Evangelie wordt Christus ons als Redder aangeboden, om door Zijn bloed gereinigd te mogen worden van onze zonden. Of we het beseffen of niet, één ding is zeker: van nature dragen alle mensen de dodelijke kwaal van de zonde in zich om, en alleen het bloed van Christus kan hen reinigen van alle zonden. Daarbij is het ook zeker, dat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren zal gaan, maar het eeuwige leven zal hebben.

ROOD SAP OP DE VLOERBEDEKKING

Het woord "ver-geven" betekent eigenlijk weggeven. Misschien kan ik het je duidelijk maken met het volgende voorbeeld: Als iemand rood sap heeft gemorst op de wollen vloerbedekking, dan is er een goed middel om het sap ervan te verwijderen. Je moet niet proberen om het sap er uit te vegen met bepaalde reinigingsmiddelen. Je loopt dan juist het gevaar om het rode sap erin te wrijven. Wellicht kun je het dan gedeeltelijk verwijderen, maar je zult er toch altijd een vuile plek op blijven zien. Het is dan zelfs mogelijk dat je de vloerbedekking beschadigt. Wat moet je dan wèl doen om de vloerbedekking helemaal te reinigen? Welk middel moet je daarvoor dan gebruiken? Een goed middel is zout. Je moet er gewoon zout op strooien... Het sap trekt dan in het zout - het zout neemt het sap op. Je moet het er even laten intrekken. Daarna kun je het rood geworden zout voorzichtig opvegen. Als je dit goed hebt gedaan, dan zul je geen rood vlekje meer op de vloerbedekking zien.

Dit voorbeeld wil ik gebruiken om te laten zien hoe het bloed van Christus reinigt van alle zonden. Zoals het zout het rode sap in zich opnam, zo gaat de zonde van de gelovige over op Christus. De Heere God geeft de zonde van de zondaar dan weg aan Christus, zodat deze gelovige volkomen van zonden is gereinigd. De zondeloze Heere Jezus is tot zonde gemaakt, zodat vuile zondaren kunnen worden gereinigd. Zie dan hoe Hij de zonden gedragen heeft aan het kruis van Golgotha, hoe Hij rood was van Zijn vergoten bloed!

REINIGING VOOR RODE ZONDAREN

De Heere komt in Zijn Woord tot je om met je te spreken. Hij komt als het ware met een voorstel. We lezen in dit verband in Jes.1:18: "Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol." Met "laat ons samen rechten" wordt bedoeld "laat ons eens samen spreken". Het zondige Israël werd aangesproken. Het was in die dagen droevig met dit volk gesteld. Toen sprak de HEERE tot hen en ze moesten maar eens vertellen wie nu de oorzaak was van die droevige toestand: de HEERE of zichzelf... Ze moesten het maar eens toegeven: het is onze schuld, het komt door onze zonden. Dat is het ook wat wij voor het aangezicht van de Heere moeten doen. Geef het maar toe: het is mijn schuld dat het zo droevig met me is gesteld; het komt door mijn zonden. En nu kun je misschien de volgende woorden van de tekst beter begrijpen, waarin de HEERE komt met Zijn rijke beloften van reiniging en vergeving. Kom daarom als rode zondaar tot het reinigend bloed van Christus! De Heere Jezus is rein van zonden, ja, Hij is blank - maar Hij is ook rood geworden omdat Hij de bloedrode zonden heeft gedragen. Zo moet je Hem leren zien en liefhebben... Mag je het door het geloof al uitroepen: "mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend (Hoogl.5:10)"?!

EVANGELIE IN SODOM

Lezen: Genesis 19:1-29

Dat die twee engelen met een boodschap van redding tot Lot in Sodom kwamen is een uitverkiezing van God geweest. We zullen er niet aan twifelen dat dit een welmenende boodschap was. De HEERE meende het toen Hij Lot liet uitnodigen om Sodom te verlaten. We zien zelfs dat de engelen er bij Lot en de zijnen op aandrongen, en toen hij vertoefde grepen ze zelfs zijn hand en die van zijn vrouw en dochters en brachten ze hen uit de stad. Zo zie je dat het er de HEERE veel aan gelegen was om Lot en de zijnen te redden. Dit had

natuurlijk ook te maken met Gods verbond met Abraham (want Hij gedacht aan Abraham, Gen.19:29).

Nu wil ik je het volgende vragen: Wat denk je, is er zoveel verschil in dat de boodschap van redding tot Lot werd gebracht en dat het Evangelie tot jou komt? Is het daarom ook geen uitverkiezing dat de Heere jou het Evangelie laat brengen? Hierin zie je al Gods opzoekende zondaarsliefde, dat Hij ook aan jou persoonlijk laat zien... Kun je dit dan zomaar weigeren? Doet dat dan geen zeer van binnen? Als je nog ongelovig bent, wil ik je vragen: Hoelang wil je het nog volhouden tegen deze Goddelijke liefde?

Merk je dan niet in je leven het aandringen van de Heere, door middel van Zijn Evangelie(dienaars)? De engelen gingen bij Lot en de zijnen zelfs zover dat ze hen bij de hand grepen en buiten de stad voerden. Het is toch wel heel onverstandig als een drenkeling de uitgestoken hand van een redder niet wil aangrijpen.

Waarom moesten de engelen er bij Lot en de zijnen zo op aandringen? De liefde van deze mensen tot hun aardse bezittingen in Sodom

zal hierbij een belangrijke rol hebben gespeeld, terwijl ook het ongeloof een oorzaak zou kunnen zijn geweest. Deze zaken zijn ook nu nog grote belemmeringen voor zondaren om stad Verderf te ontvluchten.

Je kent de Christen- en Christinnereis van Bunyan misschien wel. Christen mocht door het geloof stad Verderf ontvluchten en ging op weg naar het hemelse Kanaän. Aanvankelijk ging Gezeggelijk met hem mee. Al spoedig werden ze beproefd in de poel Wankelmoedigheid. Gezeggelijk keerde bij deze eerste tegenstand gelijk al terug - zijn zwakke geloof leed schipbreuk in de poel. Met de jonge Barmhartigheid in de Christinnereis ging het anders. Zij was op de nodiging van Christiana meegegaan. Christiana werd eerder door de enge poort binnengelaten dan Barmhartig. De vrouw van Christen was gekomen op het woord van de Koning. Barmhartig had geen bijzondere ervaringen en gronden waarop ze kon steunen of pleiten, ze was alleen door haar vriendin uitgenodigd om mee te gaan. Het kan zijn dat je ook niets anders hebt dan een nodiging tot het heil. Je hebt niets om de Heere aan te bieden. Mag je dan zomaar komen... zomaar met lege handen? Wat hebben we ten diepste eigenlijk meer dan de nodigingen en beloften van de Heere? En dit moet ons genoeg zijn. De Heere Jezus leert ons toch Zelf (in Matth.7:7-8): "Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, die zal opengedaan worden." Barmhartig had ook niet meer... zij klopte luid en heftig op de poort! En... ook zij werd binnengelaten!

Zij had een bewuste keus gemaakt om stad Verderf te verlaten en er niet meer naar terug te keren en ze is uiteindelijk behouden aangekomen in het hemelse Kanaän. Gezeggelijk keerde helaas terug. En ook de vrouw van Lot was innerlijk nog teveel aan haar bezittingen en leven in Sodom verbonden, en dit werd haar ondergang...

We moeten met Lot wegvluchten uit ons oude zondige leven en niet meer omzien! Het moet een welbewuste, onberouwelijke keus zijn - een gelovige keus, die diep in je binnenste door de Heilige Geest is gewerkt. Gelukkig besefte Lot nog tijdig de ernst van de situatie. De woorden "behoud u om uws levens wil; zie niet achter u om, en sta niet op deze ganse vlakte; behoud u naar het gebergte heen, opdat gij niet omkomt (Gen.19:17)" drongen diep tot hem door. Toen werd hij bang dat hij niet tijdig het gebergte zou kunnen bereiken. Hij vreesde dat hij die afstand zelf niet zou kunnen overbruggen. Misschien ken je die vrees, dat

je die afstand die er is tussen jou en een schuilplaats tegen de toorn van God niet kunt overbruggen. Je voelt het: ik red het niet... Je hebt al zo vaak geprobeerd om het goed te maken, maar je ziet dat je nog geen stap verder bent gekomen. O, die grote afstand! hoe zal het nog ooit goed kunnen komen...

Let toch eens op de genade en welwillendheid waarmee de Heere ons tegemoet komt. Zo ging het ook bij Lot. De HEERE gaf hem de plaats Zoar om in te vluchten - en Zoar was niet te ver... Zoar was bereikbaar. Zo komt de Heere ons in het Evangelie ook tegemoet. Hij heeft een eeuwige behoudenis binnen bereik van gelovige zondaren gebracht in het geven van Zijn geliefde Zoon, de Heere Jezus Christus. De vrouw, die al twaalf jaren een ziekte had, raakte de zoom van het kleed van de Heere Jezus aan en ze werd terstond genezen (Luk.8:44). Zo is de Heere door het geloof ook voor ons bereikbaar. Blijf daarom niet weg bij Hem, maar ga als een arme zondaar tot Hem, die je in het Evangelie tegemoet komt. Zo mag het geloof het volgende lied dankbaar meezingen:

"U komt ons, Heer, in Christus tegemoet.
U geeft ons, Heer, verlossing door Zijn bloed.
U roept ons, mensen, in Uw heerlijkheid:
leven om Jezus' wil in eeuwigheid!"

EEN REDDENDE HAND

Lezen: 2 Kronieken 30

In 2 Kron.30 lezen we dat Koning Hiskia lopers uitstuurde om de Israëlieten uit te nodigen voor het paasfeest te Jeruzalem. Deze lopers brachten de volgende boodschap: "Gij kinderen Israëls, bekeert u tot de HEERE, de God van Abraham, Izak en Israël, zo zal Hij Zich keren tot de ontkomenen, die ulieden overgebleven zijn uit de hand van de koningen van Assyrië. En zijt niet als uw vaders en als uw broeders, die tegen de HEERE, de God van hun vaders, overtreden hebben; waarom Hij hen tot verwoesting overgegeven heeft, gelijk als gij ziet. Verhardt nu ulieder nek niet, gelijk uw vaders; geeft den HEERE de hand, en komt tot Zijn heiligdom, hetwelk Hij geheiligd heeft tot in eeuwigheid, en dient de HEERE, uw God; zo zal de hitte van Zijn toorn van u afkeren. Want als gij u bekeert tot de HEERE, zullen uw broeders en uw kinderen barmhartigheid vinden voor het aangezicht van degenen, die hen gevangen hebben, zodat zij in dit land zullen wederkomen; want de HEERE, uw God, is genadig en barmhartig, en zal het aangezicht van u niet afwenden, zo gij u tot Hem bekeert (2 Kron.30:6-9)."

Dat waren Evangelie-boden. De Israëlieten werd toen een reddende hand toegestoken. Niettemin werden de lopers van Hiskia door de meeste Israëlieten van het tienstammenrijk belacht en bespot.

Sommigen van hen verootmoedigden (vernederden) zich gelukkig wel.

In het vers 12 lezen we verder: "Ook was de hand Gods in Juda, hun enerlei hart gevende, dat zij het gebod van de koning en van de vorsten deden, naar het Woord des HEEREN."

Zij die aan de uitnodiging gehoor hadden gegeven, mochten delen in de grote blijdschap die er te Jeruzalem was tijdens die gezegende paasfeest (zie vs.26-27).

In het Evangelie komt de Heere met een reddende hand tot ons. Zie je dit? Wat is hierop

jouw reactie? Ga je op deze uitnodiging in of sla je in ongelof dit aanbod af? Dit zou een vreselijke belediging zijn!

Als iemand met gevaar van z'n eigen leven in ijskoud water een drenkeling probeert te redden, en deze man slaat kwaad de reddende hand weg, dan zal de man die dit offer brengt waarschijnlijk zeer verontwaardigd zijn.

Iemand die de reddende hand van de Heere afwijst is dubbele slagen waardig en hij zal die ook niet ontkomen. Gods hand zal dan eeuwig tegen hem zijn en zeer zwaar op hem zijn. De nodigende hand van de Redder zal dan veranderen in een afwijzende hand en daarna zal er volgen wat we lezen in Matth.25:41: "Dan zal Hij zeggen ook tot degenen, die ter linkerhand zijn: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is."

OPOFFERENDE LIEFDE

Bedenk eens goed wat het de Heere heeft gekost om de verzoening mogelijk te maken. Hij heeft een zeer groot offer gebracht. We weten wel dat de Heere Jezus Zichzelf aan het kruishout in de dood heeft overgegeven om mensen te redden van het eeuwige verderf. De opofferende liefde van Christus is niet onbegrijpelijk groot, ja, volmaakt.

In Joh.3:16 lezen we: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."

Hoe pijnlijk zal het voor Abraham zijn geweest, dat hij z'n zoon Izak moest doden en offeren. Zo heeft God de Vader de pijn gehad om Zijn geliefde Zoon te moeten offeren vanwege de zonden. Jesaja zegt dat Hij om onze overtredingen is verbrijzeld en dat het de HEERE behaagde om Hem te verbrijzelen (Jes.53:5+10).

HET OFFER VAN DE BRUGWACHTER

Iemand vertelde eens tijdens een samenkomst in het buitenland een verhaal over een brugwachter die een zeer zwaar offer moest brengen. Ik zal dit grotendeels in eigen woorden doorgeven. Deze man had een slechts één kind, waar hij heel veel van hield. Het was een zoontje. De brugwachter moest er natuurlijk voor zorgen dat de spoorbrug tijdig dicht was als er een trein aankwam. Hij was eens op z'n post in z'n spoorhuisje, want er kon al gauw een trein naderen. En jawel, daar hoorde hij de fluittoon van de trein al. Gauw begon hij aan de hefboom te trekken om de brug omlaag te laten komen. Tegelijkertijd keek hij naar buiten door het raam, en ineens zag hij tot zijn grote schrik dat zijn zoontje in het zware raderwerk van de brug was gekropen!!! De kleine jongen was daar al spelenderwijs terechtgekomen. O... als hij de hefboom verder zou overhalen, dan zou z'n geliefde zoontje door de raderen worden vermalen! Wat moest hij nu toch doen...

Hij had slechts enkele seconden om een beslissing te nemen. Hij beseftte dat wellicht honderden mensen zouden omkomen als hij de brug niet zou laten zakken. Daarbij zouden dan ook kinderen zijn.

O, wat een verschrikkelijk offer! Maar hij kon niet anders. Hij haalde diep adem... en trok aan de hefboom - zijn hart schreeuwde het intussen uit van intense pijn...

Na zijn zoon te hebben verbrijzeld, sloeg hij met beide vuisten hulpeloos op het raam. Hij schreeuwde het uit van bittere ellende, terwijl de trein over de brug passeerde. De passagiers zwaaiden naar hem, zonder te vermoeden welke een enorm offer die vader zojuist voor hen had gebracht.

Hierin kun je misschien iets zien van de pijn in een vaderhart, dat de verbrijzeling van zijn zoon heeft meebeleefd. Dit verhaal is maar een zwakke afschaduwing van het offer dat de hemelse Vader heeft willen brengen om schuldige mensen van de eeuwige ondergang te redden. Zie op dit offer - laat het diep op je indringen! Dit offer wordt ons in het Evangelie aangeboden. Dit offer laat Gods onpeilbare liefde tot verloren mensen zien. Dit offer dient te worden beantwoord! Kom daarom ook niet tot God buitenom het offer van Christus. God sprak uit de wolk op de berg der verheerlijking (in Luk.9:35): "Deze is Mijn geliefde Zoon; hoort Hem!"

Johannes de Doper heeft verklaart: "De Vader heeft de Zoon lief, en heeft alle dingen in Zijn hand gegeven. Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem."

GEBRUIK DE ONTVANGEN TALENTEN!

Lezen: Mattheüs 25:14-30

Allen die onder het Evangelie verkeren hebben van de Heere bijzondere talenten of middelen ontvangen. In de gelijkenis van de talenten ontvingen de genoemde dienstknechten of slaven allen talenten. Weliswaar ontvingen ze er niet evenveel. De énen ontving en vijf, de andere twee en de derde één. Deze éne talent was niettemin toch een groot bedrag. Het talent was de grootste munteenheid in die tijd en was 6000 denariën waard. Een denarie (een penning in Matth.20:2) was toen ongeveer het dagloon van een arbeider. Een knecht kon met het éne talent dus nog heel wat handel drijven. De dienstknechten ontvingen goederen van hun heer. Zij die met de ontvangen geldmiddelen goed hadden gehandeld, ontvingen een grote beloning. Zij waren over weinig getrouw geweest en werden over veel gezet, terwijl ze mochten ingaan in de vreugde van hun heer. De boze en luie knecht had niets met het ontvangen middel gedaan, en dit werd de oorzaak van z'n ongeluk. Hij werd voor straf uitgeworpen in de buitenste duisternis.

De geestelijke les moet voor ons duidelijk zijn. Jij hebt ook talenten of middelen van de Heere ontvangen, waar je wat mee behoort te doen. Doe je dit niet, dan zal door eigen schuld een eeuwige ondergang je deel worden. De Heere houdt je in Zijn Woord weg naar het hemelse Kanaän voor. Hij wijst ons de weg. Je moet Zijn aanwijzingen natuurlijk wel opvolgen, anders zul je nooit in de hemel komen. Het is bovenal tot Zijn eer dat je in Zijn wegen gaat. Hij heeft je dus ook middelen of sleutels gegeven die je moet gebruiken om op de goede weg te komen en daarop te gaan. Hij stelt je Zijn redding en Zijn doel voor en geeft je de middelen tot de verwezenlijking hiervan. Middelen zijn: zoeken, bidden, kloppen, Gods Woord en opdracht lezen en onderzoeken, gehoorzamen, tot Hem gaan, jezelf aan Hem overgeven, Hem volgen, enz... De Heere vraagt, verzoekt en eist het allemaal van je! Als je Hem weigert te gehoorzamen dan ben je ook een boze en luie dienstknecht. Gebruik je deze talenten of middelen wel, dan val je vanzelf onder de beloften die worden gedaan aan

geestelijke zoekers en bidders. We lezen namelijk in Spr.8:17b: "En die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden." De Heere Jezus verzekert het ons (in Luk.11:9-10): "En Ik zeg ulieden: Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden." Dit zijn stellige beloften, die voor geen tweeërlei uitlag vatbaar zijn. Uit de teksten 24 en 25 van Matth.25 kunnen we opmaken hoe de boze en luie knecht dacht over zijn heer. Hij had verkeerde en zondige gedachten over hem. Eigenlijk zag hij zijn heer als een hard, meedogenloos en niemand ontziend mens. Daarbij komt ook nog dat hij zijn baas betichtte van hebzucht en oneerlijkheid. Dit kwam helemaal niet overeen met de werkelijkheid - zo was die heer helemaal niet. Met zijn verontschuldigde woorden beledigde hij zijn heer op een zeer kwalijke wijze! Met de uitspraak "zie, gij hebt het uwe" liet de boze slaaf in blinde zelfverzekerdheid weten dat hem niets verweten kon worden. Hij vond het oneerlijk dat de heer van hem eiste "vrucht voort te brengen voor hem" in het handelen met zijn geld. Hij was het er niet mee eens dat hij iets met dat toevertrouwde middel had moeten doen. Zo liet hij inderdaad blijken dat hij boos en lui was.

Blind ongeloof en een zondig en verkeerd Godsbeeld zijn er de oorzaken van dat met de middelen der genade niet benut. Als je de Heere in Zijn liefde tot het behoud van mensen niet ziet als de uitziende vader in de geschiedenis van de verloren zoon, dan heb je een verkeerd Godsbeeld. Hij is zowel volmaakt rechtvaardig als volmaakt barmhartig. De Heere Jezus was ook met innerlijke ontferming bewogen over de schare (zie Matth.9:36 en Mark.6:34).

Ik hoop dat je nu wel zult inzien hoe verschrikkelijk zondig die onverschillige, lijdelijke houding van deze knecht was. Ik kan me wel voorstellen dat zij die de weg wel geweten maar niet bewandeld hebben, met vele slagen zullen worden gestraft.

De onnutte dienstknecht (in Luk.19), die niets met het pond van zijn heer had gedaan, ontving een zware straf. Als je niets doet met Gods gaven en Zijn aan jou gegeven talenten, wacht je een reddeloze ondergang. Lijdelijke, goddeloze en opstandige verontschuldigungen zullen dan slechts tegen je getuigen. De heer in de gelijkenis gaf de lijdelijke knecht te kennen (in vs.22-23): "Uit uw mond zal ik u oordelen, gij boze dienstknecht! Gij wist, dat ik een straf mens ben, nemende weg, wat ik niet gelegd heb, en maaiende, wat ik niet gezaaid heb. Waarom hebt gij dan mijn geld niet in de bank gegeven, en ik, komende, had hetzelfde met woeker mogen eisen?" Wat heeft een slaaf eigenlijk in te brengen tegen zijn heer van wie hij opdracht heeft ontvangen om voor hem getrouw te arbeiden? Een slaaf dient alleen maar te gehoorzamen! En zo dienen ook wij de Heere God slechts stil te gehoorzamen. We hebben toch niet het recht om iets tegen Hem in te brengen, zoals ook de lemen pot niets heeft in te brengen tegen de pottenbakker die hem heeft gemaakt.

Aan het einde van de gelijkenis van de ponden lezen we dat die heer sprak: "Doch deze mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat ik over hen koning zou zijn, brengt ze hier, en slaat ze hier voor mij dood (Luk.19:27)."

LIJDELIJKHEID

Veel uitwendige reformatorische christenen zijn op geestelijk gebied vaak lijdelijk bezig. Lijdelijk zijn betekent passief zijn, zonder zelf te handelen. Iemand die lijdelijk is, die wacht passief af. Je ziet dan maar wat er van komt. Je doet geen pogingen om iets aan een

bepaalde toestand te veranderen. Ook de mohammedanen kennen dit. Zij zijn in bepaalde opzichten zelfs fatalistisch. Het fatalisme is een geloof aan of leer van een onvermijdelijk voorbeschikt noodlot. Zij zien het zo dat, als Allah iets heeft besloten, er toch niets meer aan te veranderen is. Als ze merken dat een bepaalde situatie er hopeloos uitziet, dan berusten ze gewoon passief in de gedachte "Allah heeft het beschikt". Ik heb gehoord dat ze op een gegeven moment in een oorlogssituatie door Israëlieten waren ingesloten. Ze werden toen al spoedig fatalistisch, deden geen ontsnappingspogingen meer en gaven ze zonder tegenstand over. Zo deden de joden niet. Die vochten in zo'n moeilijke situatie gewoon door en zagen dan soms ook wel kans om te ontkomen of de toestand meester te worden. Zolang deze joden nog middelen hadden, hebben ze die goed gebruikt - en daardoor hebben ze zelfs wel overwinningen mogen behalen.

Ik vroeg eens aan enkele klassen refo-jongeren of ze wisten wat het woord "lijdelijk" betekent. Ze waren (ca.) 12 jaar. Niet één van hen wist de betekenis van dit woord. Eén leerling dacht zelfs dat een lijdelijk persoon iemand was die ergens leider van was. Toch grijpt de "noodlottige ziekte" lijdelijkheid wreed om zich heen in de reformatorische kring. Ik heb het de leerlingen uitgelegd door middel van een voorbeeld. Ik zal dit jou ook doorgeven.

EEN BEEN GEBROKEN...

Stel je eens voor dat je 's avonds uit catechisatie komt. Je loopt (opgelucht of opgewekt?) naar huis. Door onvoorzichtigheid ga je onderuit en val je midden op de straat. Dit komt zo hard aan dat je een been breekt. O, wat erg! Nu lig je op de straat... en je hebt je been gebroken. Je bent gevallen... wat erg! en je hebt je been gebroken... En zo blijf je maar jammeren en jezelf beklagen. Maar je blijft er wel liggen... want je hebt je been gebroken.

Is dit verstandig? Nee, natuurlijk niet, want ieder moment kan er een auto om de bocht komen en dan word je overreden - en dat is nog erger. Als je blijft liggen ben je lijdelijk bezig. En de kans is dan groot dat dit fataal voor je wordt. Nee, als je verstandig bent zul je zo snel mogelijk proberen om jezelf aan de kant van de straat te slepen en in ieder geval op de stoep te komen. Je hebt namelijk nog enkele middelen die je kunt gebruiken om jezelf veilig te stellen. Je hebt nog twee handen en een gezond been. Zelfs al zou je jezelf met je hoofd of met je tanden van de straat moeten krijgen, dan zou je dat nog doen, omdat je het gevaar waarin je verkeert goed beseft. Waarom wordt iemand in zo'n situatie dan wel bijzonder actief, terwijl velen op geestelijk gebied passief zijn? (en dan te weten dat ze zich in een veel groter gevaar bevinden - het gevaar om ieder moment in een eeuwige verlorenheid te kunnen verzinken)!

EEN FATAAL DENKBEELD

Iemand vertelde me van een man die zich helaas een verkeerd denkbeeld van God had gevormd. Ook die dienstknecht met het éne talent had een verkeerd denkbeeld van zijn heer. We dienen slechts rekening te houden met de geopenbaarde wil van God. Deze wil heeft Hij in Zijn Woord laten neerschrijven. In Deut.29:29 wordt ons duidelijk geleerd: "De verborgene dingen zijn voor de HEERE, onze God; maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen, tot in eeuwigheid, om te doen al de woorden van deze wet."

De man met het verkeerde denkbeeld was al ouder geworden en zat innerlijk in de knoei met het stuk van de uitverkiezing. Hij zag geen echte geloofsvruchten in z'n leven en

concludeerde daarom dat God hem niet had uitverkoren. Hij dacht misschien wel veel na over geestelijke zaken, maar hij zag zichzelf voorgoed aan de verkeerde kant staan. Hij zag zich ten diepste als slachtoffer van de wil van God. Het was voor hem helaas een fataal (noodlottig) denkbeeld. Het is natuurlijk niet goed dat je jezelf bij voorbaat al ziet als slachtoffer van de uitverkiezing. Hierdoor zul je geestelijk verlamd, depressief of onverschillig worden. Daartoe roept de Heere ons ook niet op in Zijn Woord - integendeel zelfs! We lezen in Jes.45:19: "Ik heb niet in het verborgene gesproken, in een donkere plaats der aarde; Ik heb tot het zaad van Jakob niet gezegd: Zoekt Mij tevergeefs; Ik ben de HEERE, Die gerechtigheid spreekt, Die rechtmatige dingen verkondigt." De Heere vraagt ons goed te doen en Hem te gehoorzamen. Dat vroeg Hij ook aan de Israëlieten in de tijd van Maleachi. Zij werden opgeroepen om Hem weer trouw te gaan dienen, terwijl Hij daarbij beloften van zegen gaf. We lezen namelijk in Maleachi 3:10: "Brenge al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de HEERE der heerscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren van de hemel, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen." Zo mogen wij ook de zegen van de Heere verwachten, als we Hem heilbegerig en gelovig zoeken en gehoorzamen. Als je nog onbekeerd bent, zie jezelf daarom allereerst als schuldige en daaruit voortvloeiend als slachtoffer vanwege je zonden en ongeloof. Omdat de Heere gehoorzaamheid van je vraagt, sta je dan nog in de schuld als ongehoorzame; omdat de Heere geloof van je vraagt, sta je dan nog te boek als ongelovige.

VIJF MANNEN DOOR HET IJS GEZAKT

De man met het onjuiste Godsbeeld zag de Heere als de man op de kade in het volgende verhaal. (Hij noemde ook een soortgelijk voorbeeld.) Er liepen eens vijf mannen op het ijs. Het was op een kanaal bij een kade. Het ijs was eigenlijk te zwak - zéker als ze te dicht bij elkaar liepen. Het was zeer onverstandig wat ze deden. Op een gegeven moment kraakte het ijs... en voordat ze nog iets konden doen, zakten ze door het ijs! Wat verschrikkelijk. Angstige noodkreten weerklonken... Gelukkig stond er juist een man op de kade. Hij zag het gebeuren. Naast hem lagen wat kabels en touwen, waaraan je schepen kon vastmaken. Hij kon de touwen gemakkelijk naar de mannen werpen, want ze waren niet zo ver van de kade verwijderd. Hij deed het echter niet. Hij keek zo eens een poosje, en toen kwam hij een besluit. Hij besloot er twee te redden... en hij gooide de twee mannen, die hij had uitgekozen, allebei een touw toe. Ze grepen het vast en werden op de kade getrokken, waar ze door de inspanning bewusteloos neervielen.

De drie andere mannen in het water riepen nog in doodsangst om hulp, maar de man op de kade keek niet meer naar hen om. Hij was gemakkelijk in staat om die drie anderen ook te redden, maar hij wilde dat niet. Hij vond het genoeg dat hij die twee had gered. Hij legde de twee bewusteloze mannen in z'n auto en reed er mee naar z'n huis, waar ze verder konden worden verzorgd. De drie mannen in het water zijn uiteindelijk verdronken.

Nu is het de vraag of je zo over de Heere God mag denken. De man met het onjuiste Godsbeeld dacht ten diepste zo over de Heere. Als je hem van gedachten wilden laten veranderen, door het noemen van Bijbelteksten en door hem Gods Woord uit te leggen, dan kwam hij steeds weer terug op z'n verkeerde denkbeeld. Men kon het voor hem verklaren zo men maar wilde, maar uiteindelijk was de man er van overtuigd dat het ten diepste toch niet anders was dan in het genoemde voorbeeld. Het lijkt ook op het voorbeeld van een boer die teveel jonge katjes had. Hij wilde van een nest van zeven jongen er niet meer dan twee

houden, en daarom heeft hij er maar vijf doodgegooid. Het zal je nu wel duidelijk zijn dat je zo niet over de Heere mag denken. Maar hoe is het dan wel? Er is toch een uitverkiezing? Hoe moeten we dat dan wel zien?

Ik zal dit proberen uit te leggen door een beter voorbeeld te geven. Dat verhaal zal je een wellicht een juister beeld van de werkelijkheid geven. Het gaat erover dat je een onbekeerd iemand allereerst moet zijn als schuldig en slechts daaruit voortvloeiend is hij slachtoffer van z'n eigen ongehoorzaamheid.

MUITERIJ OP EEN SCHIP

Het verhaal gaat over een reder, een man die eigenaar is van een scheepvaartonderneming. De reder heeft kans gezien z'n onderneming uit te bouwen tot een groot internationaal bedrijf. Hij heeft over heel de wereld verspreid scheepvaartkantoren, terwijl hij een enorme handelsvloot heeft opgebouwd. Nu bestuurt hij zorgvuldig zijn grote onderneming vanuit z'n hoofdkantoor in ons land. De man is al geruime tijd miljonair en z'n kapitaal neemt nog dagelijks toe. Op al die schepen heeft hij kapiteins geplaatst. Hij heeft er voor gezorgd dat hij betrouwbare en kundige kapiteins op z'n schepen heeft - ze worden daarom ook goed door hem betaald. Het is begrijpelijk dat de andere personeelsleden op de schepen minder salaris ontvangen. De stuurmannen en machinisten hebben ook nog een redelijk inkomen, maar de veelal ongeschoolde matrozen verdienen veel minder. De schepen van de reder varen bijna op alle wereldzeeën en -oceanen. Ook in de Stille Zuidzee varen z'n schepen. Ze drijven handel tussen Australië, Nieuw Zeeland, China, Japan, Rusland en andere landen in dit deel van de aarde. De reder probeert ook daar nog via geschikte tussenpersonen de touwjes goed in handen te houden.

Toch blijkt er op één schip daar iets niet in orde te zijn. Het is nog wel het grootste, duurste en mooiste handelsschip dat de reder heeft. De kapitein van dit schip is bijzonder trouw aan z'n baas en verdient het meeste van alle kapiteins, ook omdat hij gezagvoerder is op het duurste en modernste schip.

De stuurman van dit schip is daar al geruime tijd ontevreden over. Hij heeft deze gevoelens kunnen overdragen op de machinist. Ze vinden het oneerlijk dat zij wekelijks zo hard en lang moeten werken, terwijl ze vinden dat ze in verhouding tot het salaris van de kapitein veel te weinig verdienen. Ze zijn vaak maanden van huis en vinden dat ze te zwaar worden belast. Ze hebben het er al met de kapitein over gehad. Hun baas heeft hun ongenoegen weer doorgegeven aan de grote baas aan de andere kant van de aarde, aan de reder. Niet lang daarna komt er bericht binnen dat ze geen salarisverhoging krijgen en dat ze tevreden moeten zijn met hun huidig inkomen. Ze moeten eerst hun trouw en inzet maar eens beter bewijzen... Dit zet kwaad bloed bij de stuurman en ook de machinist vindt dit geen stijl van de reder. De reder is al geruime tijd miljonair en ze vinden hem zeer onredelijk en hebberig. De verstandhouding tussen hen en de kapitein verslechterd zeer. Intussen stookt de stuurman ook andere bemanningsleden op tegen de reder en de kapitein. En ook de machinist wordt steeds feller. Op den duur hebben ze het grootste deel van de andere bemanningsleden op hun hand. En dan volgt er een brute opstand... De kapitein probeert nog van alles om de opstand de kop in te drukken, maar hij redt het niet. In een woeste vechtpartij wordt de kapitein zelfs overboord gegooid. De arme man was al gewond en verdrinkt in de golven van de Stille Oceaan. Wat verschrikkelijk! De meeste bemanningsleden zijn erg geschrokken. O, wat nu? Wat zal er nu met hen gebeuren? De stuurman maakt zichzelf daarna kapitein van het schip. Hij en zijn beste vrienden zijn goed

bewapend en ze vormen samen de leidende kern van het gemuite schip. Ze zijn niet van plan om het schip aan de reder terug te geven. Door de muiterij en de moord zijn ze toch al schuldig en nu gaan ze door in hun zondige handelingen. Via een Chinese handelaar zien ze kans om zwaardere wapens in te slaan. Het handelsschip wordt gedeeltelijk omgebouwd tot een soort oorlogsschip. Zo koesteren hoop dat de reder hen nu wel met rust zal laten. Hij heeft immers genoeg andere schepen - één schip zal hij dan toch wel kunnen missen.

O ja, de reder zal dit verlies financieel wel op kunnen vangen. Maar zal hij daarom geen actie ondernemen om het schip terug te krijgen? Wat denk je? Dit zou toch onverstandig zijn! Als de bemanningsleden van z'n andere schepen uit die omgeving er van zouden horen dat je ongestraft zomaar een schip van hem kunt kapen, dan zouden ze ook wel eens op die gedachte kunnen komen. Bovendien moet het recht toch gehandhaafd worden! De reder gaat daarom stappen ondernemen om z'n mooiste en duurste schip terug te winnen. Hij steekt veel geld in deze actie. Hij huurt zelfs een goed uitgerust en bewapend oorlogsschip met bemanning. Hij gaat zelf met dit schip mee naar de Stille Zuidzee. Daar wordt een speuractie ondernomen, want de muiters zijn inmiddels spoorloos verdwenen met het gekaapte schip.

Na lang zoeken krijgt het door de reder gehuurde marineschip het gekaapte schip in het vizier. Wat zullen de muiters nu gaan doen? Zullen ze zich spoedig overgeven, nu ze zijn ontdekt? Zodra het oorlogsschip echter in de buurt komt, vuren de muiters schoten af met een soort kanon. Het blijkt nu duidelijk dat ze hun opstand willen voortzetten. De muiters rekenen erop dat de reder z'n eigen mooiste en duurste schip niet kapot zal schieten. Ze denken dat hij dit schip zal willen sparen, en daarom voelen ze zich toch wel een beetje veilig. De stuurman heeft hun dit verzekert. Daarbij durven ze niets te beginnen tegen de stuurman en z'n vrienden, omdat deze "hoofdmuiters" zwaar zijn bewapend.

De reder probeert nu via een luidspreker de muiters te overreden om zich over te geven. Zijn toespraken worden echter beantwoord met schoten uit het kanon. Het marineschip blijft echter op veilige afstand, zodat de kogels in het water spatten. Wat zal de reder nu gaan doen? Zal hij z'n schip sparen en ter onverrichter zake terug naar huis keren? Nee, dat wil hij niet. Hij roept opnieuw op tot overgave en hij belooft erbij, dat hij hen die zich vrijwillig aan hem overgeven, genadig zal zijn. Hij weet ook wel dat er leiders zijn en bemanningsleden die min of meer gedwongen zijn om mee te doen met de muiterij. Hij wil al de bemanningsleden een kans geven om zich over te geven.

Maar ook dit aanbod wordt beantwoord met schoten. De reder weet nu genoeg. Hij gaat nu z'n mooiste schip opofferen. Hij geeft bevel aan de commandant van het oorlogsschip en vervolgens wordt er een torpedo onder water afgeschoten naar het gekaapte schip. Deze torpedo treft al gelijk doel! Er is een groot gat geslagen onder water in de romp. Het schip gaat zinken... Er is niets meer aan te doen. De bemanningsleden doen nu van alles om niet te verdrinken als ze in het water terecht komen. Zwemvesten en stukken hout worden verzameld. Het gekaapte schip zinkt naar de diepte. In het water drijven nu de bemanningsleden. Een aantal van hen is woest op de reder. Ze vinden het een gemene streek. Ze schreeuwen om wraak. Anderen zijn radeloos en proberen zich slechts boven water te houden.

Nu gaat de reder weer spreken door z'n luidspreker. Hij zegt tegen de drenkelingen dat het hun eigen schuld is. Ze moeten dit nu maar eens toegeven! Dit is nu het gevolg van hun opstand... Toch wil de reder ze nog eens kans geven. Hij geeft ze te kennen, dat ze zich nog

steeds mogen overgeven. Ze dienen dan hun schuld te bekennen en moeten hem weer gaan dienen op zijn voorwaarden. Hij spreekt nog niet over een straf, maar vertelt hun wel dat hij nog genadig is als hij merkt dat ze er werkelijk berouw over hebben.

Zodoende wil hij ze nog redden. Hij voegt de daad bij het woord en laat vanaf het marineschip voor elke drenkeling een reddingsboei uitwerpen voor iedere drenkeling. Nog heel wat drenkelingen grijpen een reddingsboei beet en laten zich redden door de reder.

Maar een aantal drenkelingen blijft kwaad schelden naar de reder en ze willen niet meer bij hem in dienst op zijn voorwaarden. Weer anderen denken dat ze er slecht van af zullen komen omdat ze één van de moedwillige of leidende oproermakers en kapers zijn geweest. Ze hebben er immers aan meegeholpen om de kapitein uit te schakelen en ze zijn er uiteindelijk ook de oorzaak van dat het dure schip verloren is gegaan.

De reder blijft echter niet nodigen. Op een gegeven moment geeft hij het sein om te vertrekken. Het oorlogsschip zet zich in beweging. Voor de overige drenkelingen is het nu te laat om nog te worden gered. Ze kunnen het misschien nog een poosje volhouden in het water, maar op den duur zullen ze toch omkomen.

Het laatste anker van het wegvarende schip wordt nu verder binnengehaald. Maar ineens... wat een verrassing: er hangt nog een man aan het ankertouw! De man wordt aan boord gehesen, en... tot ieders verbazing blijkt het de stuurman van het gekaapte en gezonken schip te zijn! Hoe is het mogelijk! Wat nu te doen? Maar weer overboord gooien...? Men kijkt naar de reder. Hij weet toch wel dat deze man de hoofdschuldige is... Ja, dat weet hij zeker. De stuurman wil op deze manier natuurlijk nog z'n leven redden, terwijl hij er de oorzaak van is dat andere omkomen. Bovendien heeft hij ook de kapitein vermoord. De stuurman bekent echter in tranen van berouw zijn grote schuld. Hij zegt tegen de reder dat hij het werkelijk waard is om nu weer van boord geschopt te worden. De reder neemt hem daarna apart en heeft een lang gesprek met hem. Een poosje later komt de reder weer aan dek en hij deelt mee dat ook deze de stuurman genade van hem heeft ontvangen! De reder verklaart aan de verbaasde aanwezigen: "De schuldige stuurman weet dat hij het waard is om gedood te worden, maar hij is gekomen in de weg die ik hem heb voorgesteld, en hij heeft om genade gesmeekt, pleitend op mijn beloften... en daarom heb ik hem niet kunnen veroordelen, want ik ben geen leugenaar en mijn beloften zal ik houden!" De stuurman is hier het beeld van Adam, die z'n nageslacht door z'n zonde in z'n val heeft meegesleurd. We mogen echter aannemen dat Adam ook nog door Gods genade is gered.

De reder is hierin een afschaduwing van de Heere in Zijn genadig handelen met zondaren. Het zal je nu wel duidelijk zijn dat de Heere meer is zoals deze reder dan zoals de man die op de kade stond en er maar twee heeft gered, terwijl hij de andere drie mannen zomaar liet verdrinken. De Heere nodigt ons in Zijn

Evangelie en wij gaan door eigen schuld verloren als we (om welke reden dan ook) aan zijn uitnodiging geen gehoor geven.

DE WIL VAN GOD

Lezen: Johannes 5:16-34

De Heere Jezus Christus is de Zoon van God. Hij heeft de wil van Zijn Vader op aarde verkondigd. Christus zocht op aarde de wil van Zijn Vader, om die te doen (zie Joh.5:30). De Heere Jezus verklaart ons in in Joh.12:49-50: "Want Ik heb uit Mijzelf niet gesproken; maar de Vader, Die Mij gezonden heeft, Die heeft Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen

zal, en wat, en wat Ik spreken zal. En Ik weet dat Zijn gebod het eeuwige leven is. Hetgeen Ik dan spreek, dat spreek Ik also, gelijk Mij de Vader gezegd heeft."

(Lees ook maar in Joh.14:9-11.) In Joh.14:9 geeft Hij ons te kennen: "Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien."

Dit is belangrijk om te weten. In de woorden en daden van de Heere Jezus in de Evangelieën zien we dus ook de woorden en daden van God de Vader. Zoals de Heere Jezus de zondaars heeft gezocht en ontvangen, zo zoekt en ontvangt de Heere God ook nu nog zondige

en totaal onbekeerde mensen.

Geestelijk doden horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven (zie Joh.5:25). In Joh.5:24 leert Christus ons: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven." Dit wil dus zeggen dat we door het woord van Christus te horen en te geloven in één keer tot geestelijk leven komen. Zo zie je dat je geen voorbereiding nodig hebt om genade te mogen ontvangen. Je moet eerst in het geloof tot de Heere komen en daarna kom je pas op de weg van bekering. Eerst moet je op Zijn school komen en daarna ontvang je pas Zijn Goddelijke lessen. Ga dus niet eerst beginnen om schuldbesef en tranen van boetvaardigheid aan te kweken om ze vervolgens als betaalloffers aan de Heere aan te bieden. We hebben de Heere niets aan te bieden dan onze zonden. Wij kunnen de genade van de Heere niet naderbij brengen door iets wat in ons is, anders zou het geen vrije, onverdiende genade zijn. Wij kunnen Hem niets aanbieden, maar Hij biedt ons alles aan! Let hier op! Hij biedt de genade ons vrij aan, zonder dat Hij iets van ons in aanmerking neemt. De genade wordt alle hoorders en lezers van het Woord in een vrij aanbod aangeboden. Daarbij wil de Heere dat alle hoorders positief op dit aanbod zullen ingaan, want het is Hem aangenaam dat de geroepen tot Hem komen (zie Dordtse leerregels, Hoofdstuk III en IV, art. VIII).

Als de Heere iemand tot Zijn heil nodigt, dan wil Hij ook dat die persoon in het geloof tot Hem komt. Dat wij Hem steeds iets willen aanbieden heeft te maken met het godsdienstig besef dat we in ons hebben vanwege het verbroken werkverbond. We hebben van nature "werkhanden" en geen "bedelaarshanden".

EEN HUILEND KIND

Ik zal een voorbeeld inlassen. Als een kind van zes jaar z'n zin niet krijgt, kan het heel boos worden. De jongen loopt kwaad naar buiten. Z'n vader en moeder zijn nog binnen in huis. Ineens horen ze gerinkel van glas. Wat is er gebeurd?! Het kind heeft

moedwillig met een steen een grote ruit van de schuur ingegooid.

Hij beseft nu wel goed dat hij straf heeft verdiend. En kijk... daar komt hij al om de bocht en hij huilt tranen met tuiten.

Wat heeft hij nu toch een verdriet!

Z'n vader staat in de deuropening boos naar hem te kijken. Waarom huilt de jongen nu ineens zo hard? Hij doet het voornamelijk om z'n straf te kunnen ontlopen of verzachten. Hij denkt: "Dan krijg ik misschien niet zoveel klappen..." Dat is een natuurlijke reactie. Zo reageren godsdienstige mensen ook wel in hun zoeken om het weer goed te maken met de Heere. De Heere komt echter met Zijn reddend Evangelie tot allen die het vernemen en Hij is door niemand meer of minder bereidwillig te maken om de zonden te vergeven. Hij heeft een volmaakt voornemen om het Evangelie aan bepaalde mensen te (laten) brengen en wij

dienen slechts gehoor te geven aan Zijn oproep... Verder hebben we niets in te brengen! Als iemand niet komt, dan verzwaart hij zijn oordeel, en als iemand zich mag overgeven, dan is het Gods genade dat Hij gehoorzaamt en wel komt.

EEN DISCRIMINERENDE BAAS

Ik zal je in een voorbeeld proberen uit te leggen dat een baas het normaal gesproken meent als hij iemand uitnodigt om bij hem in dienst te komen. Het zou kunnen voorkomen dat er een eigenaar van een bedrijf is die per se geen buitenlanders in dienst wil hebben. Dat is heel erg, want hij discrimineert - en dat mag je nooit doen! Hij heeft echter wel een aantal werknemers nodig. Maar nu blijkt het dat de baas niemand kan krijgen voor de vakatures.

Het is ook geen fijn werk - er is geen Nederlander die dit "vieze werk" wil verrichten. Er moeten voornamelijk grote ketels worden schoongemaakt en er worden ook schadelijke chemische middelen bij gebruikt. Nu zit die baas voor een probleem: Het werk moet wel gebeuren, er zijn geen Nederlanders die het willen doen en buitenlanders wil hij niet hebben. Hij gaat maar eens kijken op het arbeidsbureau... En daar komt hij twee werkloze buitenlanders tegen. Voor de rest kan hij niemand vinden. Wat zal hij nu doen? Zal hij ze vragen of niet? Als hij ze ècht niet wil, dan zal hij ze beslist niet uitnodigen om bij hem te komen werken.

Maar stel je eens voor dat hij zich dan toch nog bedenkt. Door de nood gedreven gaat hij naar ze toe en hij vraagt ze om bij hem te komen werken. De buitenlanders vragen hem wát voor werk hij ze heeft aan te bieden. Hij legt het ze uit. Ze denken eens goed na... en uiteindelijk beslissen ze om het maar niet te doen. Nee, dit soort werk trekt ze echt niet aan - het is veel te vies en veel te ongezond...

Wie z'n schuld is het nu dat die twee buitenlanders geen werk hebben? Ja, nu is het hun eigen schuld.

Als de Heere nu iemand uitnodigt om Hem te gaan dienen, dan moeten we er zéker van uitgaan dat Hij die persoon ook in Zijn dienst wil hebben. Als je dit niet gelooft of wil accepteren, dan maak je de Heere tot een leugenaar, wat een verschrikkelijk grote zonde en belediging van God is. Een goddeloze, onwetende vloeker zondigt niet zo erg als een uitwendig vroom persoon die Gods welmenende woorden niet serieus neemt. Het moet je nu wel duidelijk zijn dat er geen redding voor je is als je Gods aanbod tot jou niet serieus neemt. Je zult ook geen stap nader tot de verzoening met God komen als je niet onvoorwaardelijk komt zoals je bent.

Er is een lied waarin dit komen als een onbereide en onbekeerde zondaar wordt voorgesteld. Kun je dit voor jezelf meezingen?

Wil je het dan meezingen?!

Het lied luidt:

"Zoals ik ben, kom 'k onbereid -
Uw bloed alleen is 't waar 'k op pleit.
Gij biedt mij Uw gerechtigheid.
O Lam van God, ik kom! (2x)

Zoals ik ben nog onbekeerd,
wacht 'k niet tot ik wat heb geleerd.
Uw liefde heeft mij zo begeerd.
O Lam van God, ik kom! (2x)

Zoals ik ben kom 'k onbevreesd,
daar men in 't Evangelie leest,
dat Gij zelfs ongelooft geneest.
O Lam van God, ik kom! (2x)

Zoals ik ben, arm, naakt en blind,
maakt Gij mij tot een Koningskind,
en tot Uw dienst geheel gezind.
O Lam van God, ik kom! (2x)

Zoals Gij zijt, Halleluja!
Hij schenkt die tot Hem komt genâ!
Kom weiger niet, want 't is u schâ.
Zeg: "Lam van God, ik kom!" (2x)"

ALLES VERLATEN OM JEZUS TE VOLGEN!

Lezen: Markus 10:17-31

Van de geschiedenis van de rijke jongeling leren we dat onze godsdienst niets waard is als we niet bereid zijn alles op te geven voor het volgen van de Heere Jezus. De Heere duldt geen mededinger... Hij moet de hoogste plaats in ons leven innemen en Hij neemt geen genoegen met een lagere plaats. Dit is vaak het grote probleem bij hen die op de grens van een keus staan. Orpa werd ook voor de keus gesteld, maar uiteindelijk trok een toekomst in Moab haar meer dan een toekomst in Bethlehem. Velen zoeken hun verzadiging liever in het broodhuis van de wereld dan in het broodhuis van hemelse verzadiging. Als kinderen iets niet lekker vinden, zeggen ze: "Dat lust ik niet..." Ze hebben er geen smaak voor. Soms willen ze het niet eens proeven. Je kent het spreekwoord misschien wel: "Wat de boer niet kent, lust hij niet." We zouden ook kunnen zeggen: "Onbekend maakt onbemind". Omdat een natuurlijk mens is verziekt door de verslavende smaak van de wereld, heeft hij geen smaak in de hemelse dingen. Als je nog onbekeerd bent, dan heb je er geen besef van wat het is om de liefde van God te mogen ervaren. Het is je dan niet eens echt uit te leggen - je moet het zelf meemaken! Misschien kan ik dit duidelijk maken met het volgende voorbeeld.

EEN VIS IN EEN VERVUILDE VIJVER

Er leeft een grote goudvis in een vervuilde vijver. Deze vijver is steeds meer vervuild geraakt en wordt nog steeds viezer... De eigenaar is er van op de hoogte. Waarschijnlijk is de grond er omheen zo verziekt of vergiftigd dat er maar weinig hoop meer is voor de vijver. Hij heeft de vijver al zo vaak schoongemaakt, maar het is een hopeloze bezigheid - er blijven steeds maar weer vieze stoffen in het water komen. Er zijn al heel wat vissen doodgegaan in de vijver, maar die ene grote goudvis heeft het tot nu toe nog overleefd. De eigenaar is best wel gehecht aan deze goudvis. Het zou jammer zijn als dit dier ook nog doodging. Dan komt de

eigenaar tot een kloek besluit: hij zal een nieuwe vijver maken! Hij doet dit op een andere plaats, waar de grond in ieder geval niet zo verziekt is. Hij plaatst er een mooie nieuwe vijverbak in, zodat er geen vervuiling meer vanuit de bodem kan binnendringen.

Als de nieuwe vijver gereed is, en met helder en schoon water gevuld, gaat de eigenaar met een groot schepnet naar de vervuilde vijver. Waar zit die goudvis nu? Het beest is nergens te zien, want het water is inmiddels zo vies en donker geworden, dat alleen de oppervlakte nog zichtbaar is. Voorzichtig haalt de eigenaar het net keer op keer door het water... De goudvis merkt het natuurlijk wel, maar het dier ziet kans om steeds weer het net te ontwijken. Wat is dat toch dom van die vis! Als de goudvis zich laat vangen, wordt hij toch naar de schone vijver gebracht, en daar heeft hij het toch veel beter? Waarom laat dat beest zich dan niet vangen? De vis weet niet beter... Hij is bang om gevangen te worden. Hij wil liever in z'n vervuilde, benauwde element blijven dan in de enge lucht te worden gebracht. Hij weet ook niet dat er een nieuwe, schone vijver voor hem wacht. Als hij het zou kunnen beseffen dat hij naar een beter oord zal worden verplaatst, dan zou hij al vanzelf in het vangnet duiken, maar nu maakt hij het zichzelf alleen maar vreselijk moeilijk, door z'n verlossing te ontduiken. Door al die bewegingen in het vervuilde water krijgt de vis het nog veel benauwder. Er komt veel vuilte door z'n kieuwen naar binnen. Hij wordt zelfs beschadigd door het schepnet. Z'n krachten verminderen snel... En ineens zit hij in het net en wordt de vis omhoog gehesen! Het dier is helemaal van streek en ziet de dood al voor ogen, maar voor hij het beseft wordt hij al in de schone vijver gegooid. Het vuil spoelt nu van hem en een stoot vers leven gaat door hem heen! Even moet hij nog wat bijkomen, maar dan gaat hij z'n nieuwe, heldere omgeving verkennen. Vissen kunnen natuurlijk niet denken als mensen, maar als deze goudvis dit wel zou kunnen, dat had hij zich vast wel verbaasd over z'n hardnekkige tegenstand daar in die oude, vervuilde vijver. En in welk een prachtige wereld was hij nu toch terechtgekomen! Als hij dat had geweten... Nu ziet hij het verschil - voorheen kon hij zich dit niet indenken. Hoe kon hij toch houden van zo'n vieze omgeving; hoe kon hij zich daar toch thuisvoelen... onbegrijpelijk! Ik denk dat je de les in dit verhaal wel begrijpt. Het laat toch wel iets zien van de ervaring van iemand die tot ruimte komt... als hij wordt gesteld in de "vrijheid, met welke Christus hem vrijgemaakt heeft" (Gal.5:1). "Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden (2 Kor.5:17)."

LOSLATEN... OM GERED TE KUNNEN WORDEN!

Ik zal proberen om door een paar verhalen duidelijk te maken dat je de zonde moet loslaten om gered te worden. Je moet zaken loslaten die je vast laten zitten aan het aardse. Je dient je handen vrij te maken om het toegeworpen koord van redding aan te kunnen grijpen. Welke zaken trekken je dan naar beneden en houden je voortdurend zo laag aan de grond? Ik zal er een aantal noemen. Denk maar eens aan zaken als ongeloof, twijfel, verslaving, liefde tot de zonde, een speciale boezemzonde, ongehoorzaamheid, aardse bezigheden, zelfgemaakt tijdgebrek, dode orthodoxie, eigengerechtigheid, eigenwillige godsdienst, eigen vermogen, verkeerd denken, een onjuist Godsbeeld, hoogmoed, enz... Samengevat is het alles "zonde".

TE ZWARE MENSEN IN HET WATER

Een toeristenorganisatie heeft een reis georganiseerd naar het Noordpoolgebied. Daar in de Noordelijke IJszee, in de buurt van Groenland, heb je van die grote drijvende ijsbergen. Het

is prachtig om te zien, maar het is ook gevaarlijk om er te dicht bij te komen met een schip. Soms zit er net zoveel ijs onder de zeespiegel als er boven de wateroppervlakt uitsteekt. Daar onder water kunnen gevaarlijke ijspieken zich nog een eind voorbij de boven water zichtbare ijsbergen uitstrekken. De organisatoren hebben goede voorzorgsmaatregelen genomen. Met twee schepen varen ze door de begaanbare geulen van de IJszee. De toeristen staan enthousiast op het dek. Het is ijskoud buiten, maar de toeristen hebben zich goed toegerust. Ze dragen zware bontjassen en -laarzen. Ook hun handschoenen laten geen kou door. Hun rode neuzen zijn een schril contrast met hun warme kleding.

Aan de rand van een ijsvlakte wordt een groep ijsberen zichtbaar. Eén van de schepen komt zo dicht mogelijk bij de plaats waar de dieren zich ophouden. Er wordt voedsel uitgeworpen naar de ijsberen. Het is een prachtig zicht, vooral die kleine, jonge beertjes. De videocamera's draaien "op volle toeren". Sommige toeristen hangen zelfs gevaarlijk over de reling om toch maar zo mooi mogelijke foto's te kunnen maken. De kapitein laat het schip nog iets dichterbij komen, en dan... een harde dreun!!! Een scherpe ijspiek onder water boort zich in de romp van het schip... Het gebeurt allemaal heel snel... Het schip duikt opzij! Mensen gillen! IJsschotsen breken. Een aantal toeristen slaat overboord en valt in het ijskoude water... Wat verschrikkelijk!

Gelukkig is het andere schip in de buurt. Zo snel mogelijk worden reddingsboten uitgezet. De drenkelingen roepen en gillen in doodsangst om hulp. De ronddrijvende ijsschotsen maken het de reddingsboten onmogelijk om dicht genoeg bij de drenkelingen te komen. Er worden nog touwen uitgeworpen, maar ook die schieten nog te kort. De drenkelingen klemmen zich angstig vast aan (afbrokkelende) randen van ijsschotsen. Hoe lang zullen ze dit nog volhouden - ze raken steeds meer verkleumd. Waarom proberen ze zich niet op de ijsschotsen te hijsen? Ze kunnen het niet. Ze wegen te zwaar! De mensen in de reddingsboten zien het en roepen: "Doe die zware bontlaarzen eerst uit en ook die zware bontjas! Laat je maar in het water vallen om dit te doen... Daarna ben je licht genoeg om naar een toegeworpen touw te zwemmen en die vast te grijpen! Schiet op mensen, dit is jullie laatste kans, want straks ben je nog meer verkleumd... Schiet dan op! Doe die laarzen en die jas dan uit!!!"

Een aantal van de drenkelingen gehoorzaamt direct. Ze laten (gedeeltelijk) los en doen hun laarzen eerst uit. Daarna zien ze ook kans om zich van hun jas te ontdoen. Nu zijn ze een stuk lichter geworden en in enkele slagen zwemmen ze naar de uitgeworpen touwen, waar ze zich aan vastklemmen. Gauw worden ze in de reddingsboten getrokken. Maar helaas zijn er nog anderen die zo in paniek zijn en niet luisteren naar de adviezen. Hoe men ook naar ze schreeuwt, ze geven geen gehoor en klemmen zich slechts angstvalliger vast aan een ijsschots. Dan breekt het moment aan dat ze één voor één bezwijken. De verkleumde vingers verdwijnen van de rand en de arme mensen komen helaas om... Waarom hebben ze de adviezen toch niet opgevolgd!

Het beeld zal je misschien al wel duidelijk zijn. Ook wij moeten de zonde loslaten als we tot de Heere willen vluchten. We kunnen niet tegelijkertijd de zonde vasthouden en de in het Evangelie toegeworpen reddingsboei aangrijpen. Je moet zelfs je eigen leven (je eigen ik en je eigen vleselijke wil) verliezen om behouden te kunnen worden. De Heere Jezus zei tot Zijn discipelen (en dit geldt ook voor ons!): "Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge Mij. Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die

zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijntwil, die zal hetzelfde vinden (Matth.16:24-25)."

JE GELD OF JE LEVEN!

Ik zal je nog een voorbeeld geven. In een wat afgelegen huis woont een oude man. Hij heeft hard gewerkt in z'n leven, terwijl hij z'n geld niet over de balk heeft gegooid. Hij heeft zelfs heel zuinig geleefd. Zodoende heeft hij nogal wat geld uitgespaard. Hij is nog van het oude stempel en vertrouwt al die moderne instanties niet. Van een bank moet hij ook niet veel weten, "want je weet maar nooit wat ze met je geld doen". Aan de andere kant beseft hij wel terdege dat je geld ook gestolen kan worden als je het zomaar thuis bewaart. Hij heeft er een oplossing voor gevonden. In z'n huisje heeft hij een kleine ijzeren ton geplaatst. Deze ton heeft hij vervolgens goed ingemetseld. Aan het uiteinde van de ton zit een smalle hals met een schroefdop. Op die schroefdop is een slot bevestigd. "Zo, dat is een prima kluis voor mijn geld, zeer betrouwbaar... en het heeft niet veel geld gekost," zo denkt de oude baas bij zichzelf. Al z'n gespaarde bankbiljetten heeft hij in een smalle plastic buis gerold. Deze buis past precies in de smalle hals van de ijzeren ton. Hij heeft de buis erin laten zakken en de dop erop geschroefd. Vervolgens heeft hij het zaakje goed afgesloten met een sleutel. Tevreden constateert hij dat z'n geld veilig is gesteld.

Maar helaas, een groot onheil treft hem! De elektrische bedrading van z'n huisje is al jaren niet meer in orde, maar z'n zuinigheid heeft hem steeds belet om er iets aan te doen. Ineens is daar kortsluiting! Er breekt brand uit in de keuken.

Hij probeert het nog te blussen, maar het lukt hem niet. Nu moet hij zichzelf in veiligheid stellen... en natuurlijk z'n spaargeld meenemen! Snel draait hij het slot van de ton open. Nadat hij het schroefdeksel heeft verwijderd, schuift hij z'n hand door de smalle hals. Daar grijpt hij de gesloten plastic buis met het geld erin. Hij wil het door de hals naar boven halen, maar... het lukt hem niet! Waarom niet? De buis kon er toch ook in? Hij rukt en hij trekt, maar het gaat niet... z'n hand blijft dan vastzitten. Waarom kan hij z'n hand nu toch niet samen met de buis uit de ton halen?! O, al z'n spaargeld! Het vuur grijpt wild om zich heen en komt steeds dichterbij de plaats waar hij zit te worstelen met z'n geld. Wat kan hij nu nog doen? Hij kan maar twee dingen doen: hij kan de buis loslaten, en dan kan hij z'n hand weer smal krijgen, zodat hij hem er weer uit kan halen, óf hij moet de staaf met geld vast blijven houden, en dan zal hij zelf in de vuurzee omkomen. Nu is het voor hem: z'n geld of z'n leven! Hij laat z'n geld los en redt z'n leven door uit het huis te vluchten...

Dit voorbeeld is goed bruikbaar om geestelijk over te zetten. Als je nog niet door de Heere bent gered, dan moet je de wereld en de zonde loslaten en tot Hem vluchten! Zolang je dit nog niet doet, ben je in constant levensgevaar... Er is immers maar één schrede tussen leven en dood. Je moet je toch niet indenken dat je een ongeluk zou krijgen terwijl je nog niet gered bent. Daarom mag je bekering geen uur uitstellen! Je moet nú je oude leven loslaten en tot Gods genadetroon vluchten... Je moet nú zoals de verloren zoon opstaan en terug naar de hemelse Vader gaan!

Laat het volgende bekende lied maar op je indringen. Het Evangelie wordt er duidelijk in vertolkt. Hoor de roepstem! Zie de nodigheden! Ook als je niet bij de Heere bent gebleven, maar weer in zonden bent gevallen, keer dan toch weer terug naar het "Vaderhuis", naar de gemeenschap en nabijheid van de Heere! Luister dan maar naar het volgende lied:

"Gij die van God zijt afgedwaald, ver van 't Vaderhuis,
o weet, de poort blijft openstaan. Kom, o kom naar huis!

Koor:
Kom naar huis! Kom naar huis! Zwerv'ling, kom naar huis!
Want steeds is er nog plaats genoeg, in het Vaderhuis!

Want alzo lief had God deez' aard, dat Hij zond Zijn Zoon,
opdat een ieder die gelooft, door Hem wordt gespaard.

Koor: ...

Gij allen zo vermoeid, belaân, Jezus geeft u rust.
Wie tot Hem komt, werpt Hij niet uit. Kom, gij moet nu gaan.

Koor: ...

Het leven hier is slechts een zucht, in de eeuwigheid.
Als Jezus komt, dan is 't te laat. Kom, 't is nu uw tijd!
Koor: ...

GOD ZOEKT HET VERLORENE

Lezen: Lukas 15

De Heere Jezus ging als rabbi (joods godsdienstleraar) door het land om de mensen te onderwijzen in de weg naar de eeuwige gelukzaligheid. Er waren in die tijd meer godsdienstleraren. Ook De schriftgeleerden onderwezen het volk. De farizeeën en schriftgeleerden waren over het algemeen vijandig tegen de Heere Jezus. Zij ergerden zich aan Hem omdat hij de zondaars aansprak en onderwees. Hij ontving de zondaars en at zelfs met hen (Luk.15:2).

Dit was tegen het zere been van de farizeeën en schriftgeleerden.

Zij vonden het niet goed dat de Heere Jezus Zich met zondaren inliet en hen wilde behouden. Voor de godsdienstige (mis)leiders was het voor de openbare zondaren, hoeren en tollenaars een afgedane zaak - voor hen moest men geen reddingspogingen meer ondernemen. Deze mensen hadden het voor de godsdienstige joden voorgoed verknoeid. De vooraanstaande joden hadden al jaren hun best gedaan om (uiterlijk) zo vroom mogelijk te worden, en zij vonden het daarom gepast dat zij in het Koninkrijk der hemelen zouden ingaan. Zij waren de leraars der wet en ze keken vol verachting neer op de schare die Jezus volgde. De farizeeën spraken zelfs: "Maar deze schare, die de wet niet weet, is vervloekt (Joh.7:49)."

Nee, de meeste godsdienstige joodse leiders zochten het verlorene niet te behouden. Voor hen mochten ze verloren gaan, want dat hadden ze verdiend...

De Heere Jezus was hierin tegenovergesteld tijdens Zijn optreden op aarde. Het is daarom ook begrijpelijk dat de zondaren zich tot Hem aangetrokken voelden en naar Hem luisterden,

terwijl ze niet naar de wettische leraars gingen, want daar maakte je toch geen schijn van kans. Een wettische boodschap, waarin wordt voorgesteld dat men door het doen van goede werken moet opklimmen naar het heil, is geen gepaste en aantrekkelijke boodschap voor zondaren.

EEN BLIJDE BOODSCHAP

Maar ook nu nog is de boodschap van het Evangelie een blijde boodschap voor mensen die niet goed hun best hebben gedaan en die het hebben verknoeid. Zo is het ook een goede boodschap voor jongeren die nog geen stap in de goede richting zijn gevorderd, maar eigenlijk alleen maar hebben volhard in een verkeerd en zondig leven. Zo is het Evangelie misschien ook wel een blijde en moedgevende boodschap voor jou...

Als er een nieuwe Romeinse keizer aan het bewind kwam, dan gebeurde het wel dat hij een amnestie afriep voor bepaalde gevangenen - en dan nogal eens voor krijgsgevangenen. (Een amnestie is een algemene kwijtschelding van straf, een generaal pardon.)

In het Grieks werd dit ook een "euaggeliou" genoemd. Zo'n keizer riep dus "het euaggeliou" (het evangelie) uit tijdens of na z'n troonsbestijging. Voor wie zou dit een werkelijk blijde boodschap zijn geweest? Natuurlijk voor de (krijgs)gevangenen. Veel andere inwoners van het Romeinse Rijk zullen het wel aardig gevonden hebben van die nieuwe keizer, maar deze boodschap zal voor hen niet zo van betekenis zijn geweest dan voor de desbetreffende gevangenen.

Zo is het ook als het Evangelie van Gods amnestie voor zondaren wordt verkondigd. Deze amnestie is geadresseerd aan zondaren die dit Evangelie vernemen. Als je jezelf niet als zondaar ziet (zoals de farizeeën en schriftgeleerden) dan zal dit voor jou geen blijde boodschap zijn. Wat heb je aan een brief van kwijtschelding van bepaalde schulden, terwijl je geen weet hebt van deze schulden en niet inziet dat je deze hebt (gemaakt)...

Als ik tegen je zeg: "Je hoeft die 10.000 gulden niet meer aan me terug te betalen!" terwijl je niet weet of erkent dat je me dit schuldig bent, dan zul je waarschijnlijk antwoorden: "Maar ik ben je helemaal niets schuldig!" Als je dit blijft volhouden, dan krijg je op den duur van mij het boze antwoord: "Oké, als je het niet wilt toegeven, dan zal ik je deze schuld niet kwijtschelden, maar ik zal je voor het gerecht dagen, en daar zal worden bewezen dat je me dit wèl schuldig bent!" Omdat ik bewijsstukken in m'n bezit heb, word je daarna door de rechtbank veroordeeld en moet je de schuld en ook de kosten van de rechtzaak betalen.

Zo kan iemand z'n zondeschuld tegenover God wel ontkennen, maar de Heere heeft genoeg "bewijsstukken" en in de dag des oordeels zal het opengebroken geweten de schuld toegeven. Maar dan is er geen genade meer mogelijk... dan is het te laat! Kom daarom nu maar met al je zonden als een onwaardige zondaar tot de Heere, om door Hem gereinigd te mogen worden. Nu komt de Heere in Christus nog als Redder tot je en in de oordeelsdag zal Christus er zijn als Rechter om de levenden en doden te oordelen.

GOD ZOEKT ONS TE BEHOUDEN

De Heere Jezus zocht op aarde de wil van Zijn Vader te doen; en wij mogen dus in Zijn woorden en daden zien dat God het verlorene zoekt te behouden. We lezen in Pred.3:15c: "En God zoekt het weggedrevene." De Heere is er niet op uit om mensen zonder meer in hun zonden te laten omkomen, want Hij heeft de boodschap van redding voor verlorenen laten uitgaan. Wij moeten deze boodschap zoveel mogelijk en zo snel mogelijk doorgeven...

Voor de gelovigen ligt er nog steeds de door Christus gegeven Goddelijke opdracht: "Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen (Mark.16:15)." Hierin blijkt ook duidelijk Gods zoeken naar het behoud van mensen.

In het tweede gedeelte van 2 Petr.3:9 zien we dat God lankmoedig is over ons, "niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen".

De HEERE God verklaart ons in Ezech.18:23, 31+32: "Zou Ik enigszins lust hebben aan de dood des goddelozen, spreekt de Heere HEERE; is het niet, als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve? Werpt van u weg al uw overtredingen, waardoor gij overtreden hebt, en maakt u een nieuw hart en een nieuwe geest; want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls? Want Ik heb geen lust aan de dood van des stervenden, spreekt de Heere HEERE; daarom bekeert u en leeft." (Zie ook Ezech.33:11.)

De Heere roept ons in Zijn Woord steeds weer op tot bekering, zodat wij tot Hem zouden gaan, om door Hem genezen te worden. Omdat de joden zich niet bekeerden, werden ze niet genezen (zie Jes.6:9 en Matth.13:14-15).

In de aangehaalde teksten van Ezechiël zien we duidelijk dat zondaren door de HEERE worden opgeroepen om zich tot Hem te bekeren en dat ze zich zelf ook een nieuw hart en een nieuwe geest moeten maken.

Als je nog onbekeerd bent, dan moet je je hart van je zondige begeerten en de wereld afwenden en naar God richten...

Je moet dan een nieuwe gezindheid krijgen. Van jou wordt dan een actieve daad van je hart verwacht! De verloren zoon maakte zich ook een nieuw hart door dit van de wereld af te wenden en met een nieuw verlangen tot zijn vader te richten. Hij kwam tot zichzelf (Luk.15:17) - hij ging bij zichzelf in zijn hart bedenken hoe erg het met hem was gesteld en hoe zijn vader was. In het hart zijn de uitgangen van het leven. Eerst ging het hart van die verloren zoon uit naar de wereld en daarna "maakte hij zich een nieuw hart" door met zijn hart uit te gaan naar z'n vader. Hij maakte in z'n hart bewust een nieuwe keus... En zo moet er door de overreding van de Heilige Geest een nieuwe keus in het nog onvernieuwde hart komen.

DOOR LICHT GAAT DE BLOEM OPEN

Je hart moet steeds weer opengaan om Gods vernieuwend licht te ontvangen, zoals een bloemkelk het zonlicht ontvangt als de bloembladeren zich hebben ontfouwd. Waarom gaan de bloembladeren open? Gaan die zomaar vanzelf open, zonder toedoen van buitenaf? Je weet wel beter. Als het zonlicht op de gesloten bloem valt, het verlicht en verwarmt, dat gaat de bloem open, zodat de zonnestrallen binnenvallen.

Het Evangelie werkt als een licht dat op gesloten harten schijnt. Het heeft daarop een (uit)werking zoals het zonlicht op de bloem. Als je dus je hart voor de Heere opent, dan komt dat door Zijn verlichtende openbaring door Zijn Woord en Geest. Je zult dus achteraf niet zeggen dat je vanuit jezelf je hart voor de Heere hebt geopend, maar dat de Heere je in Zijn grote genade met Zijn licht en liefde heeft willen opzoeken, zodat je Zijn krachtige werking niet meer kon weerstaan.

Door de verkondiging van het Evangelie worden zelfs heidenen verlicht (zie Efeze 3:8-9). Als mensen in de duisternis willen blijven en zich door hun wereldse verlangens afschermen van het licht van het Evangelie, dan worden ze er ook niet door verlicht en verwarmd, en dan kunnen de "bloemkelken" van hun harten zich ook niet hiervoor openen. Dit wordt ons geleerd in 2 Kor.4:3-4, waar Paulus schrijft: "Doch indien ook ons Evangelie bedekt is, zo is het bedekt in degenen, die verloren gaan. In dewelke de god van deze eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk van de ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is."

Zie je nu wel dat ongelovige mensen het verlossende Licht weren omdat hun hart in de wereld wil blijven... Als je onbekeerd blijft onder het Evangelie, dan komt dit omdat je niet tot het Licht wil komen, maar in de duisternis wil blijven. Het is dan dus duidelijk je eigen schuld als je verloren zult gaan - en je zult dan vanwege dit hardnekkig ongeloof nog extra worden gestraft in de eeuwige verdoemenis! Zie dan toch dat de Heere je met Zijn licht en liefde bestraalt - Hij wil daarmee binnenkomen in je hart!

Voel je dan nog steeds niet dat het licht van het Evangelie zo hartverwarmend tot je komt?! Merk je dan nog niet dat de zonnestralen van de Zon der Gerechtigheid vanuit het Evangelie op de gesloten bloemkelk van je hart schijnt?! De Heere wil je door Zijn Evangelie verlichten - waarom sluit je dan nog steeds je hart voor de gezegende openbaringen van Zijn licht en liefde?!

In 2 Kor.4:5-6 geeft Paulus ons verder door: "Want wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus, de Heere; en onszelf, dat wij uw dienaars zijn om Jezus' wil. Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten gescheneen heeft, om te geven verlichting der kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus."

HET VERLOREN SCHAAP

Gods zoekende en reddende liefde wordt ons duidelijk voorgesteld in de gelijkenis van het verloren schaap. In het bijzonder zien we hierin de Heere Jezus als de goede Herder (zie Joh.10). Christus leert ons in deze gelijkenis dat Hij het verlorene zoekt.

Ik heb eens gelezen van een zeker vorst, koning Antigonius, dat hij met zijn eigen handen een schaap uit een vuile sloot trok, waardoor zijn onderdanen hem buitengewoon prezen en liefhadden.

Zo behoren we Koning Jezus wel bijzonder te prijzen en lief te hebben, omdat Hij zelfs Zijn eigen leven heeft opgeofferd om schuldige zondaren te redden van het eeuwige verderf.

Je moet je eens voorstellen, dat een koning uit vroeger tijden in een prachtige wapenrusting voor z'n leger uittrekt. Hij ziet er geweldig uit... Hij is zelfs met goud en fluweel uitgedost. Ook zijn paard is prachtig versierd. Officieren en soldaten rijden trots en fier naast en achter hem. Ze voelen zich vereerd om in de buurt van zo'n machtig heerser te rijden. Ineens kijkt de vorst opzij. Daar in een vuile moddersloot worstelt een schaap voor haar leven. Haar wollen vacht wordt steeds zwaarder door het vuile modderwater dat erdoor wordt opgezogen.

De koning laat de legerafdeling stilhouden. Hij kijkt naar het schaap. De officieren kijken elkaar aan. Ook onder de soldaten is er geen beweging te constateren. Dan stijgt de koning zelf van z'n paard af en gaat naar de sloot. Zonder aarzelen stapt hij in z'n prachtige kleding in het modderwater. De onderdanen zijn verrast en durven van schaamte niets te zeggen. Gauw snellen officieren toe om hulp te bieden... Maar de koning heeft het vieze schaap al in z'n armen genomen en draagt het krachtig naar de kant. Hij zit helemaal onder de vieze, stinkende modder... maar het schaap is gered!

Koning Jezus is in onze ellende, zonde en verdorvenheid afgedaald, om zondaren daaruit te verlossen. Hij kwam uit de hemelse heerlijkheid - Hij was zeer hoog verheven. Hij is Gods Zoon. Maar Hij heeft Zichzelf uit liefde tot verloren zondaren willen vernederen, ja, "vernietigen", en Zijn leven willen opofferen.

We lezen daarvan in Filip.2:6-8: "Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; maar heeft zichzelf vernietigd, de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises."

Zie dan de peilloze liefde van de Heere Jezus tot "verloren schapen"! Hij zoekt nog steeds naar deze schapen, om ze te redden van het verderf. Hij geeft ons te kennen in Joh.10:16: "Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde, en één Herder."

SCHUWE SCHAPEN OP EEN EILAND

Ik ben wel eens op een eiland in Schotland geweest. Je hebt daar nog heel wat kleine eilandjes. Deze rotsige eilandjes steken vaak hoog boven het water uit. Op zo'n eilandje kun je dan een grasvlakte tegenkomen, waarop schapen los rondlopen. Ik vond het eigenlijk wel een beetje eng voor die beesten. Als ze te dicht aan de rand zouden komen, dan was het gevaar aanwezig dat ze zo van de steilte in de zee zouden kunnen vallen. Toch geloof ik niet dat dit veel is voorgekomen.

Stel je eens voor dat een aantal schapen geruime tijd op zo'n eiland heeft gegraasd. Het gras is zo goed als afgegraasd. De arme dieren lijden al een aantal dagen gebrek. De eigenaar is ervan op de hoogte en besluit ze naar een ander door hem gehuurd eiland te vervoeren, want daarop is nog genoeg gras aanwezig om af te grazen.

Hij komt naar het eiland met een paar helpers en met een boot om de beesten in mee te nemen. Nu wordt het best wel moeilijk, want de dieren zijn erg schuw, omdat ze al zolang alleen op het eiland zijn geweest. Iedere keer rennen ze weg voor de vangers. Dat is gevaarlijk, want ze kunnen ook van het eiland in de zee storten.

Er moet zelfs geweld worden gebruikt om ze één voor één in de boot te krijgen. Sommige schuwe, tegenstribbelende schapen raken zelfs gewond bij de "reddingspoging".

Uiteindelijk worden ze allen gevangen, vervoerd en uitgezet op een ander eiland. De schapen mogen daarna volop genieten van het malse, verse gras, wat er overvloedig op is te vinden.

Als ze zouden kunnen nadenken, dan zouden de gewonde schapen er nu wel spijt van hebben dat ze zo dom zijn geweest om niet vrijwillig in de boot te gaan. Door hun hardnekkige tegenstand en tegenstribbelen zijn ze gewond geraakt - dit was niet nodig geweest!

Zo moet je ook Gods reddende liefde niet proberen te ontvluchten - dit is zeer nadelig voor jezelf...

In Ps.32:5 berijmd zingen we:

"Wil toch niet stug, gelijk een paard weerstreven,
of als een muil, door domheid voortgedreven;
gebit en toom door 's mensen hand bestierd,
beteug'len woest en redeloos gediert';
laat zulk een dwang voor u niet nodig wezen.
Wie God verlaat heeft smart op smart te vrezen;
maar wie op Hem vertrouwt, op Hem allen,
ziet zich omringt met Zijn weldadigheên."

Je hoeft niet zo "schuw" voor de Heere te zijn als Hij in Zijn Evangelie reddend tot je komt. Hij wil je leiden naar een beter leven, een leven in Zijn beschermende en verzorgende nabijheid.

Je moet dit gaan inzien. Als je een verkeerd Godsbeeld hebt, zul je geen intense verlangens naar Gods gemeenschap hebben. Zie Hem dan maar in Christus tot je komen als de goede Herder...

Zie maar eens hoe Hij Zichzelf bekendmaakt in Ezech.34:11-12+16:

"Want alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken. Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden van zijn verspreide schapen is, alzo zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal ze redden uit alle plaatsen, waarheen zij verstrooid zijn, ten dage der wolke en der donkerheid. Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel." Je moet Ezech.34 verder maar eens doorlezen. Dit hoofdstuk gaat over ontrouwe herders, de verdreven schapen van het huis van Israël, de herderlijke zorg van de HEERE en Zijn rijke beloften (ook in het geven van de enige goede Herder).

ONGEHOORZAME SCHAPEN

Misschien ben je wel een ongehoorzaam en afdwalend schaap...

Als je bent gedoopt, ben je op het erf van het verbond. Als het goed is houdt dat in dat je dan op het werkterrein van de Heilige Geest verkeert. Je ouders en opvoeders hebben bij de doop beloofd om je op te voeden en te (laten) onderwijzen naar Gods Woord. Een gedoopte behoort dan in ieder geval uitwendig tot de kudde die door Gods Woord wordt beïnvloed, verzorgd en bearbeid. Je krijgt dan hetzelfde voedsel toegereikt als de ware gelovigen in jouw gemeente. Onbekeerde schapen in zo'n "gemeentekudde" zijn ongehoorzame schapen. Zij moeten door middel van opvoeding, dwang en tucht bij de uitwendige kudde worden gehouden. Als je ze niet in de gaten blijft houden en niet regelmatig corrigeert, zal

het in vele gevallen de verkeerde kant uitgaan met deze schapen.

Uitwendige (doop)leden moeten worden opgevoed "in de vreeze en vermaning des Heeren". De Heere wil namelijk vrijwillige schapen in Zijn kudde hebben, christenen die Hem van harte liefhebben en volgen.

In Israël is het gebruikelijk dat de schapen achter de herder aanlopen, dat ze hem ook letterlijk volgen. We lezen van een goede herder in Joh.10:4: "En wanneer hij zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat hij voor hen heen; en de schapen volgen hem, overmits zij zijn stem kennen." Als het goed is zouden de schapen zo'n herder gewoon moeten volgen, zodat hij niet eens achterom zou behoeven te kijken. Een goede herder kent echter z'n schapen en hij weet daarom ook dat er zwakke, zieke, vermoeide, ongehoorzame en dwaalzieke schapen in z'n kudde zijn, die hij in de gaten zal moeten blijven houden.

EEN SCHAAP MET EEN GEBROKEN POOT

Er is een verhaal bekend van een schaap met een gebroken poot. Ik zal het maar in m'n eigen woorden vertellen. Op een gegeven moment komt er iemand naar een kudde schapen kijken.

Hij maakt een praatje met de herder. Ze lopen al pratend samen een eindje door de kudde. Het valt de bezoeker echter op dat er steeds een jong schaap achter de herder aanloopt. Eén van de pootjes zit in het verband. Het dier loopt daarom wat moeizaam.

De bezoeker vraagt aan de herder: "Hé, wat is er met dat schaap gebeurd? Wat is er met dat pootje aan de hand?"

"O, je bedoelt m'n volgzaam lieveling," reageert de herder, "dat pootje heb ik maar gebroken." De bezoeker valt daarop verontwaardigd tegen hem uit: "Wat! maar dat is toch ongepast en wreed..."

Je breekt toch niet zomaar een poot van zo'n lief schaapje!!!"

"Nee hoor," antwoordt de herder rustig, "dit schaapje was zó afdwalend en ongehoorzaam, dat er niets anders meer hielp om haar in het gareel bij de kudde te laten lopen, want ze liep toch steeds weer weg. Het deed me wel zeer om het te doen, maar het was een goede maatregel... Ik heb het pootje daarna goed verbonden en haar verder liefdevol verzorgd en begeleid - en je ziet het resultaat: ze is nu niet meer afdwalend en ongehoorzaam, maar ze blijft zelfs steeds dicht bij me lopen..."

Misschien zijn er voor jou ook wel pijnlijke middelen nodig om op de weg van gehoorzaamheid te komen. Het kan zijn dat je het niet begrijpt waarom ze er thuis, op school en in de kerk zulke strenge regels op na houden. Als het geen overbodige tradities en lege vormen zijn, maar bijbelse regels en normen, dan is het voor je bestwil.

Als je samen met een vriend naar de sloop van een gebouw staat te kijken en je ziet ineens dat er een zware steen boven z'n hoofd losschiet, dan is het mogelijk dat er niets anders overblijft dan je vriend op een pijnlijke wijze opzij te duwen of te slaan, zodat de steen naast hem op de grond valt. Je doet hem dan pijn om hem meer pijn te besparen.

Een operatie kan ingrijpend en pijnlijk zijn, maar het kan nodig zijn om het leven van een patiënt te redden.

Zo moeten er wellicht op een ingrijpende wijze verkeerde zaken uit je leven worden verwijderd; maar als de zonde in je leven niet wordt aangepakt, dan kan het jouw eeuwige ondergang veroorzaken.

DE ZOEKENDE HERDER

De Heere Jezus zegt van Zichzelf in Luk.19:10: "Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren is." Iemand die (nog) niet gelooft is verloren. En Christus is nog steeds bezig om ongelovigen en zondaren op te zoeken, om ze te behouden. Ongelovige lezer(es), overweeg het eens ernstig dat de Heere Jezus je zoekt te behouden... Wat doe je met deze waarheid? Voor de hoeveelste keer zul je je van Zijn nodigende, reddende hand afwenden. De Heere roept het je toe: "Wend je naar Mij toe, word behouden!" (zie Jes.45:22). Zul je Hem dan antwoorden: "Nee, ik wend me liever naar de wereld..." Er is geen middenweg. Je bent voor de Heere op de vlucht, óf je neemt tot Hem de toevlucht.

Het afgedwaalde schaap was de kudde en de herder ontvlucht. Ze was haar eigen weg gegaan. Ze wilde liever haar eigen voedsel zoeken en niet meer met de herder meegaan, om het door hem uitgezochte voedsel te gebruiken. Ze heeft de herder niet gehoorzaam willen volgen. Op den duur is ze zo ver afgedwaald dat ze de kudde niet meer zelfstandig kon bereiken.

Zo kan het met jou ook zijn. Diep in je hart besef je wel dat je de Heere nodig hebt, maar je weet niet hoe je nog bij Hem kunt komen. Misschien leeft het wel bij je: "Ik heb gedwaald als een verloren schaap; zoek Uw knecht... (Ps.119:17ab)."

Het is niet zo moeilijk om af te dwalen, maar het kan onmogelijk lijken om nog terug te kunnen keren.

Wellicht lag het verloren schaap gewond in een kuil. Ze kon er dan zelf niet meer uitkomen. Andere hulp dan van de zoekende herder was er niet te verwachten. En deze herder was naar z'n verloren schaap op zoek...

Wat zal er door het schaap zijn heengegaan toen ze de roepende stem van haar eigenaar heeft gehoord? Ze zal haar kop wel hebben opgericht, terwijl haar vragende geblaas de herder als muziek in de oren moet hebben geklonken. Zo moeten wij de roepstem van de zoekende goede Herder ook beantwoorden met ons roepen, bidden en smeken om Zijn redding. En zo gaat het toch ook als we Gods roepstem in het Evangelie herkennen en begrijpen! Als het schaap nu eens diep verscholen was in moeilijk doordringbaar struikgewas en ze had zich stil gehouden toen ze de roepstem van de herder hoorde? Had deze herder haar dan wel ooit gevonden? Ze zou het hem dan wel erg moeilijk hebben gemaakt.

Zul je in zo'n situatie niet zo onverstandig zijn... Beantwoord daarom de nodigheden vanuit het Evangelie direct met je gebeden om redding! Neem de toevlucht in het gebed tot de schuilplaats van de Allerhoogste! Er is ook voor jou nog een geopende toegang tot de troon der genade...

HET VOGELTJE DAT DE TOEVLUCHT NAM

Ik heb eens gelezen dat de Engelse methodistenprediker en dichter Charles Wesley (1707-1788) een keer uit het open raam van z'n kamer keek. Hij maakte toen iets opmerkelijks mee. Ik zal in eigen woorden doorgeven wat ik me er nog van herinner. Hij zag in de tuin een klein vogeltje, dat angstig weg fladderde onder een struik. Waarom was dat diertje ineens zo bang? O, hij zag het al... Boven de tuin zweefde een roofvogel, die het blijkbaar op het vogeltje had gemunt. Het dier maakte een duikvlucht, maar het kleine vogeltje was de

roofvogel nog te snel af. Zo herhaalde zich dat een aantal keren. Het angstige vogeltje raakte steeds meer uitgeput. Zou het deze oneerlijke strijd nog lang vol kunnen houden? Charles wilde wel dat hij kon helpen, maar het was hem blijkbaar niet mogelijk. Hij was daar slechts toeschouwer vanuit het open raam.

De roofvogel maakte zich weer gereed voor een duikvlucht. Deze maal zag het er naar uit dat hij het arme vogeltje zou grijpen. Door doodsangst aangegrepen spande het kleine vogeltje zich in tot het uiterste... zag nog een laatste schuilplaats... en vloog door het open raam naar binnen in de wijde jas van de prediker!

Charles voelde het hevig bevende diertje bij z'n borst. Hij hield het daar vast onder z'n hand - aan z'n hart gedrukt. Het had een veilige schuilplaats gevonden. Daar kwam het angstige vogeltje langzamerhand tot rust. Het hartje klopte niet meer zo snel...

Deze dichter van bekende geestelijke gezangen werd zo door dit voorval aangegrepen en geïnspireerd, dat hij naar aanleiding hiervan het lied "Jezus, Die mijn ziel bemind" heeft gedicht. Ik laat het lied in de overzetting van Joh. de Heer nu volgen:

"Jezus, Die mijn ziel bemint, 's levens stormen loeien, Heer.
O, beveilig mij, Uw kind; leg mij aan Uw boezem neer!
Als de golven woedend slaan, tegen rotsen op en neer,
laat mij aan Uw zij dan staan, tot de storm voorbij is Heer.

And're toevlucht ken ik geen; hulp'loos kom ik tot U vliên;
laat, o laat mij niet alleen, wil mij steeds Uw hulpe biên!
Als de zondelast mij drukt, zend mij Uw verlossing neer;
ben ik zwak en neergedrukt, schenk mij dan Uw kracht, o Heer!

Gij, o Heiland, zijt mijn kracht, Gij mijn hoog vertrek, o Heer;
Gij sterkt zwakken door Uw macht, Gij geeft blinden d'ogen weer.
Heilig, driemaal heilig, Gij! zie ontfermend op mij neer;
Niets dan zwakheid vindt Ge in mij; schenk mij Uw genaâd', o Heer.

Volheid van genade, Heer, woont steeds in Uw Priesterhart.
Stort de stroom des levens neer in mijn ziel, neem weg mijn smart.
Gij zijt 's levens Heilfontein; Gij geeft zondaars zaligheid.
Was mij, Heer, en houd mij rein, nu en tot in eeuwigheid."

KLOPPEND AAN DE DEUR VAN HET HART

De zoekende herder in de gelijkenis van het verloren schaap blijft zoeken, "totdat hij het vindt" (Luk.15:4). De Heere Jezus toont hierin aan dat zo'n eigenaar volhardend blijft zoeken, omdat hij z'n verloren schaap per se wil hebben. Zo blijft de Heere ons ook voortdurend nodigen als we onder Zijn Woord verkeren, omdat Hij ons wil behouden.

In Openb.3:20 spreekt de Heere: "Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij." De grondtekst toont aan dat dit een blijvend en voortdurend "staan"

en "kloppen" is - dat de Heere door middel van Zijn Woord dus volhardend bezig is om mensen er toe over te halen hun hart voor Hem te openen.

Is het niet zeer beschamend voor ons dat we zien dat de Heere Zich voor mensen vernedert om dit op deze wijze te doen. Stel je eens voor dat een rijk persoon bij jou aan de deur staat met een gift van 100.000 gulden in z'n handen. Hij laat het zien en roept je toe dat hij dit jou wil schenken. Maar je reageert daarop met een afwijzend gebaar en je doet de deur niet voor hem open...

Is dat geen grote dwaasheid! Je beledigt hem dan zwaar en je doet jezelf dan vreselijk te kort.

Als je weet dat de Heere bij je aan de deur van je hart staat te kloppen, terwijl Hij je Zijn hemelse gaven aanbiedt, laat Hem dan toch binnen! en laat Hem "Heere" zijn in je leven!

"GEBOEID" DOOR EEN SPANNEND BOEK

Stel je eens voor dat een vrouw in huis is en haar man staat

's avonds laat buiten op de deur te kloppen. Hij heeft z'n huissleutel vergeten en kan er niet in. Ze hoort het, maar wil niet opstaan en de deur openen, want ze is juist bezig in een spannend boek. Na een uur staat de man die haar liefheeft nog steeds geduldig te kloppen... en nog maakt ze geen aanstalten om de deur te openen, want het boek boeit haar nog te veel - ze wil geen letter missen! Pas na twee uur is het boek uit en doet ze de deur voor hem open... Dat is toch ongehoord en wreed! Zo iets haal je toch niet in je hoofd. Waarom doet men dit in het natuurlijke niet, terwijl velen de Heere aan de deur van hun hart laten staan kloppen en Hem niet binnen willen laten, omdat ze zo geboeid zijn door andere, wereldse zaken? Jawel, ze zijn "geboeid" door de zonde, en daar kunnen ze niet los van komen, zodat ze de Heere niet willen en daardoor dus ook niet kunnen binnenlaten. Dit is de grote verhindering: de liefde tot de zonde!

En dit is meestal ook het grote probleem bij jongeren.

Augustinus bad zelfs in z'n onbekeerde jaren: "Heere, bekeer me, maar nu nog niet!" Herken je dit probleem ook bij jezelf?

Zolang je de zonde nog binnenlaat, liefhebt, indrinkt en koestert, dan laat je de Heere buiten je leven - je laat Hem dan tevergeefs kloppen op de deur van je hart.

EEN LEKKENDE REGENPUT

Vroeger haalden veel mensen hun drinkwater uit een regenput bij hun huis. Zo'n regenput mocht natuurlijk niet vervuild raken. Dit kon gebeuren als er een lek in zat, waardoor modder of vervuiling vanuit een riool binnenkwam. Wat moest er dan gebeuren? Je weet het waarschijnlijk al. Eerst moest men dan de put leegmaken; daarna moest het lek worden gedicht, en vervolgens moest de put goed worden gereinigd. Het regenwater uit de hemel vulde tenslotte weer zo'n herstelde en gereinigde put. Dit is het wat er ook moet gebeuren in je hart, als je nog "een lek naar de wereld" hebt.

Zolang je het vervuilende "zonde-water" nog graag binnenlaat in je leven, kan in je hart "het hemelwater" niet zuiver worden bewaard. Word daarom door Gods uitzuiverende genade bekeerd van je liefde tot de zonde... Laat je dan toch door de invloeden van Zijn Woord en de zuiverende werkingen van Zijn Geest reinigen! Hij kan en wil het je geven, maar je moet dan wel met deze nood tot Hem gaan!

DE KLOPPENDE HUISBAAS

Ik zal het nog anders voorstellen.

Er wordt laat op de avond op de deur geklopt! De vader van een groot gezin kijkt voorzichtig en angstig door een smalle kier van het gesloten gordijn naar buiten. Daar ziet hij de huisbaas voor de deur staan. Gauw duikt hij weg achter het gordijn. Nee, hij zal de deur niet voor hem opendoen... Het gezin verkeerd in grote financiële problemen. Er is een grote huurschuld. Ze kunnen het niet meer opbrengen. De arme huurder denkt dat de huisbaas nu om z'n geld komt, en dat hij dan wellicht met z'n gezin op straat zal worden gezet. Hij moet er niet aan denken!

Hij beseft dat hij op den duur zelfs voor het gerecht zal worden gedaagd. Hij is al verschillende keren ernstig door de huisbaas gewaarschuwd en aangemaand. Nu zal hij wel geen uitstel meer krijgen. Nee, die man komt er niet in!

Hoe de huisbaas ook blijft kloppen, de huurder doet hem niet open en stopt zelfs de vingers in z'n oren, zodat hij hem bijna niet kan horen.

Op den duur gaat de huisbaas verdrietig en boos weg. Hij zag wel dat de huurder thuis was, en deze weigering om hem binnen te laten komt slecht bij hem over. Hij denkt dat de huurder hem moedwillig probeert te ontlopen en dat hij alle hulp weigert. Dan moet hij het zelf maar weten! De huisbaas besluit nu de deurwaarder in te schakelen om hem op straat te zetten en om er verder een rechtszaak van te maken.

Wat wilde de huisbaas 's avonds laat dan eigenlijk komen doen bij de huurder? Hij wilde hem uit medelijden alle schuld kwijtschelden en de huur in het vervolg verlagen! Hij zag dat het aanmanen en dreigen niets opleverde, omdat de huurder nu eenmaal aan lager wal was geraakt. Weliswaar was hij door eigen schuld z'n baan verloren, maar hierdoor had hij nu te weinig inkomen om het vastgestelde huurbedrag nog te kunnen opbrengen.

Omdat de huurder niet van de huisbaas verwachtte dat hij z'n schuld kwam kwijtschelden en de huur wilde verlagen, liet hij hem niet binnen. Hij had een verkeerd beeld van de huisbaas. Hij zag hem als een streng iemand die slechts betaling eiste en gaf hem daardoor geen kans om zich te laten zien als een medelijdend en milddadig man. Hierdoor ontteerde de huurder z'n huisbaas en benadeelde hij zichzelf op een trieste wijze.

Nu was het te laat en moest hij de gevolgen van zijn onverstandig handelen helaas dragen...

Zo komt het teveel voor dat uitwendige christenen de Heere aan de deur van hun hart laten kloppen, omdat ze Zijn genadig handelen niet (willen) geloven en beseffen. Ze hebben het door verkeerde voorlichting en verblindend hardnekkig ongeloof niet door dat de Heere welmenend en liefdevol hun Zijn genade en gaven voor niets aanbiedt. Wat een verschrikkelijke, catastrofale dwaasheid! Als je nog zo denkt, verhard je dan toch niet verder, maar laat je door Hem leiden...

EEN DODELIJK MISVERSTAND

Het is nog ernstiger voor te stellen.

We gaan naar een dodencel. Daarin zit een misdadiger in wanhoop en doffe angst voor zich uit te staren. De moordenaar moet daar wachten op de uitvoering van het vonnis. De doodstraf is over hem uitgesproken. Hij heeft het verdiend. Hij heeft nog wel een verzoek tot

gratie of vermindering van straf ingediend, maar dit is afgewezen. Er is verder een laatste gratie-verzoek gedaan aan de president, maar het ziet er naar uit dat dit ook zal worden afgewezen. Er is niet positief op gereageerd.

Het tijdstip van executie is vastgesteld.

Nu heeft de moordenaar alle hoop opgegeven...

De dag waarop de terechtstelling zal plaatsvinden is aangebroken.

Het is nog vroeg in de morgen. Ineens wordt er hard op de deur van de cel geklopt. Een klein luikje wordt opengedaan. De cipier vraagt hem of hij nog bezoek wil ontvangen. Er is iemand die hem dringend wil spreken. De misdadiger kijkt verwilderd op. Hij vraagt aan de bewaker wie het is. De cipier geeft hem te kennen dat het de gevangenispredikant is. De gevangene reageert boos, dat hij hem absoluut niet wil zien! Hij wil niets van de Bijbel en van het geloof weten! De predikant is al eerder een paar keer bij hem geweest. Hij kwam dan binnen met het bericht dat hij een goede boodschap voor hem had. Als het nu een boodschap van vermindering van de over hem uitgesproken straf was, dan had hij dit natuurlijk wel toegejuicht, maar aan de Bijbel heeft hij geen boodschap - daar gelooft hij niet in.

De bewaker moet nog van de predikant doorgeven dat het uiterst belangrijk voor hem is en dat het een bijzonder blijde boodschap is waarover hij met hem wil spreken. De misdadiger wordt echter steeds bozer en agressiever. Hij wil niets van die boodschap horen, hoe belangrijk die predikant het ook vindt... De bewaker probeert nog een keer, maar de woedende moordenaar gaat zelfs tieren, schelden en vloeken. Bedroefd sluit de bewaker daarna het luikje.

Een uur later wordt de misdadiger gehaald en terechtgesteld. Vlak voor z'n executie kreeg hij te horen dat de gevangenispredikant nog toestemming had gekregen van de president om met hem te praten over gratie. Als de gevangene dan enigszins berouw had getoond tijdens dit gesprek, dan had hij van de koning gratie ontvangen en was de doodstraf nog omgezet in levenslange gevangenisstraf. Nu was het te laat...

De koning had zijn weigering om een gesprek te hebben opgevat als een teken van onboetvaardigheid en besloot hem daarom geen gratie te verlenen.

Je ziet nu wel hoe onverstandig het is om iemand die je gratis een uiterst belangrijk iets komt aanbieden niet binnen te laten. Toch zijn er velen die de deur van hun hart gesloten laten voor de welmenend kloppende Heere.

Het kan ook zijn dat iemand zo bezig is met het verzamelen van ijdele aardse goederen, dat hij de gratis aangeboden hemelse rijkdom niet opmerkt of leert waarderen.

In de Christinnereis komen we in het huis van de Uitlegger een man tegen die met gebogen hoofd steeds met een vuilnishark bezig is om strootjes, stokjes en vuilnis bijeen te harken. Iemand houdt de slechts omlaag kijkende man een kroon boven het hoofd, maar de bezige man heeft geen tijd of zin om op te zien, zodat hij de kroon niet ontvangt.

Laat de hemelse kroon je toch niet voorbijgaan omdat je meer oog hebt voor de wereld en haar begeerlijkheden!

En nog steeds staat de Heere Jezus door het Evangelie te kloppen op de deur van je hart...

EEN BLIJDE BOODSCHAP VOOR BALLINGEN

Jeremia schreef aan de ballingen te Babel: "Want zo zegt de HEERE: Zekerlijk, als zeventig jaren te Babel zullen vervuld zijn, zal Ik ulieden bezoeken, en Ik zal Mijn goed woord over u verwekken, u wederbrengende tot deze plaats. Want Ik weet de gedachten, die Ik over u denk, spreekt de HEERE, gedachten des vredes, en niet des kwaads, dat Ik u geve het einde en de verwachting (Jer.29:10-11)."

De HEERE heeft Zijn beloften aan de verbannen Israëlieten vervuld. Zo liggen er ook beloften voor allen die onder het Evangelie leven en verlangen naar de vervulling van de Evangelie-beloften. In het Evangelie maakt de Heere Zijn "gedachten van vrede" aan ons bekend. Hij doet dit met de bedoeling om ons te "aktiveren", zodat we de vervulling van Zijn goed Woord in ons leven gaan verwachten. Als je Zijn Woord gelooft, zal praktijk voor je worden wat de HEERE verder spreekt en belooft in Jer.29:12-13: "Dan zult gij Mij aanroepen, en henengaan, en tot Mij bidden; en Ik zal naar u horen. En gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij zult vragen met uw ganse hart."

De Heere zoekt ons, opdat wij Hem zullen gaan zoeken.
Hij roept ons, opdat wij tot Hem zullen roepen.
Hij klopt op de deur van ons hart, opdat we bij Hem
op de deur van de genade zullen kloppen.
En in die weg vindt Hij ons en laat Hij ons vinden!

"Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd (Hebr.4:16)."

GEVONDEN!

In de gelijkenis van het verloren (en gevonden) schaap lezen we verder in Luk.15:5: "En als hij het gevonden heeft, legt hij het op zijn schouderen, verblijd zijnde."

Het volhardend zoeken van de eigenaar in de gelijkenis had het gewenste resultaat. O, wat een heerlijke momenten moeten dit voor dat verloren schaap zijn geweest, toen ze daar haar herder ineens zag, die zijn reddende handen naar haar uitstak, en ze daarna optilde en op z'n schouder legde...

Welk een leerzaam voorbeeld is dit. Ja, zo gaat het als de goede Herder je vindt en jij Hem vindt. O, wat een onvergetelijke, heerlijke ontmoeting is het als je de Zaligmaker in je hart mag ontvangen! Ken je deze ervaring?

De Engelse prediker en dichter John Newton (1725-1807) was voor z'n bekering zelfs een goddeloze zeeman en een slavenhandelaar, maar hij ontving vergeving en rijke genade van de Heere. Hij dichtte het bekende lied "Amazing grace". Ja, hij ontving "verbazingwekkende genade". Kun je ook van overweldigende genade zingen? Het eerste couplet luidt in het Engels:

"Amazing grace, how sweet the sound,
that saved a wretch like me!
I once was lost, but now am found,
was blind, but now I see."

Ja, je ervaart het dan dat het Gods verbazingwekkende genade is, die een ellendeling als jou heeft gered. En je weet dan dat je verloren was en gevonden bent, en dat je blind was en ziet.

Misschien kan ik een "ervaring van redding" in bepaalde mate benaderen door het volgende voorbeeld. (In het geestelijk leven is er ook sprake van een diepe dankbaarheid tot de Redder!)

OP EEN ROTS GEWORPEN...

Een jonge matroos wordt in een vliegende storm van boord geslingerd... Hij probeert zich in de kolkende zee nog boven water te houden, maar steeds weer opnieuw wordt hij overspoeld door metershoge golven. Hij zwemt en worstelt uit alle macht, maar hij beseft wel dat hij de strijd tegen de zee gaat verliezen. In doodsangst doet hij nog hopeloze pogingen om z'n leven te rekken. De golven lijken hem steeds hoger en sterker te worden.

Hij is in de branding van een rotskust gekomen.

Z'n krachten begeven hem... Het wordt al zwart voor z'n ogen.

Ineens wordt hij echter opgetild door een hoge golf en met geweld op de kust geworpen! Uitgeput kruipt hij nog enkele meters verder op het grote rotsblok. Daar waar de zee niet meer bij hem kan komen, blijft hij krachteloos liggen. Daar dringt het ook tot hem door wat er is gebeurd... Hij is veilig - z'n leven is gered!

Een wonderlijk heerlijk gevoel vervult hem. Ja, hij beseft het nu nog duidelijker en roept het uit: "Ik ben gered! ik ben gered!!!"

Christus is de vaste Rots van het behoud, Hij is de Rots der eeuwen. Tot Hem moet je de toevlucht nemen en bij Hem ben je veilig. Van Christus wordt getuigd in Jes.32:2: "En die Man zal zijn als een verberging tegen de wind, en een schuilplaats tegen de vloed, als de schaduw van een zware rotssteen tegen de wind, en een schuilplaats tegen de vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land." Heb je de Heere Jezus zo al leren kennen?

Ken je de volle vrede en rust vanwege Zijn reddend handelen?

REDDING, GENEZING EN BLIJDSCHAP

Het kan gebeuren dat een verloren schaap gewond wordt gevonden. Een herder zal het arme dier dan ook goed behandelen, zodat het spoedig kan herstellen. Zo is er ook voor geredde zondaren

genezing door Christus' wonden.

In Jes.53:4-6 lezen we in dit verband over de Heere Jezus:

"Waarlijk Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij

geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheden op Hem doen aanlopen."

Zo hebben wij dan een "medelijdende Hogepriester" (lees maar in Hebr.4:15 en Hebr.2:17-18), Die ons kan en wil helpen...

Zijn handelen als de goede Herder en de medelijdende Hogepriester wordt vertolkt in het volgende lied:

"Zijn liefde zocht mij teder,
Hij riep mij dag en nacht;
Hij vond en trok mij weder
uit 's duivels zondemacht.
Hij legde m' op Zijn schouders neer
en bracht mij tot de kudde weer.

KOOR:

Ja, Zijn liefde zocht mij,
en Zijn bloed, dat kocht mij.
door genade ben 'k een kind van God. (2x)

Hij reinigde mijn wonden,
Hij stilde al mijn pijn,
zodat nu al mijn zonden
door Hem gewassen zijn.
'k Heb vreed' en blijdschap in mijn hart,
want Jezus droeg voor mij de smart.

KOOR: ...

Om voor mijn schuld te boeten,
verdroeg Hij smaad en hoon,
verwond aan hand en voeten;
op 't hoofd een doornenkroon.
En Hij, Die mij het leven gaf,
droeg ook voor mij der zonde straf.

KOOR: ...

Nu is Hij weer verrezen
en zit aan 's Vaders zij.
Zijn Naam zij lof geprezen;
daar bidt Hij thans voor mij;
vanwaar nog steeds de kracht van 't bloed
mij voor des satans macht behoedt.

KOOR: ..."

In Luk.15:5-7 zien we dat de herder verblijdt met het gevonden schaap terugkeert. We lezen daarover in vers 6: "En te huis komende, roept hij de vrienden en de geburen samen, zeggende tot hen: Weest blijde met mij; want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was." Zo is er ook blijdschap in het hart van de goede Herder, de Heere Jezus, als er een mens door Hem wordt gered.

Het is het bijzondere werk van de Zaligmaker om mensen zalig te maken. De goede Herder in de hemel wil dat wij blij zijn met Hem over ieder door Hem gevonden en gered schaap.

De Heere Jezus sluit de gelijkenis af met de volgende verklaring: "Ik zeg ulieden, dat er alzo blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die de bekering niet nodig hebben (Luk.15:7)."

Als je de hemelse blijdschap nog niet kent, bekeer je dan ...nú! en er zal ook over jou blijdschap in de hemel zijn!